DE ZWARTE KONING

DE ZWARTE KONING

De Zwarte Koning
Uitgave : Monniken Wegwijzer
1970-2025
2025

Taal : Rodenbergs-Nederlands

Voor de omslag-afbeelding is gebruik gemaakt
van het Woordweefgetouw

Hoofdstuk 1. De zwartkoninkjes
Hoofdstuk 2. De geheime brug
Hoofdstuk 3. De wapenfabriek
Hoofdstuk 4. Naar Zaalveringen
Hoofdstuk 5. De vliegenplagen
Hoofdstuk 6. De voorhangsels van de amazones
Hoofdstuk 7. Het standbeeld
Hoofdstuk 8. Het lot van Tagula
Hoofdstuk 9. De Spiegelvelden
Hoofdstuk 10. De mannenhaters

Hoofdstuk 1. De zwartkoninkjes

Tagula probeerde uit de psychiatrie te komen om zich te voegen bij de monniken. De monniken waren in zijn ogen veel pastoraler, maar hij moest aan nogal wat dingen voldoen voordat het klooster hem zou toelaten. Het was mooi natuurgebied waarin het klooster stond. Tagula had er alles voor over. Eén van de hoofdregels was vegetarisme. Tagula ging ervoor, maar ‘s nachts werd hij geplaagd door dromen over vlees en over de jacht. De monniken legden hem uit dat het niet zo vreemd was, want het was immers een strijd tegen het vlees, en een jacht naar hogere kennis.

Hij wilde weg uit de psychiatrie. Ze hadden gezegd dat hij een gespleten persoonlijkheid had omdat hij symbolisch had gesproken, geloofservaringen had, en sociaal contact ontweek. Hij had een goede reden om sociaal contact veelal te ontwijken. Hij vond het belachelijk dat ze daar een slaatje uit probeerden te slaan. Ook noemden ze hem paranoïde.

Hij wilde daar weg. Dat ging niet gemakkelijk. Hij moest door allerlei procedures heen. Ze hadden hem zijn vrijheid ontnomen. Hij werd voortdurend ondervraagt. Om de antwoorden gaven ze niet. Het werd altijd omgedraaid. Het ging hen puur om het geld. Het ging hen erom hem nog dieper in de put te brengen, zodat hij er nooit meer uit zou komen. Hij voelde het als een fuik. Hij was natuurlijk net als vele anderen voor hen een goede bron van inkomsten. Daartoe hadden ze de tandarts opgetrommeld die vullingen tegen de zenuw hadden

aangelegd, wat ook de reden was dat hij sociaal contact vermeed, want zijn zenuwstelsel lag hierdoor overhoop.

Al met al was het een groot komplot tegen zijn leven. De monniken zag hij als zijn enige uitweg, maar die lieten hem niet zomaar toe. Tagula moest vegetarisch zijn, en aan verdere kloosterregels onderworpen zijn. Het was een strakke discipline, maar hij ging ervoor.

Vanwege de vullingen die te diep waren gelegd had hij huid problemen en zenuw problemen. Hij had een hele lijst aan problemen, waar de psychiatrie gretig gebruik van maakte, oftewel misbruik. Ze probeerden het tussen zijn oren te stoppen, terwijl ze zelf eerst iets tussen zijn oren hadden gestopt. Zo was de psychiatrie dubbele lasten voor hem, als de farao die hem niet wilde laten gaan. Zovelen zaten in hetzelfde schuitje. Hij hoorde overal klachten. Daar werd vervolgens niets mee gedaan. Farao wilde het volk niet laten gaan, en de Heere had het hart van de farao verhard.

Het leven bestaat uit variabelen. Het is altijd weer anders, ook met name als je het in een doosje probeert te stoppen. Het springt er dan altijd uit en neemt een andere route. Dat had hij wel in de gaten. Zijn leven ging niet als voorspeld. Eigenlijk wilde hij helemaal niet vegetarisch zijn. Eigenlijk wilde hij bij de natuurvolkeren leven, bij de indianen, zo diep in de wildernis, en leven van wat voor handen was, wat de natuur gaf, maar de monniken drongen er bij hem op aan om vegetarisch te worden, om tegen het vlees te strijden, tegen het leven van vlees. Hij ging ervoor, ook omdat de monniken hem

verder zouden kunnen helpen, maar hij had wel die diepe drangen ook van binnen om bij de indianen te leven, net zoals hen te zijn. Hij schaamde zich ervoor.

‘Waarom moeten we vegetarisch zijn ?’ vroeg Tagula vaak aan de monniken. De monniken legden hem dan haarfijn uit dat het niet de bedoeling was tegen God’s schepping te strijden, maar tegen het vlees, het ego, het afgeweken zelf. De monniken streden ook tegen de psychiatrie, die volgens hen dat soort leugens brachten dat je vlees zou moeten eten. De monniken zagen de psychiatrie als het instituut van het vlees.

Tagula zag niet in wat ze bedoelden, maar toch ging hij ervoor, omdat de monniken hem zouden helpen uit de psychiatrie te komen. Hij zag de monniken als een tussenstap. Voor hen wilde hij wel vegetarisch worden, maar uiteindelijk wilde hij toch bij de indianen. Dan zou hij nog dieper de wildernis inmoeten. Rechtstreeks zou dat niet lukken. De psychiatrie zou hem nooit zomaar laten gaan. Alleen de monniken hadden die macht.

Maar er was iets wat aan hem knaagde. Hij had ook wroeging over hoe hij dacht en was. Misschien had de psychiatrie dan toch gelijk dat hij een gespleten persoonlijkheid had. De monniken vonden dat onzin. Ze zeiden dat ieder mens een oude natuur en een nieuwe natuur had, en dat die met elkaar in gevecht waren. Ze beschuldigden de psychiatrie van boeren bedrog. Die zouden alles doen voor het geld. Tagula dacht dat het misschien wel zijn lot was. Als hij de boeken las die hij van de monniken kreeg dan was het eigenlijk voor hem veel te

hoog gegrepen. Hij moest zoveel dingen ervoor doen. En zo begon hij meer en meer de psychiatrie schoon te praten.

Soms hadden de monniken het echt gedaan in zijn ogen. Dan noemde hij hen zelfs gek. Soms dacht hij dat de monniken een gevaar voor de samenleving waren, en dat ze ook de psychiatrie in moesten. Natuurlijk zei hij dat niet. Dat hield hij voor zich. Maar tegen anderen zei hij het wel, en soms kregen de monniken dat ook via via te horen. Daar waren ze niet blij mee. Ze vroegen zich af of hij wel de juiste keuze was, maar ze moesten ook verdraagzaam zijn. Ze mochten mensen alleen maar beoordelen naar draagkracht. Dat stond ook zo in hun reglementen.

Tagula was voor hen ook een soort prooi. Zo konden ze hun geloofsgemeenschap bouwen. Tagula was voor hen ook een fokdier. De monniken waren gericht op groei, anders zouden ze niet overleven. Zij hadden Tagula ook nodig. Tagula vertrouwde het niet. Soms vond hij de psychiatrie onbetrouwbaar, en soms vond hij de monniken onbetrouwbaar, en soms zichzelf. Hij werd heen en weer geslingerd, en had daarom als ideaal en droombeeld om uiteindelijk bij de indianen te wonen, zo gewoon in de natuur, in een tent, of hut, of nog beter een hol. Eigenlijk wilde hij een holbewoner zijn om de oude hiëroglieven op te lossen.

Tagula was geobsedeerd met oude talen en de hiëroglieven. Die waren volop te vinden in de wildernis. Tagula studeerde door, ook al zat hij in de psychiatrie, ook al werd hij door velen niet serieus genomen. Mensen met een gespleten persoonlijkheid

werden niet serieus genomen. Dat had iemand op een papiertje geschreven die al zijn woorden had verdraaid, en het papiertje, of boekje, of de agenda, was heiliger dan de bijbel. Als er ergens pausen waren dan was het wel in de psychiatrie. Hij had een haat-liefde verhouding met de industrie van de psychiatrie, maar als hij aan de tandarts dacht dan was het gewoon grotendeels haat, want die had zijn leven verwoest en daardoor was hij hier in verzeild geraakt. Hij kon niet normaal opgroeien.

Ook zijn vegetarische ouders haatte hij. Zij hadden hem in contact gebracht met de monniken, maar ze hadden ook dingen met hem gedaan waar hij niet over kon praten. Zowel de tandarts als zijn ouders waren de hoofdzaak waarom hij in de psychiatrie zat. Dat was ook een van de redenen waarom hij vegetarisme diep van binnen haatte. Hij wist dat het moest, dat het moest om verder te komen, hier doorheen te kunnen, maar hij koppelde het aan zijn vegetarische ouders, die in zijn ogen monsters waren, ook al hadden ze hem in contact gebracht met de monniken.

Zijn ouders waren geen mensen, maar monsters. Op jonge leeftijd kwam hij door hen in de psychiatrie, en door de tandarts bleef hij in de psychiatrie. En de psychiatrie was niet vegetarisch, en dus hij ook niet. De monniken waren dat wel, maar ...

Het woog er allemaal niet tegenop. Hij zat gewoon vast. Misschien was het wel een stockholm syndroom. De monniken noemden niet-vegetarischen aspergers. Gebrek aan empathie.

Wat had de psychiatrie met hem gedaan ? Leugens ? Verraad ? Drugs ? Zijn vader was politie agent, maar volgens Tagula hoorde zijn vader thuis in de gevangenis. Zijn ouders wilde dat hij weg zou gaan uit de psychiatrie, maar door hen zat hij erin. Zij wilden dat hij bij de monniken zou zijn, maar hij werd gek van alle reglementen. En het lukte hem gewoon niet vegetarisch te zijn. Soms zei hij tegen de monniken dat vlees eten bij de evolutie hoorde, maar de monniken noemden het devolutie. De monniken noemden het luilekkerland, lekker gemakkelijk de ander als gebruiksvoorwerp of wegwerp-artikel zien. Hij begreep hen niet, maar wilde het toch proberen. Het was niet wie hij was. Misschien was hij wel asperger en had hij een gebrek aan empathie. Was het ziekte of zonde ?

De monniken waren erg verschillend. De ene probeerde hem een schuldgevoel aan te praten, de ander noemde het een ziekte, een syndroom. In hun ogen had hij geen gespleten persoonlijkheid. Dat maakte de psychiatrie hem maar wijs. Hij moest strijden tegen zijn oude natuur. Dat hoorde niet bij hem. De psychiatrie wilde hem ontvoeren, volgens de monniken. Dat was hen ook gelukt. De monniken waren in hun ogen zijn grote bevrijders, maar het was wel onder voorwaarde.

Tagula zou een monnik moeten worden. Maar Tagula wilde een natuurmens zijn. Natuurlijk waren de monniken al min of meer natuurmensen, meer dan de chemische psychiatrie, die veel te klinisch was, veel te steriel, veel te natuuronvriendelijk, veel te lichaamsonvriendelijk, maar Tagula vond de monniken ook niet natuurlijk genoeg. Hij wilde dieper de wildernis in. Hij

hoopte dat de monniken hem zouden laten gaan als hij daar zou wonen.

Zijn vader was dus politie agent, bedrijfs-agent. Hij vond dat ook nogal erg klinisch. Het was hem allemaal te vrolijk, niet sober genoeg. Zijn vader was dan vegetarisch, maar vaak dronken, en had dingen met hem gedaan waarover hij niet durfde te spreken. Zijn vader had een hekel aan de psychiatrie, want hij vond dat de psychiatrie Tagula van hem had gestolen. De psychiatrie had Tagula opgevoed sinds jonge leeftijd. Zijn vader zei dat de psychiatrie hem voor galg en rad liet opgroeien.

Altijd werd hij ‘s ochtends wakker door de zwartkoninkjes, de kleine zwarte vogeltjes die hem in de tuin kwamen bezoeken. Dat gaf zijn leven waarde, daar hield hij zich aan vast. Het bracht hem hoop. Maar hoe dan ook was hij in grote verwarring, werd hij heen en weer geslingerd, en dat zou dan een gespleten persoonlijkheid moeten zijn. Dan zou iedereen een gespleten persoonlijkheid hebben, zeiden de monniken vaak, want iedereen is innerlijk verdeeld en heeft te strijden tegen de oude natuur. Die moest afgelegd worden. Daar mocht je jezelf niet mee identificeren. Je moest jezelf verloochenen. Dat kwam bij Tagula soms over alsof je geen eigen persoonlijkheid mocht hebben. Je mocht geen dubbelleven er op nahouden, en ook jezelf niet zijn. Wat moest je dan ? Toch vond hij dat veel van die monniken ijzersterke persoonlijkheden hadden. Soms benauwde hem dat. Dan had hij liever een gespleten persoonlijkheid. Dan leefde hij liever in twijfel, dan zo zeker te zijn van alles. Hij vond dat wat

onwerkelijk. Het was toch vaak heel anders dan je dacht. Het leven was veel groter dan dat.

Zijn vader had ook een ijzersterke persoonlijkheid. Maar waar had dat hem geleid ? Hij moest er niet aan denken. Eigenlijk kon hij gewoon geen respect opbrengen voor het vegetarisme. Het had iets onwerkelijks. Iedereen leefde van elkaar. De één z'n dood is de ander z'n brood. Dat was industrie. Dat was communicatie. Dat was leven. Hij nam het niet zo nauw. Je moest toch wat ? Er was zonder dit geen leven mogelijk. Altijd moest er wel een leven opgeofferd worden voor iets. Maar dan voelde hij zich weer schuldig door die gedachten.

'Op welke manier denk je het leven dan in te vullen ?' vroegen de monniken hem weleens. Hij had ook vaak het gevoel alsof zij ondervragers waren, alsof ze ergens voor werkten, en natuurlijk was dat ook zo. Er ging een zekere dreiging uit vanuit de monniken. Hoe zou het met hem aflopen als hij niet zou toehappen ?

In de psychiatrie hadden ze het veel over barbecues en balkenbrij. Hij wist niet eens wat balkenbrij was, bleek ook een soort vlees te zijn. 'Lekker balkenbrij eten,' zeiden ze dan. Er liepen ook patienten rond die de moed al hadden opgegeven. 'Geen kruid tegen opgewassen,' zeiden ze dan. Vaak gingen ze dan kaarten, en ook dan moest je al het geklaag aanhoren als ze slechte kaarten hadden. 'Oh, moeder, wat een piene piene piene', en 'het is weer bar en boos,' en 'je zit de boel te verzieken.' En dan gingen soms de kanariepietjes ook flink tekeer, en dan ging er weer een doek over de kooi. Er stond ook

een spel met een vreemde naam in de kast wat niemand ooit gespeeld had. Vaak stond het ook op de kast, was nogal een lage kast, alsof de begeleiders daarmee wilden zeggen : ‘Probeer het eens,’ maar niemand deed het. Soms speelden ze ook barricade, memory of mens erger-je-nieten, en natuurlijk monopolie. Sommige patienten hadden hun eigen monopoly spel gemaakt, en eentje had een eigen pim-pam-pet spel gemaakt, maar het draaien ging nogal stroef. Je kwam er eigenlijk niet verder mee, maar het was leuk geprobeerd. Sommigen waren echt eindeloos creatief. Het was interessant volk, en soms was hij trots dat hij erbij hoorde. Het waren de overlevenden. Het was het kleine overblijfsel. Het was alsof zij al de weg tot de wildernis hadden gevonden, en ze namen hem mee. Naar de monniken gingen ze niet. Vaak leek het wel alsof de begeleiders van de psychiatrie de monniken waren. Sommigen zaten hoog op het paard, maar anderen kropen over de grond, nog wel lager dan alle anderen. Sommigen leken wel onder de grond te leven. Die zag je dan zo nu en dan, en dan leek het wel alsof ze helemaal onder de modder zaten. Moddermensen, bijna als zwartkoninkjes, en dan brachten ze hun boodschappen, hun orakeltaal.

De zwarte koning, zo noemde ze hem ook weleens, omdat hij dingen vaak zo zwart zag, en omdat hij hele donkerbruine ogen en donkerbruin haar had. Hoe dan ook vermeed hij veelal sociaal contact en zat hij veel op zijn kamer. Dan keek hij naar buiten om te zien of er nog zwartkoninkjes waren. Soms ging hij er met een begeleider op uit om vogeltjes te kijken met een verrekijker in de natuur. Als ze nog dieper zouden gaan dan zouden ze bij de monniken terechtkomen, en als ze dan nog

verder zouden gaan, dan zouden ze bij de indianen terechtkomen. Eigenlijk wilde hij het wel zien, maar de begeleider stond het niet toe. Dat zou allemaal te ver weg zijn. Ze hadden altijd allerlei smoesjes.

Op een dag zeiden de monniken dat ze wel zouden willen onderhandelen met de indianen om hem daar te krijgen. Hij zou dan wel onder God's oordeel komen vanwege de jacht, maar het was zijn eigen keuze. Tagula zei dat hij niet kon jagen. Daar was hij veel te zwak voor. Hij voelde zich verlamd door alles wat de tandarts hem had aangedaan, en alle medicijnen die hij had geslikt. Het had zijn hele oriëntatie overhoop gegooid. Hij voelde zich als een stier in het stierengevecht, totaal hopeloos. Hij kon hier niets tegen doen. Hij voelde zich als een beteugeld paard, maar hij kon niks. Hij was een schaap, hij was een muis, niet opgewassen tegen dit soort dingen.

'Waar ben je mee bezig ?' zei een stem tegen hem in de nacht. Tagula dacht dat het de stem van God was. Het leek alsof hij donder en bliksem hoorde, en hij werd er bang van. De psychiatrie zette hem toen op medicijnen tegen angst, en ze dachten dat hij gek aan het worden was. Nu droegen ze dat als bewijs dat hij een gespleten persoonlijkheid had. Hij hoorde immers stemmen. Nu wilde ze hem nog minder laten gaan, want ze vonden dat hij hun hulp toch echt nodig had. De monniken zouden het alleen maar erger maken, volgens de psychiatrie. De monniken werden als grote boosdoener aangewezen vanwege hun dreigen. Tagula zei toen dat het toch echt God was, want het was geen monnikenstem. Voor Tagula

was het echt een totale ommekeer. Hij wilde nu God dienen die hij had gehoord, en God was toch meer in overeenstemming met de monniken dan met de psychiatrie, en bij de indianen zijn wilde hij ook niet meer, want die waren goddeloos in zijn ogen, voornamelijk omdat ze veelal niet vegetarisch waren, maar een monnik zei dat er ook wel vegetarische natuurvolkeren waren. Na de ervaring van Tagula vonden de monniken het beter dat hij gewoon bij hen zou blijven, want nog dieper in de wildernis leven zou niet praktisch genoeg zijn.

Tagula was het er wel mee eens, maar hij wilde ook wel kluizenaar zijn in een grot, of gewoon op zichzelf wonen. Hij vroeg zich af of dat kon, en daarom zag hij de monniken als tussenstap. In ieder geval na de ervaring had Tagula geen moeite meer met de reglementen van de monniken, en zo stapte hij over. Hij werd daar hartelijk ontvangen met veel gejuich, en ze hielden die dag een feest vanwege de komst van Tagula. Hij kreeg zijn eigen kamer. Hij kon uitzien op de natuur. Hij vond het een wonderlijke ervaring. Nu kon hij alleen of met de monniken door de kloostertuin en de omliggende wildernis dwalen. Hij hoopte dat de zwartkoninkjes ook hier zouden komen, en dat was gelukkig het geval. Ook de monniken werden elke dag weer door hen wakker gemaakt. Zo begon Tagula zijn nieuwe leven. De monniken zorgden ervoor dat zijn gevulde kiezen werden verwijderd, en Tagula voelde zich helemaal opleven, alsof hij zijn bloed weer voelde stromen. Hij merkte dat hij ineens volle controle had over zijn linkerarm. Alle zenuwobstakels en motorische obstakels waren weg sinds de gevulde kiezen waren verwijderd. Hij merkte ook dat hij minder moe was. Hij had veel meer energie. Ook begonnen

zijn huidproblemen langzaam maar zeker af te nemen. Nog wel had hij soms veel pijn in zijn gebit, maar sinds het verwijderen van de gevulde kiezen was het al veel minder. Het werd voor hem weer leefbaar. Hij ging er vaker op uit, ging weer mee naar de supermarkt, of soms zelfs alleen. Dan deed hij inkopen voor het klooster, of gewoon voor zichzelf. Hij draaide goed mee in huishoudelijke taken.

Op een nacht had hij weer een droom. Hij stond voor een huis, en maakte de deur open. Een donkere vrouw in het huis stond in de deuropening en vroeg hem : ‘Waarom hebt gij de deur opengedaan ?’ Hij bleef er maar over praten over deze ervaring. Het was groots in zijn leven, alsof hij weer een ontmoeting met God had gehad.

Als hij naar de zwartkoninkjes keek dan zag hij God. Ook de monniken noemden hem zwartkoninkje of de zwarte koning. Tagula was er heilig van overtuigd dat de zwartkoninkjes hem hier hadden gebracht, dat zij hem hadden gered, en hij was één van hen. Zij brachten de boodschappen die hij nodig had, en legden de hiëroglieven uit, wat de psychiatrie verder dan ook van hem zou denken. De psychiatrie was echt het oude leven wat hij moest afleggen, en zo ook de tandarts. Hij was nu op de rug van het zwartkoninkje. Het zwartkoninkje wist de weg, als gestuurd door God. Nu had de zwarte koning een ontmoeting gehad met de zwarte koningin. Samen stonden ze zij aan zij op het schaakbord. Zij waren van de natuur, en de witte stenen waren van de chermische, klinische en steriele onnatuur, of tegennatuur, de anti-natuur, met al hun vreemde lichaamsonvriendelijke giffen. Kolonisten waren het. Maar nu

lagen die witte schaakstukken omver, en waren van het schaakbord afgevallen, aan de rand. In gebroken stukken lagen ze daar, opdat ze nooit meer zouden kunnen opkomen. Of toch ? In zijn geheugen had hij nog strijd.

De zwartkoninkjes waren aan zijn zijde op het schaakbord. De witte koning brulde als een draak. Nu moest hij de jacht aangaan, anders zou hij het alsnog verliezen. De monniken waren aan zijn zijde. Zij waren veelal donkerbruin gekleed. Ook zij waren zwartkoninkjes. Er was een heel leger van hen. Ook de witte koningin brulde. Soms had hij nog nachtmerries, maar de natuur begon hem meer en meer over te nemen. Meer en meer kon hij alles plaatsen, meer en meer speelde hij het spel, en werd er handig in. Goede kaarten had hij dit keer getrokken.

De witte chemische kerk in de stad brulde, maar hij was ver weg in een zwerm zwartkoninkjes, ver weg in de natuur. Eens had hij zijn tanden met jif gepoetst, en toen begon alle ellende. Hij had geprobeerd de gedwongen vullingen weg te poetsen. Het was een totale verstandsverbijstering, in een wanhopige poging tot vrijheid. Het waren piepende implantaten, giftige gevangenis implantaten, als implodes. Ze ontploften als je ze aan zou raken. Het was een levensgevaarlijk schaakspel. Messen of speren konden zo vanuit de vakken omhoog springen. Ze doorboorden alles op hun pad. Het was dodenschaak. Hij moest herstellen in mouth en mind. Hij moest het vak leren, deze dingen te verstaan, deze dingen te omzeilen.

De zwartkoninkjes oefenden hem. De stemmen van het verleden werden zwakker, en God's stem werd groter. De zwartkoninkjes waren godsgezondenen. Zij leerden hem een nieuwe taal. Heel zijn wezen was ermee gevuld, heel zijn wezen werd er door doorgespoeld. Alle vakken van het spel, van zijn verstand en geheugen. Dat hadden de monniken hen geleerd.

De witten konden hem niet klein krijgen. Eens was hij één van hen, maar nu was hij overgegaan. De cosmetische stad zou geen duit meer van hem krijgen.

Hij wilde waar voor zijn geld, en dit keer had hij het. Hij betaalde een hoge prijs maar het was het waard. Voor het eerst had hij het gevoel alsof zijn leven echt waarde had. Hij had er veel in geïnvesteerd. En hij dacht er telkens aan : 'Waarom hebt gij de deur opengemaakt ?'

Het was hard werken bij de monniken, maar hij had het er voor over.
Hij moest nu zijn nieuwe leven opbouwen.
Hij moest nu zijn nieuwe leven beveiligen, bewaken.
Hij wilde geen slapheid of luiheid meer toelaten in zijn leven.
Hij wilde geen denkfouten maken.
Hij wilde misverstanden uit de weg ruimen.
Hij wilde zorgvuldig zijn als de zwartkoninkjes, die zeer vlijtig waren.
Dit alles werd hem geleerd.
Er was een nieuwe koningin in zijn leven : vlijt, ijver.
Dat ging meer en meer het gevlei vervangen.

Hij zag in dat dit de beste weg was.
Hij had nu iets om voor te leven.
Hij had nu een doel in zijn leven, en het voelde goed.

Hij was trots op zichzelf maar ook waakzaam en leergierig.
Hij was er nog niet. Hij zag ook zijn tekortkomingen.
Hij was niet alleen trots maar ook dankbaar.
Hij wilde geen valse en overmatige trots toelaten, maar ook geen valse nederigheid.
Oeverloos dankbaar zijn zonder eigen inbreng is luiheid en afhankelijkheid, als een smoesje.
En dat is ook weer gevlei dat de ijver kan doden.

De zwartkoninkjes waren zijn alarm en leidsignaal.
De zwartkoninkjes waren zijn grensgevoeligheid, en daarin toonde zich het pad.
Grensgevoeligheid brengt richtingsgevoeligheid.

Op de achtergrond brulden soms nog de stemmen van de chemische stad.
Soms gilden ze. ‘Kom terug, kom terug, we willen je weer uitzuigen.’
Maar de zwartkoninkjes waren als een heg.
Hij kon niet meer terug.
De zwartkoninkjes zouden dat nooit toestaan.

Hij wilde ook niet meer terug.
Hij had het gehad met de chemische stad.
Het was een giftig luilekkerland.

Dodelijke sprookjes.

De vorsten van luilekkerland liepen daar met hoge witte koksmutsen.
Alles was voor hen voedsel en geld.
Alles was voor hen gemak.
En het waren allemaal valse beloftes.
Ze kwamen hun afspraken nooit na, en verdraaiden alles.
Zij wonnen altijd in hun boeken en geschiedenis boeken.
Zij draaiden alles naar hun wil.

Tagula was nu bij God. Hij had afstand gedaan van zijn oude leven.
God had ingegrepen, en Tagula was dankbaar.
God had hem niet in de steek gelaten, zijn muren doorbroken.
Hij snapte niet hoe hij kon zijn hoe hij vroeger was.
Maar ja, ze hadden hem zware en giftige drugs toegediend.
Luilekkerland drugs.
Het draait alles om.

En zo was alles uiteindelijk ook weer goedgedraaid.

Hoofdstuk 2. De geheime brug

Op een dag lieten de monniken hem een geheime brug zien die over een rivier ergens in een weiland liep. Hij vroeg waarom die brug geheim was als het zo zichtbaar was, maar de monniken noemden het toch de geheime brug, omdat niemand er leek te komen. Er werd niet veel bekendheid aan de brug gegeven. Hij kende zelf de brug ook niet. Ze gingen met hem over de brug naar de andere kant van de rivier in het weiland. De rivier was tamelijk smal, nog net geen sloot.

De monniken hadden een bijzondere herinnering aan de geheime brug. Daar was eens God aan hen verschenen, en daarom bezochten ze de plaats nog steeds als pelgrims. Het was een verlaten plaats. Het was niet in gebruik. Soms gingen ze er naartoe om God te zoeken. Toch deden ze dat niet vaak. Het moest bijzonder blijven.

Ook voor Tagula begon het belangrijk te worden.
Tagula wilde God weer ontmoeten, maar ook ontmoette hij God in de kleine dingen veelal.
Tagula moest leren de geheime brug in zichzelf te ontdekken.

Er was een oude monnik waar Tagula steeds meer contact mee kreeg.
Hij woonde wat verderop in de gang in een kamer.
Hij liet Tagula wat bijzondere boeken zien, en Tagula nam de tijd die te lezen op zijn eigen kamer.
Hij vond het wel bijzonder deze boeken te lezen.
Het ging over ontmoetingen met God.

Je ontmoet God niet op de hoge bergen, maar in de diepe valleien.
Hoe diep moest dat dan gaan ?
De boeken gingen over ondergrondse werelden.
Alleen daar zou God waarlijk ontmoet worden.
In de bovenwereld zou alles te bedriegelijk zijn.

Tagula las over de verschillende volkeren onder de grond, ook natuurvolkeren. Zij leefden in de holen van de aarde.
Zij waren bedekt met de moederaarde.
Zij moesten wel een bedekking dragen.

Zo waren zij gemaskerd, en het was oorlog.
Het was een oorlog tegen het vlees.
Het was een oorlog tegen dat wat niet bedekt was met de moeder aarde, met de natuur, maar met het chemische, onnatuurlijke.
En zo was het zwart tegen wit, als op een schaakbord, de onderwereld tegen de bovenwereld.
Tagula had zijn keuze gemaakt. Het witte chemische was verblind en verblindend. Uit deze wereld kwam hij. Hij moest terug naar de moeder aarde. Hij moest bedekt worden met de natuur.

De boeken lazen weg als een verhaal, en hij was er middenin.
Het leek wel alsof hij er zelf in meespeelde.
De moddermensen, de holbewoners, riepen hem.
De boeken namen hem mee naar plaatsen waar hij nog nooit was geweest.
Het waren plaatsen waar hij nog nooit over had gedroomd.

De boeken waren geschreven door verschillende mensen.
Het leek wel alsof de monniken in contact stonden met mensen die hij niet kende.
Dit was een hele andere wereld, hele andere schrijvers dan van de bovenwereld.
Dit ging ergens over. Dit was diep. Dit was rauw. Het was niet gemaakt.
Het was natuurlijk. Het was een bron die ergens opsprong.
Dit was van een andere wereld.

Zo had hij het nog niet gehoord.
Hij bleef lezen. Hij kon niet stoppen.
Het leek wel alsof hij nieuwe adem had, nieuwe energie.
Deze boeken boorden het diepste in hem aan, en hij voelde doorgang.
Hij had toegang tot zijn diepere wezen nu.

Zoveel mensen hadden zeggenschap over zijn leven gehad, maar hij vond nu zijn eigen zeggenschap, en dat was iets van de diepere natuur. Dit ging voorbij het menselijke.
Dit ging ook voorbij het logische.
Hier golden andere regels.
De boeken vielen de zwijnen van de bovenwereld aan, de zwijnen van luilekkerland, het gemaksdriftige.
Hij kon door de boeken heen God ontmoeten.
Je kon God niet in één keer ontmoeten.
Het ging stapsgewijs.
Je moest dieper de diepte in, van onderwereld tot onderwereld.
Hierin lagen geheime krachten verborgen.
Hier moest je sterven voor kennis.

Hier moest je niet alleen verder lezen en verder leren, maar ook verder sterven.
En dat ging door een heleboel onbegrip, want eerst zou je het niet kunnen zien en verstaan.
Het was van een geheel andere taal.

Wat voor talen spreken ze onder de grond ?
Alleen de zwartkoninkjes weten het.
Zij brengen de boodschappen naar de mensen, maar de mensen luisteren niet.
Zij hebben altijd wel wat anders te doen.
En zo gaat de kennis verloren.
Zo gaat de kennis steeds dieper onder de aarde, want ook de kennis sterft verder en verder.

Ik breng het goud naar je toe, maar als je mij niet neemt, dan heb je niets.
Zo is het goud van geen waarde als je de persoonlijkheid ervan niet kent.
Als je het niet leert kennen is het slechts vals bezit of schijnbezit.
Dit laat ook zien dat daadwerkelijk stelen onmogelijk is.
Al het ware bezit is slechts door kennis.

Wie kan dan ook iets buiten de school om doen ?
Buiten liggen zij allen verlamd.
Zij dromen maar.

Nee, sterf aan uzelf en verloochen uzelf en volg het pad tot de verloren aarde.

Tagula probeerde het tot een goed einde te brengen met de oude monnik.
Hij wilde de boeken zelf hebben, en bood een flinke som geld. ‘Ach, houd maar,’ zei de oude monnik. ‘Ik heb er zelf zoveel van.’

De boeken leken zeldzaam. Dat wilde hij de oude monnik niet aandoen. Misschien was hij er aan gehecht, ook al had hij velen van deze boeken. ‘Waar kan ik ze krijgen ?’ vroeg Tagula aan de oude monnik. De oude monnik zweeg. Toen sprak hij : ‘Eens op een oude rommelmarkt gevonden, heel lang geleden. Echt, je mag ze houden. Je zal ze niet zo snel ergens anders vinden. Ze zijn tamelijk zeldzaam.’

‘Bijzonder,’ zei Tagula. ‘Nu heb ik er een passie bij, namelijk het vinden van zulke boeken.’

Tagula begon steeds meer van boeken te houden, nam graag boeken van anderen over, en begon te werken in de kloosterbibliotheek. Hij zag hierin heil en een weg.

Hij had veel gesprekken met de oude monnik, die veel boekenkennis had.
De oude monnik vertelde hem over zijn droevige leven, dat zijn vriendin door een ongeluk om het leven kwam, en dat hij toen het klooster inging. Zo verwerkte hij het. Het deed zoveel pijn dat hij nooit meer een vriendin wilde. Tagula kon zich dat goed voorstellen.

Ook maakte hij wandelingen met de oude monnik. Eens kwamen ze een wolf tegen en een andere keer een arend. De oude monnik vertelde veel over zijn leven, hoe zijn vader een knauw had overgehouden aan de oorlog, en hoe hij zo een moeilijke jeugd had. Zo had hij als gevolg daarvan wat verkeerde beslissingen gemaakt. Wat die beslissingen waren daar sprak hij verder niet over. Ook Tagula kon zijn verhaal aan de oude monnik kwijt. ‘Ja, tandartsen zijn geen best volk,’ sprak de oude monnik. ‘Totaal overgenomen door geld.’ Ook voor de psychiatrie had de oude monnik geen goed woord over.

Tagula werd soms nog geconfronteerd met oud zeer. De oude monnik hielp hem met het verwerken. Soms werd Tagula teruggesleurd naar het verleden, en had hij herbelevingen. Soms had hij nare dromen erover. Mensen lijden, en mensen lezen en schrijven, om het te verwerken, en om te overleven. Zo kan men het lijden relativeren en het beste uit het lijden halen, als werken in de lettermijnen. Wat is het loon voor hen die werken in de lettermijnen ? Boeken.

En met die boeken zou hij komen tot andere plaatsen. Steeds meer dook hij in de boeken, steeds meer breidde hij zijn studie uit. Het gaf hem meer mogelijkheden. Hij leerde ook veel door de gesprekken met de monniken. Het waren goede jaren voor hem, maar uiteindelijk wilde hij naar wat de monniken de bovenwereld noemden. Hij wilde terug, om de bovenwereld te helpen, oftewel het stedelijk en dorpelijk gebied. Maar de monniken zeiden dat er geen makkelijke wegen naar en door de bovenwereld waren. Tagula zei dat hij ook niet op zoek was naar gemak. Hij hield van nachtmerries. De monniken

noemden de bovenwereld een nachtmerrie. Ook noemden ze het weleens een angstmerrie of een viesmerrie.

Het was te moeilijk voor hem om een huisje te krijgen. Alles zat vol, en er was geen doorkomen aan. Hij zou dan moeten beginnen in een zorg centrum, wat gelukkig niet van de psychiatrie was, maar daar werden ook daklozen opgevangen. Daar zou hij naartoe gaan, daar hadden ze wel een bovenkamer voor hem, en de monniken zouden hem vaak bezoeken. Als dan de tijd rijp was zou hij proberen een huisje te krijgen achter de rivier. Daar wilde hij graag wonen. Het werden moeilijke, maar ook mooie jaren in het opvangcentrum, en toen had hij eindelijk een huisje aan de overkant van de rivier. Het was een mooie grote kamer met hoog plafond. Ook daar kwamen de monniken hem bezoeken. Op een dag waren er drie stewardessen aan de deur van een vliegtuigmaatschappij. Ze vroegen of hij wat vragen wilde beantwoorden voor een formulier. Het was nog erg vroeg. Hij was net wakker. Hij zei dat hij zijn dag nog maar net was begonnen en dat hij tegen vliegtuigen was. De stewardessen gniffelden wat. Ze probeerden hem wat te verkopen, reclame te maken, via deze formulieren. Ze waren nogal opdringerig, en gaven niet snel op. ‘Het lijkt wel alsof jullie op jacht zijn,’ zei Tagula. Weer gniffelden ze wat. ‘Straks willen jullie ook mijn huis gebruiken voor jullie vliegtuigmaatschappij om er jullie spullen in te verkopen,’ zei Tagula. Weer gniffelden ze. Hij keek naar de drie stewardessen. Eentje leek hij ineens te herkennen. ‘Hey, was jij niet eens mijn buurmeisje ?’ vroeg hij aan haar. ‘Kan kloppen,’ zei ze.

‘Dus jij herkend mij ook ?’ vroeg Tagula.
‘Jazeker,’ zei ze. ‘Er zat trouwens nog een huis tussen.’
‘Wij zitten strak in het pak,’ zei één van de andere meisjes. Ze zei dat om hen te verdedigen.
‘En dat is je alibi ?’ vroeg Tagula.
Duidelijk wilden ze zakelijk blijven. Ze probeerden hem een schuldgevoel aan te praten als hij niet verder met ze zou willen. Ze probeerden op zijn emoties in te werken.
‘Ik ben niet voor niets je buurmeisje geweest,’ zei het andere meisje weer. ‘Zou je daar niet iets mee doen ?’ Toen knipoogde, terwijl de anderen zakelijk wilden blijven en er niet op reageerden.

‘Ik vind het nogal erg opdringerig,’ zei hij. ‘Het lijkt wel alsof jullie op een raid zijn.’
‘Ook in noodgevallen kunt u op ons bouwen,’ zei het eerste meisje. ‘Dan bent u verzekerd van een goede plaats.’
‘Daar zijn andere dingen voor,’ zei hij.
‘Wij helpen mensen,’ zei het andere meisje weer.
‘Heel fijn,’ zei hij, ‘maar voor mij is dit niet de juiste wijze. Ik heb het trouwens ook veel te druk om telkens maar allerlei formulieren in te vullen. Het blijft maar gebeuren. Het is eindeloos, en het vreet mijn tijd en energie.’
Toen zijn ze uiteindelijk maar weggegaan, en hij was opgelucht.
Een schuldmerrie noemden de monniken de bovenwereld ook weleens. Schuld was een markt. Dat werd met een bedoeling opgelegd. Zo kreeg men mensen de winkel in.

De monniken hadden het telkens over de boosaardige zoon van Morgan. Die zou ook in de bovenwereld wonen. Morgan was een heks. Ze gebruikten het bijna als spreekwoord. Als er iets mis ging dan zeiden ze vaak : ‘de boosaardige zoon van Morgan.’

Het beviel Tagula goed om op zichzelf te wonen. Hij had hier hard voor gewerkt. Het was alsof hij een nieuw boek in handen had. Hij zou blijven werken in de lettermijnen om er het beste van te maken, het beste uit te halen. Hij verdiende zijn leven. Hij had het helemaal zelf gedaan, was helemaal zelf door de schemerzones van de bovenwereld gegaan om hier te komen. Hij zou het met hand en tand verdedigen. Hij was zowel dankbaar als trots, in de juiste verhouding, maar altijd leergierig, wetende dat hij er nog niet was. Hij wist dat hij afhankelijk was van God, maar hij had ook een eigen verantwoordelijkheid. Hij dacht er nog vaak aan : ‘Waarom hebt gij de deur opengemaakt ?’ Die droom had hij trouwens gehad in een tijd dat hij hoorde dat een bekende van hem zelfmoord had gepleegd, en steeds meer knaagde het gevoel aan hem dat hij meer had moeten doen om hem te helpen. Maar ja, hij woonde toen al bij de monniken, en ze hadden geen contact meer. Hij voelde zich schuldig dat hij het contact had laten verwateren. Hij had het gevoel dat hij die persoon wel had kunnen helpen en redden. Maar ja, dat was allemaal achteraf. Het stoorde hem. In de bovenwereld pleegden ze nogal vaak zelfmoord. Er was een grote druk op de mensen. Hij hoopte die druk wat te kunnen verlichten, gewoon door zijn aanwezigheid. Zelf hield hij van nachtmerries, zocht hij ze op, en daagde hij ze uit. Hij voelde zichzelf als een Houdini, als

een stuntman. Zo nam hij het van anderen over. Plaatsvervangend lijden was een belangrijke bron van zijn leven. Hij nam pijnen van anderen over, ook al wist hij dat ze door pijnen moesten. Het was belangrijk om te leren, maar het was ook belangrijk om voor elkaar te zorgen. Het ging om de empathie. De monniken zeiden dat hij geen asperger meer was, dat hij was genezen. God had ingegrepen in zijn leven, en nu wilde hij wat daarmee doen, iets terugdoen, iets teruggeven. Dat voelde goed bij hem. Dat voelde juist.

Hij wist dat hij de wereld niet kon redden. De wereld moest hier ook allemaal doorheen. Hij wist dat er belangrijkere dingen waren. Hij moest tot de hogere boeken komen, tot de grotere contexten, onder ogen komen waarom dingen waren zoals ze waren. Het hoorde bij een zeker verhaal, en daarin diende hij zijn weg te leren kennen. Hoe ga je met zoiets om ? Dat was werken in de lettermijnen, geen snelle oplossingen, maar de diepte in gaan. Hier was gemak geen koning, maar ontmaskerd. Gemak was vaak boerenbedrog, dat er zoveel dingen werden overgeslagen dat je door de bomen het bos niet meer kon zien. Het was de snelle asfaltering van de natuur. Ze hadden dat allemaal over de indiaanse wereld heengebouwd. Maar ja, de monniken hadden vaak niet veel goeds te zeggen over de indianen, omdat die vaak niet vegetarisch waren, alhoewel er wel sommige natuurvolkeren waren die vegetarisch waren. Ze hadden het soms over de kluizenaren, de hermieten en de holbewoners. Die leefden van iets anders, wat God hen had geschonken. Die kenden de geheimen van onder de aarde, waar dingen groeiden waar de bovenwereld niets vanaf wist. Ze werden door God in leven gehouden langs

andere wegen. En die nieuwe schepping zou uiteindelijk overal komen. Maar de boosaardige zoon van Morgan stond nog in de weg.

De monniken werkten aan de nieuwe schepping. Die zou gebracht worden door boeken. Tagula was soms emotioneel als hij er aan dacht. Toch vroeg hij zich af of een utopia wel mogelijk was, een paradijs. Dat zou alleen in de dieptes van de aarde te vinden zijn, niet in de dorpen en de steden. Maar toch zou dit allemaal in de boeken staan. Zou er een vrederijk komen waar de monniken het soms over hadden ? Maar ze zeiden er ook bij dat het een zinnebeeld was. Wat konden ze verwachten ? Wat voor andere geheimen zouden er gevonden worden, en met wat voor resultaat ? Tagula hield van de nachtmerries, want het hield hem wakker. Het gaf hem informatie. Hierdoor groeide zijn kennis. Vandaar dat Tagula in de dystopie geïnteresseerd was, nog wel meer dan in de utopie. Tagula marcheerde mee met de monniken. Die waren ook niet zoetsappig. Die hadden het vaak over duistere geheimen in de aardbodem. De mens had een te romantisch beeld van het leven en van God. God was niet wie zij dachten. God was totaal onbekend en vreemd voor de mensen.

Nee, de mens mocht niet indutten. Teveel paradijs was niet goed, teveel zoet was niet goed. Vaak was het allemaal slechts aas. Het was een masker. Iets verschuilde zich erachter. Daarom moest men de boeken kennen, over hoe die verhalen liepen. De mens zat in een fuik. De mens moest sterven aan zijn droombeelden. Natuurlijk werden de goede verhalen verspreid om hoop te bieden, maar het was iets symbolisch. De

mens kon juist zoveel meer leren van de veel duisterdere verhalen. Die liepen niet altijd goed af. Er waren geen makkelijke wegen door de bovenwereld. Het waren nachtmerries, het waren verhalen, opdat de mens er iets van zou leren. Dat zou een zekere ontwaking zijn, maar dan moest de mens ook weer dieper. Dieper de bibliotheken in. Werden zielen opgesloten gehouden in flessen ? En wat waren dat dan voor zielen ? Vaak was het grote bluf, en raakte de mens door elkaar aan de alcohol. Dat werd dan hoog van de toren geblazen. De monniken noemden de bovenwereld bovenmatig vraatzuchtig. ‘Die vreten en vreten maar. Het verstand is niet thuis, en het hart ook niet, om maar niet van het geweten te spreken.’ Honger is wat de mens nodig had, om te kunnen ontkomen. De dystopie behoedde de mens ergens tegen. Daarom moest Tagula ook niet helemaal doordraaien in het plaatsvervangend lijden. Tucht en oordeel was ook belangrijk. Maar dit kwam juist voort vanuit ware zorg en empathie, als schoolzorg.

Maar Tagula was op zijn hoede voor controlezucht, en heerserigheid. Hij wilde vluchten, hij wilde weg. Hij wilde laag profiel houden. Hij wilde slechts een zaaier zijn, een spoor achterlaten. Hij moest de diepte in, als een roepende in de wildernis, maar uiteindelijk zou hij nog dieper de wildernis in moeten waar ze hem niet meer zouden horen, waar hij niet meer mocht roepen, maar waar hij aan zichzelf diende te werken, tot de diepere geheimen diende te gaan, in het verborgene. Hij moest dieper de lettermijnen in, ter ontcijfering van de hiëroglieven. Hij moest het raadsel van het leven oplossen. Hij wilde het in een boek schrijven. Het moest zijn

als een radio, als een muur. Hij wilde niet grijpbaar zijn. Hij wilde ook onbekend blijven, net als God.

De radio was in die zin beter dan een vliegtuig. Ook op auto's had hij het niet zo. Ze vervuilden de natuur. Daarom noemden de monniken het de viesmerrie, en daar hoorden ook vliegtuigen en auto's bij. Het was een trollenwereld. De trollen vermaakten zich erin als zwijnen in de modder.

'Radio, radio,' dacht Tagula telkens, maar hoe diep moest hij gaan om tot een radio te worden, en hoe diep moest hij gaan om onpersoonlijk te worden. Dat was voor hem belangrijk, dat hij onpersoonlijk werd, want het ging om het principe. Hij was op zijn hoede voor persoonsverering. Hij was op zijn hoede voor persoonscultussen. Maar wat had hij te vertellen ? Mensen waren er veelal niet in geinteresseerd. Ze hadden wel wat anders te doen. Hij kon hen niet redden, want ze wilden niet gered worden. Hij wilde zijn parels ook niet voor de zwijnen werpen. Wie zou dat doen ? Niemand. Alles werd verkocht tegen hoge prijs.

Hij dacht na over een boek als dynamiet, wat al die geheimen zou bevatten, wat als een radio zou werken. Maar juist daarom zou het boek obscuur zijn. Tagula hield van obscure boeken die veelal niemand kende. Het waren van die boeken waar er maar een paar van waren uitgegeven. Er zou hard voor gewerkt worden. Het zou niet iets zijn wat je met geld zou kunnen kopen.

‘Geld maakt macht,’ zeiden de monniken vaak, en noemden het vervolgens valse macht. Het is macht zonder zorg, zonder diepte. Het is roofmacht. Het dringt zich aan de mens op. Het is nergens op gefundeerd. De boosaardige zoon van Morgan. Het kleeft. Je komt er niet meer van los. Het vindt een weg naar binnen. Dan gebruikt het jouw huis ook als een markt. Dan leef je ineens in huis met je buren. De muren zijn weg. Waar is dan je privacy ? Weggevlogen.

Je droomt dat ook niet zomaar terug. Het is hard werk in de lettermijnen. Als je dan het boek in handen hebt na veel bloed, zweet en tranen, dan wil je het nooit meer loslaten. Dan laat het jou ook niet meer los. Het heeft ook hard gewerkt om jou te bereiken. Dan hebben jullie elkaar gevonden. Maar de boosaardige zoon van Morgan mag nooit onderschat worden. Die gooit altijd roet in het eten. En dat moet ook wel, want er zijn veel meer boeken. Het gaat niet om dat ene boek. En zelfs dat ene boek zal wijzen op de andere boeken. Het boek wil niet verafgood worden. Pas op voor de boekcultussen. Het boek is een verbinding met andere boeken, een brug. In andere boeken wordt het verdiept. Het ene boek is dus een middelaar. Het staat nooit zomaar op zichzelf. Het ontkend andere boeken niet. Het verliest zichzelf niet geheel in macht. Het is een wegwijzer.

Je moet kunnen ademen. Er zijn adembronnen in de dieptes van de aarde, waar de mens nog niet vanaf weet. De monniken hebben daar soms over geschreven, en spraken daar soms over. Er is nog zoveel wat de mens niet weet.

Zoveel macht komt en gaat. Als macht geen zorg is dan is het ten dode opgeschreven. Dan komt het uit een vergiftigde bron. Dan is het slechts geldmacht, roofmacht. Het is tijdelijk, zeer vluchtig, en kan ook zo weer gestolen worden. Dan moet je leren remmen, op een ander spoor komen, anders ontspoor je, kom je met je hoofd vast te zitten tussen een beveiligingsdeur. Dieven komen nooit ver. Misdaad loont niet. Maar de mens mag de boosaardige zoon van Morgan niet onderschatten. Hij zit daar op zijn troon en hij dobbelt. Telkens weer is hij de systemen te slim af, komt overal doorheen. Dan zet hij zijn vlag. Het is de expansiedrift. Het is de gemaksdrift, en het is een gat in de markt. Met geld verzint de mens eindeloze dingen. Het vlees is eindeloos. Moet dat ons wanhopig maken ? Neen. Maar we mogen het ook niet wegpraten. Doorlezen, doorleren, doorsterven. En dat is zo’n grote jacht dat die eeuwig is. Eeuwig is volgens de monniken trouwens ook symbolisch. Het betekent volledig. Het betekent in de grotere context. Daarin zullen een heleboel dingen wegvallen, weggestreept worden.

Hoofdstuk 3. De wapenfabriek

De zorgcentra liepen door de gehele bovenwereld heen. Het waren vaak lange tunnels of lange gangen met kamers, en er werden ook flatgebouwen voor gebruikt. Je kon er lange wandelingen doorheen maken. Voor Tagula en de monniken was het interessant, want het was los van de psychiatrie. Ze hielpen waar en wanneer ze konden. Al was het alleen maar door hun aanwezigheid. Tagula kenden ze wel, want hij had er ooit eens gewoond, en zo was hij nog steeds van harte welkom. Tagula nam ook vaak gebruik van de gastenkamers. Die waren vaak overal verspreid door de zorgcentra. Gasten waren belangrijk, want dat werkte therapeutisch voor de patienten. Zo konden ze andere ideeën krijgen en nieuwe werelden betreden. De hulp ging via de vrijwilligers en de gasten. Ook hielpen patienten elkaar. Het ging om de natuurlijkheid ervan, niet door de dwang. Iedereen droeg zijn steentje bij.

De psychiatrie en tandartserij stonden onder de boosaardige zoon van Morgan. Het begon steeds meer op een burgeroorlog te lijken, sinds er steeds meer zorgcentra kwamen opzetten. De monniken stonden aan de kant van de zorgcentra. Er was voor hen een groot verschil tussen psychiatrie en zorg, alhoewel er ook kruispunten konden zijn. Zo was er ook een neutraal deel in de psychiatrie, een overgangsgebied. Veelal leek de burgeroorlog gewoon nog op een koude oorlog. Men kon elkaar niet luchten of zien, en daarom ontweek men elkaar, maar over en weer werd er veel in de kranten geschreven. Vaak werd het ook gewoon een krantenoorlog genoemd. Er werd geschreven, er werd beweerd, er werd vergaderd.

De monniken zeiden dat de boosaardige zoon van Morgan samenwerkte met buitenaardse wezens genaamd de Seflak. Zij waren insectisch, tijdmengers, vluchtig, ruimtemengers, nummermengers, konden rommelen met chronologie, waardoor ze konden verschijnen en verdwijnen waar en wanneer ze wilden, en zichzelf tot poedervorm konden maken. Vaak verborgen ze zich in de vormen van de stad, zodat ze niet zichtbaar waren. Ze werkten met camouflage. Ze kwamen uit het oerwoud.

De zoon van Morgan was een groot probleem, als een schotwond die van geslacht tot geslacht werd doorgegeven, die delen van de hersenen had uitgeschakeld, zodat het hart niet meer bereikbaar was, en al helemaal het geweten niet meer. Alles was verdoofd. De monniken wezen alcohol aan als de grote boosdoener. De bovenwereld was verdronken in alcohol, op sterk water gezet. Nu waren het zombies die de Seflak moesten dienen, en bovenal de zoon van Morgan.

De zoon van Morgan was een echo uit een diep verleden. De geschiedenisboeken zwegen erover, maar niet de boeken van de monniken. De zoon van Morgan was een doctrine, een medische doctrine, die tegen de leer van de monniken inging. Ook de zorgcentra moesten er niets van hebben. Velen waren ten onder gegaan aan de doctrine. Er werd nogal geheimzinnig over gedaan. Men mocht eigenlijk niet weten wat de doctrine was. Het was een goed geheim gehouden recept. Eigenlijk was het gewoon een bakkersrecept. Dit waren geen echte dokters, maar marktdrijvers. Daarom was de doctrine in diepte gewoon

een economische formule die geld en macht bracht, ook al was het slechts glans en schijn. Krakende huizen die op instorten staan. Deze vorm van geldwinning veroorzaakte aardbevingen. Men leefde van de stress van de patienten. Het was het syndroom van Mörn. Mörn was iemand die gek werd van de angst dat zijn huis zou instorten. Natuurlijk zagen de verkopers van angstmedicijnen daar heil in. Later werd deze term ook voor andere dingen gebruikt, en psychiaters begonnen steeds meer de term Mörn te gebruiken voor allerlei andere angsten en ook andere problemen. Mörn begon een echte volksziekte te worden, en de vraag naar medicijnen tegen Mörn begon enorm toe te nemen. Kinderen groeiden op met Mörn. Vaak was het hen aangepraat. Ze werden bang gemaakt en hadden vervolgens de ziekte van Mörn, die ongeneeslijk zou zijn, wat natuurlijk grote kassa betekende voor de medicijnenmarkt. Zo werkte de doctrine een weg. Het was dogma voor de psychiatrie. Het was voor hen een magische toverspreuk voor geld.

Tagula zag hele families de verwoesting ingaan door Mörn, en begon er tegen te prediken, zoals ook de monniken deden. Mörn begon een stopwoord te worden voor de psychiaters. Het was een weg tot het snelle geld. Men had het niet meer over gespleten persoonlijkheden. Men noemde het nu gewoon Mörn, een kat in het nauw die rare sprongen maakt. Het was een viscieuze angstcyclus die niet alleen ongeneeslijk was, maar ook erger werd. Je had hier steeds meer medicijnen voor nodig. Natuurlijk was dat allemaal aangepraat. Voor de monniken was Mörn een misdaadorganisatie. De psychiaters hadden zelf Mörn, vanwege hun slechte geweten, vanwege hun

kaartenhuis wat op instorten stond, en dat projecteerden ze op hun patiënten. De patiënt was hun alibi. Zo waren zij er rein van en konden weer doorgaan met hun werk. Zo lieten ze een spoor van verderf achter. Het dreef mensen tot onder de trein. De psychiatrie was die trein, in samenwerking met de tandartserij, die nog wel erger was. De tandartsen hadden Mörn, en projecteerden het op hun patiënten. Dat ging er heel sluw aan toe. Mörn was ontstaan door geldmisbruik en alcohol. Het was een dodelijke combinatie. Het scheen altijd samen te gaan. Mörn was daarvan de vrucht en ook de katalysator. Zo kwam men tot het dwaze geld. De dood kon hen niet meer stoppen, want dat hadden ze netjes op hun patiënten geprojecteerd. De monniken hadden de spelletjes van de tandartsen en de psychiaters door. Ook de zorgcentra hadden het door, en daarom hadden ze zich door de gehele bovenwereld verspreid als vangnet. Mörn was tot een negatieve afgod van de dystopie geworden. Het was de medische mammon, maar slechts een bakkersrecept. Het enige wat genezen werd was de dikke portemonnee van deze lieden, die ook wel de witte monniken werden genoemd door de monniken. Zij waren als witgepleisterde graven, chemisch gebleekt.

Mensen die Mörn hadden in de ogen van de psychiatrie werden benaderd met neerkijkende empathie, werden zielig gevonden en niet serieus genomen. Tagula ergerde zich aan deze valse empathie, want de psychiatrie had het op zijn patiënten geprojecteerd. De zoon van Morgan was een woesteling. Hij kon schelden en dreigen om mensen bang te maken, en dan zouden ze ineens de ziekte van Mörn hebben. Het waren van

die dokters die mensen in elkaar sloegen om maar patiënten te kunnen hebben. En zo plakte de tandartserij zijn vullingen. Het waren gedwongen etiketten. Het vee werd gebrandmerkt. Je mocht niks zeggen over hun heilige vullingen, want dan werd je opgepakt. De agenten van de zoon van Morgan klopten op hoge deuren en poorten om gevangenschap en dood aan te kondigen. Vaak plakten ze alleen hun plakkaten op de deuren. Het zou niet lang duren of hen die zogenaamd de ziekte van Mörn hadden zouden afgezonderd moeten worden in speciale kampen, en het liefst nog ondergronds. Daar waren ze mee bezig. Ze zouden in ballingschap naar de wildernis gaan met treinen, en naar ondergrondse werkkampen met metro's en liften, en weer anderen zouden verscheept worden tot ballingseilanden. Tagula zag hoe het allemaal snel uit de hand aan het lopen was. Psytand was geboren, de officiële samenwerking tussen psychiatrie en tandartserij, een grote industrie. Zorg was product. Patiënt was klant, maar de klant was niet koning. De klant was een gevangene, een slaaf, een ter dood veroordeelde. Dat zeiden ze niet letterlijk op die wijze, maar het kwam er wel op neer. En Mörn was besmettelijk, en daarom werden hen die met Mörn waren bestempeld ook bestempeld als onbetrouwbaar. Mörn schreeuwde in hun hoofden. Het was bezet gebied. Maar Tagula en de monniken vochten tegen deze woeste leeuw.

Zo werd het sociale leven een mijnenveld. Men werd bang voor verdachtmaking. En zo maakte men elkaar verdacht. Men werd steeds meer paranoïde, en zo rijp voor het Mörn-stempel, om zo tot product te worden gemaakt. Automatisch werd je zo een verslaafde aan medicijnen. De medicijnen waren heilig en

dulden geen kritiek. Wie kritiek had had de ziekte van Mörn, en moest desnoods gedwongen worden met medicijnen. Zo werd de bovenwereld tot een angstcultuur.

Tagula had al lang spijt dat hij was overgegaan, maar kon nu niet meer terug. Ook wilde hij eigenlijk niet weg, en wilde hij vechten. Het duurde niet lang voordat ook Tagula beschuldigd werd van het hebben van Mörn, en zo zou hij mogelijk ook in aanmerking komen voor verbanning. Hij voelde zich al verbannen. Je mocht niet voor jezelf denken in de bovenwereld. Kritiek hebben op het systeem was sociale zelfmoord.

De monniken vonden het nodig om door te gaan met de prediking. Natuurlijk hadden zij ook Mörn in de ogen van de psychiaters. Dwangverpleging was een optie, dus daarom moesten de monniken, evenals Tagula, op hun hoede zijn. Mörn werd gezien als gevaarlijke krankzinnigheid, erger dan een gespleten persoonlijkheid. Mörn was de fusie van de gespleten persoonlijkheid. En dan had je alle poppen aan het dansen, dan waren de rapen goed gaar. Mörn werd gezien als het grootste gevaar voor de samenleving, als negatieve afgod, maar in zekere zin ook positief, vanwege geldwinning. Het was een gouden formule voor de dystopische economie, voor de vrijgevochten opportunisten die boven alle anderen stonden, oftewel hen die zich de elite waanden. Zij waren zo speciaal dat ze bijzonder waren. Mörn was als een geliefd huisdier voor hen, als de gans met de gouden eieren.

Mörn was zowel veracht als aanbeden, zowel berucht als beroemd. Het was een monster die hen in de greep hield. Mörn projecteerde, Mörn stal geld, Mörn verzweeg, Mörn dreigde, chanteerde, beschuldigde en schonk troost. Dat was de bakkersformule. Diep ging het niet. Het was een beest aan de oppervlakte. Mörn werd aanbeden als leeuw en geofferd als kalf. Alles draaide om geld en medicijnen, of dat nu door verlokking ging of door dwang. Mörn was ook omkoperij. Mörn was een allesverwoestende machine.

Tagula vocht, en twijfelde. Soms dacht hij dat Mörn in hem was. Hij voelde het monster schreeuwen, hij voelde het monster woeden. Zijn gedachten waren soms als een wilde zee. De monniken wilden hem terug, maar hij kon niet. Hij moest hier blijven. Hij moest weerstand bieden.

Alles werd tot massa-productie. Mörn was de underdog, de paria van de samenleving, de lagere rang, en de zonen van Morgan waren de hogere rang, maar vanwege dat Mörn de fusie van de gespleten persoonlijkheid was, was hij op een vreemde wijze beiden. Mörn stond aan beide kanten van het schaakbord, en daarom vreesden zij het. Mörn was eigenlijk hun heerser. Ze konden niet met en niet zonder. Zo waren zij zelf diep gespleten. Mörn bracht hen verlichting, Mörn bracht hen troost, maar was tegelijkertijd een bedreiging.

Heb ik Mörn ?
Nee, wij hebben geen Mörn.
Mörn is voor de slacht. Zij hebben Mörn.
Wij houden alleen van Mörn. Wij houden van vlees.

Wij houden van het geld wat het brengt.
Wij hebben geen Mörn, wij zijn Mörn.
Dat hoeft verder niemand te weten.
Wij projecteren het graag op de ander,
en vragen daar vervolgens veel geld voor.
Voor wat hoort wat.

Heb ik Mörn ?
Nee, wij zijn geen Mörn.
Heb ik dat gezegd ?
Nee, ik heb niets gezegd.
Dat verbeeld je je maar.
Je hebt namelijk Mörn.

En zo werd Mörn tot een handig excuus en een handige alibi.
Zo kwamen ze met alles weg.
Zo was Mörn hun duivel en hun God, tevens hun plaatsvervanger,
hun zondebok. Dat ging allemaal goed samen.
Het was immers Mörn, de fusie van de gespleten persoonlijkheid.
Goed en kwaad werkten naar hartelust samen,
omdat ze het beste niet wilden zien.

En deze vreemde religie noemde men Echto.
Het was allemaal goede reclame voor een vliegtuigmaatschappij,
want wilde je niet even weg van al die onzinnigheid ?
Wat had het leven nog voor zin zo ?

En zo kon je zin krijgen als je met het vliegtuig er eens even uit ging,
naar een ander land.
Maar wat zouden daar voor vreemde systemen zijn ?
Tagula wist dat hij er niet voor kon weglopen of wegvliegen.
Hij wist dat hij er dwars doorheen moest, door alle gekte.
De Echto kerken stroomden vol, door alle dreiging, door alle omkoperij.
De mens werd gechanteerd tot het bot in de bovenwereld.
En in het bot kwamen vullingen, door het hele lichaam, gedwongen.
De vullingen moesten het bot vervangen, om zo onder de heerschappij te komen van de zonen van Morgan.

Jaromo was een skelet wat ze vereerden, wat geheel was opgebouwd uit vullingen.
Alles was vervangen. Zij die niet naar de Echto kerken gingen kregen het Mörn stempel.
Deze religie mocht niet geweigerd worden. Het psycho-medische systeem, oftewel Psytand, moest aanbeden worden.
Daartoe hadden ze ook hun eigen boek.

Verschijningen van buitenaardsen begonnen steeds normaler te worden. En dat waren echt niet alleen de Seflak. Men sprak over de wederkomst, maar het was dystopie. Het was mind-control, totalitarisme.

Het was pas na vele jaren dat dit systeem begon weg te ebben, in andere vormen begon over te gaan. Er kwamen steeds nieuwere vormen bij. De zorgcentra, de monniken en Tagula

hadden stand gehouden. Het was dankzij de boeken dat zij stand hadden gehouden en dat het kon veranderen. Er waren nieuwe boeken bij gekomen die nieuwe zichten hadden gegeven, en de organisaties werden zo van binnenuit veranderd. De psychiatrie en de tandartserij waren niet meer wat het was, maar waren opgegaan in andere dingen. Maar hoe dan ook was het nog steeds een dystopie. Tagula vond dat niet erg. Hij hield van nachtmerries.

Alhoewel het beter ging had hij nog veel last van herbeleving. Hij ging in een wapenfabriek werken, maar dit ging om zachte wapens die niet dodelijk waren. Het ging om afleiding en verleiding, lokmiddelen. Hij moest werken aan reclame voor goede producten. Het was juist een wapen tegen de gangbare wijze van oorlog. Urenlang per dag werkte hij eraan om de reclame goed te krijgen. Men had nieuwe, onbekende groenten ontdekt in de aardbodem, dieper in de aarde, en op en in de zeebodem, en men begon dat ook boven de grond te telen. Het bleek een goede uitwerking te hebben op de hersenen van de mensen. Hij werkte ook aan andere wapens, wapens van verzoeting en verbittering. Soms was het belangrijk dat mensen meer verbitterd over zichzelf waren in plaats van snel van zichzelf overtuigd. De verbitteringswapens waren afrem-middelen, wat ook een onderdeel van de oorlog was. Al met al moesten er bepaalde delen van de oorlog wel zijn, en andere delen moesten weg. Er moest een scheuring komen in de oorlogswetenschap. Het waren dus wapens van een geestelijke en sociologische oorlog. Hij moest hiervoor ook worden bijgeschoold in de psychologie. Er waren geen eenvoudige oplossingen. Soms deed hij overwerk. Dit werd dan

gecompenseerd door veel geld en op bepaalde momenten veel vrije tijd. Zo bleef de balans in zijn leven, en zo bleef hij contact houden met de natuur.

Telkens was hij weer op zoek naar nieuwe producten en nieuwe boeken, en als het iets was, dan maakte hij er reclame voor. Daar was hij heel vindingrijk in. Voor hem was het daarom ook een uidagende job. Hij wilde niet dat het klinisch en steriel zou zijn. Daar streed hij juist tegen. Hij liep ook niet rond in dure pakken met stropdassen. Het moest van een hele andere kant komen, veel kinderlijker. Door kinderen liet hij zich inspireren, en de monniken benadrukten altijd hoe belangrijk het was om als de kinderen te worden. De mens was vals volwassen geworden. De mens was op een dwaalspoor. Er moest een geheel nieuw educatie-systeem komen, en daar ging hij voor. Dat mocht niet strak en schools zijn, maar moest van een hele andere kant komen, moest meer natuurlijk zijn. Het moest creatief zijn en blijven. Hij wist dat hierin veel valkuilen waren, en die werden ook besproken. Daar werd ook tegen gewaakt. Hij zag de herbelevingen dan ook als een nodig alarm. Het hield hem doelgericht. Hij mocht niet indutten.

Er kwam nieuwe technologie, ook al had het ruis, ook al waren er veel storingen. De nieuwe radio’s konden frequenties van bomen opvangen. De bomen konden spreken. Zo werden de bomen gehoord. Vele mensen dachten in het begin dat het een truuk was. De bomen hadden hun eigen programma’s, en hun stemmen leken op mensenstemmen. Zo werd deze technologie ook uitgebreid tot het verstaan van dieren. Ook zij hadden mensenstemmen, maar die zaten op andere frequenties die de

mens voorhen nog niet kenden. Daar was de apparatuur niet voor. Ze hadden ook hun eigen electricteit. De energie kon vertaald en opgewekt worden door bepaalde generatoren, en dit was pure natuur energie.

Het waren hele bijzondere radio's en in het begin waren de prijzen heel hoog, maar later begon de samenleving er meer en meer gewend aan te raken, en daalden de prijzen meer en meer. Zo kwamen er ook bepaalde telefoons waardoor je met dieren kon spreken. Die waren zeer gewild. Het waren terugspreek-radio's. De energie die hiervoor werd gebruikt was zeer zuiver. Die kwam uit de zee. De markt voor dit soort producten brak open. De brug tussen mens en natuur was hersteld. Hierop werd een geheel nieuwe economie gebaseerd. Dieren werden sindsdien ook als mensen gezien, omdat ze spraken. De wetenschap had een grote sprong voorwaarts gemaakt. Tagula merkte dat de mensen aardiger begonnen te doen naar elkaar, en ook naar de dieren. Toch waren er ook opstootjes. Rebelse jeugd die niets met de technologie te maken wilden hebben, en ook vele ouderen die het niet begrepen en niet wilden. Uiteindelijk zou dit tot burgeroorlogen kunnen leiden. Daar begon het in het begin wel op te lijken. Het maakte de jeugd soms agressief. Dit had ook te maken met het feit dat sinds de wetenschappelijke opleving er steeds meer slachthuizen dicht gingen. Dit gebeurde lang niet overal, maar over het algemeen.

Agressieve jeugd was een groot probleem. Er kwam toen ook apparatuur op de markt die de diepere frequenties van de mens konden oppikken. Dit gaf natuurlijk direct een ander gevaar, namelijk het mogelijke verlies van privacy, en daarom was de

nieuwe apparatuur aan strenge wetten onderhevig. In ieder geval kon men met de nieuwe apparatuur babies verstaan, en ook hen die om wat voor reden dan ook hun stem hadden verloren. Het bleek dat de zielen van de voorgeslachten zich vaak nestelden in de nageslachten, en dat kon voor innerlijke verwarring zorgen. Alles liep door elkaar heen. Er was geen goede afvoer. Dit kon verholpen worden door bepaalde technologie. Het was bepaalde splitsings-apparatuur. Hierdoor kwam er ook andere energie vrij, die goed gebruikt kon worden. Zo kon de mens zichzelf weer begrijpen, en ook de ander. Er had teveel fusie plaatsgevonden door gebrek aan goede apparatuur. Ze noemden het kleven. Er waren klevers in de mens ontstaan, zodat ze niet meer van henzelf waren, maar ook van de voorgeslachten. Zij waren als de erfenis van de voorgeslachten en werden door hen bewoond, puur omdat er niets anders voor handen was. Deze klevers ontstonden dus in onwetendheid, als een jeugdziekte van de evolutie. De knopen moesten nog ontward worden. Alles liep door elkaar heen.

Telkens als Tagula herbelevingen had dan was dat een vorm van kleven. Maar eerst moest men het kleven onder ogen komen, voordat het opgelost en ontward kon worden. Tagula voelde hoe de voorouders in zijn hoofd woonden, hoe zij een bepaalde belasting op hem hadden gezet. Telkens weer moest hij betalen. Er moest apparatuur komen om die signalen te scheiden. Dat was een nieuwe vorm van scheikunde. Hierin moest Tagula onderwezen worden voor zijn werk.

Er liep een scheidingslijn door zijn hoofd, maar die was te dun. Het ijs was nog te dun. Alles brak er doorheen. Er waren een

heleboel dingen die de mens niet wist. Het kon niet ademen, en daarom voelde het als leven in de viesmerrie. Alles hoopte en stapelde zich op, als een kleefmerrie. Kleven, kleven en kleven, daar bestond zijn leven uit. Telkens weer. Soms was het weg, en dan was het er weer. Er leefden dingen in hem die daar niet hoorden. Hij had de buren in huis. Er werd markt gedreven in zijn huis. Hij wilde voor zijn huis vechten, maar ook een goede oplossing verzinnen. Hij kon al die mensen toch niet zomaar uit hem zetten ? Het was een kinderziekte van de evolutie, een zeer vervelende, knagende situatie. Hoe voelde van alles door hem heenlopen. Zijn werk was hierin zijn hoop. Ook zijn studie.

De splitsings-apparatuur sloeg in als een bom. Mensen begrepen ineens zichzelf weer, voelden weer ruimte in zichzelf, konden weer ademen. De signalen en stemmen werden gesplitst in hun gedachten. Nu was het duidelijk wat het was, en waar het vandaan kwam. Nu konden mensen hun harten weer laten spreken. Het was overduidelijk dat dit niet zonder slag of stoot ging. Vele stemmen van het verleden wilden niet weg. Er waren allerlei claims en contracten. Er moest een betere afvoer komen. Er moest beter vervoer komen voor deze dingen. Tagula dacht terug aan de vliegtuigmaatschappij. Had het dan toch niet een kern van waarheid ? Mensen wilden veel reizen juist omdat ze dit soort dingen in zichzelf voelden, en eerst was daar nog geen andere apparatuur voor. Zo kon hij deze drangen verklaren. De mensen wilden zo op hun eigen, rigoreuze wijze loskomen van het gekleef.

Door het splitsen kwam er een nieuwe energie vrij die men kon gebruiken. Die energie werd voorheen verborgen gehouden onder de klevers. Het was als een vulkaan die losbarste. Men kon niet goed met deze energie omgaan, want men wist niet wat er mee te doen. Het werd vrije energie genoemd. Er waren apparaten die de voorouders konden verschepen, teleporteren, naar andere gebieden, zodat ze niet meer in de hoofden van het nageslacht hoefden te leven. Dat was overigens niet dat ze letterlijk in het hoofd van één persoon woonden, maar verdeeld, als apparatuur, als een stralingsveld waarin een nieuwe droom was opgewekt waarin ze konden wonen. Dat was vaak tussen mensen in, maar het vrat aan hen.

Tagula moest leren hoe dat splitsingsproces werkte. De appatuur werkte veelal door zekere spiegelingen, door ketsers, en door een hele reeks van ketsers, door bepaalde routes en tunnels in de apparatuur konden signalen omgedraaid worden, en zo worden gesplitst van elkaar.

Dat ging dus niet zomaar door magneetjes, maar door zekere spiegeltjes die op een bepaalde wijze geplaatst dienden te worden. Het moest van bepaald materiaal zijn om die frequenties op te diepen. Het waren een bepaalde soort steentjes die in de zeebodem en dieper in de aardbodem werden gevonden. Men moest hiervoor veel in de mijnen werken. Men moest dus ook leren de vrijgekomen energie op te vangen, door bepaalde soorten materialen. Daarmee was men nog aan het experimenteren, hoe dat het beste zou kunnen. De filters konden niet werken zonder de spiegelsystemen, en voor de spiegelsystemen konden niet zomaar metalen worden gebruikt,

want die zouden het kleven weer kunnen opwekken. Daar was toch echt steen voor nodig. Het waren hele kleine kristalletjes, van een zwartachtige kleur. Het was bepaald zoutgesteente. Het waren hele andere zouten dan die men kende. Het zout was veel harder, zodat het meer steen was dan zout. Het werkte zintuigelijk op de mens in. Het leek wel alsof het van een andere wereld was. In ieder geval konden de stenen frequenties opslaan en van elkaar scheiden, en ook transformeren. Zo kwamen er bepaalde grote stenen waarin de voorouders konden wonen. Deze stenen werden dagen genoemd, en schuildagen. Vanwege dat de stenen vrijwel zwart waren werden ze ook wel zwarte koningen genoemd, of zwartkoningen. Ze begonnen door het hele land te staan, als zendmasten. Nu moest er heel veel electrisch en chemisch afval verwerkt worden, waar deze stenen ook goed voor waren.

Men moest werken in de mijnen voor dit soort dingen. Ook Tagula kreeg een oproep. Hij vond dit wel interessant en ging ook de zee op en in. Er kwamen steeds meer tunnels in en onder de zee. Zo kwam men ook diep onder de zee om daar te mijnen. Men vond daar nog veel andere soorten gesteenten, en de wetenschap begon hard te groeien. Er kwam steeds meer informatie over deze dingen, en die informatie schenen de stenen ook vast te houden. Die kon men door bepaalde apparatuur opvangen. Eerst moesten de electrische signalen vertaald worden, en ze moesten gescheiden worden, en goed afgevoerd, en veel energie die vrijkwam kon voor andere dingen worden gebruikt. Het was lichte en vriendelijke natuur-energie. Toch merkte men dat er ook andere soorten energie begonnen vrij te komen. Energie was energie. Ze waren aan

regels onderhevig. Men kon niet naar hartelust experimenteren. Er waren ook kosten aan verbonden, en sommige dingen konden echt niet. Men kon niet naar hartelust mengen. Sommige energie was zo krachtig dat men afremmers moest inzetten. De energie moest allereerst vertraagd worden.

Mensen wilden soms de steentjes in hun hoofd laten implanteren. Sommigen droegen de steentjes als sieraden. Anderen wilden het gewoon houden bij de apparaatjes. Die werden steeds handiger, tot zakformaat. Zo konden ze spreken met de voorouders, met de dieren, de bomen, de bloemen, en de stenen zelf. Het werd intersociale media genoemd, metasociale media, of gewoon natuurmedia.

Hoofdstuk 4. Naar Zaalveringen

De wapenfabriek groeide uit tot sociale beveiliging, afvoer en recycling. Het was een educatie oorlog, een oorlog tegen onwetendheid. Men dacht naar andere planeten te moeten voor materialen, maar het bleek allemaal in de aardbodem en zeebodem te zitten. De mijnen werden druk bezocht. De mijnen stonden voor hoop. De techniek moest afrekenen met overlapping, knopen en kleven, en dat kon alleen door geleiding, waar ook een hele hoop omleiding bij kwam kijken. Er was van korte snelle wegen geen plaats meer, alhoewel de apparatuur wel steeds handiger werd, en verfijnder. Er kwamen helmen met vizier, als dashboards met schermen, om tot een andere frequentie te gaan, in een andere wereld te leven. Dat ging niet altijd goed. Er waren nog een heleboel dingen die ze niet begrepen.

Ook buitenaardsen, bovenaardsen, onderaardsen en binnenaardsen bleken zich al energetisch in de mens te bevinden. Er waren een heleboel energetische werelden waar de mens nog niets vanaf wist, omdat de mens die frequenties nog niet had onderscheiden, omdat de apparatuur er niet voor was, maar de zwarte koning baande zich een weg. Er kwam een geheel nieuw educatief systeem waar kinderen van jongs af aan al naartoe konden gaan, maar niet onder dwang. Dwang werkte niet in de scholing. Daar kwamen alleen maar problemen van, en het was vaak het werk van klevers. Men wist hier nog niet mee om te gaan. De wetenschap omtrend deze dingen stond nog maar in de kinderschoenen. Klevers ontpopten zich vaak als blaffers. Het was verstopte,

opgehoopte energie, en ook vaak afgeknot. Door de nieuwe apparatuur konden deze energieën begrepen worden, vertaald. Het moest nog allemaal gekanaliseerd en gesorteerd worden. Er moest leiding, omleiding en afvoer zijn. Zo kon energie ook omgezet worden. Het moest zo de juiste plaats en functie vinden.

Er kwamen steeds meer van zulke wapenfabrieken. Er was een markt voor deze dingen. Maar er waren ook tegengeluiden : ‘Een boom is een boom. Een dier is een dier. Vlees moet. Voorouders zijn dood, en dood is dood. Voorouders moeten met rust gelaten worden.’ Enzovoorts. De wapenfabrieken noemden dat deze tendensen juist de klevers waren. Ze hadden nog meer techniek nodig. Misschien moesten ze nog dieper de aarde in, of nog dieper onder de zee, of moesten ze op andere plaatsen zoeken, of naar andere planeten, of gewoon wachten op nieuwe boeken met nieuwe informatie erover. Ze waren aan het wachten op de gouden link. Ze waren op zoek naar een leider over deze dingen, naar een zwarte koning, of iets anders. Soms liepen de spanningen hoog op. De klevers konden flink blaffen. Ze vroegen natuurlijk om aandacht. Het probleem moest nog opgelost worden. Hier was nog pijn.

Tagula kwam er meer en meer achter hoe belangrijk het was geestelijk te dromen, tot de bron energie te gaan, want men was in spiegelingen terecht gekomen die zich hadden lopen verdraaien. Maar het bleef niet bij de droom. Ook in de droom moest men tot de geestelijke slaap gaan en tot de innerste droom, want ook de droom zelf was in principe nog gewoon afwijking, als zaad wat gezaaid diende te worden. Het moest

nog ontkiemen. Er moest naar een nog fijnere bronstof gegaan worden in de diepte van de droom, door de geestelijke slaap. Dan was het een droom in een droom, maar dat werd zo niet genoemd. Dat werd irkw genoemd, of irke. Dat was een discipline die geleerd kon worden in de droom technologie, maar dat was dan eigenlijk de irke technologie. Men moest hiervoor eerst door de schemerzone heen, om zo tot de irke industrie terreinen te gaan. Steeds meer boeken begonnen op te rijzen over dit onderwerp.

Tagula probeerde de stromen van irke in zichzelf te volgen. Vaak had hij dromen die hij niet kon onthouden en weer was vergeten als hij wakker werd, maar het was slechts zaad dat eerst nog moest sterven, en dan zou irke komen. Dat kon gewoon overdag gebeuren, als hij wakker was, want het was slechts geestelijk. Het gaf hem inspiratie. Het was een bron van leven waardoor hij geleid kon worden. Hij kon zo gevoelig worden voor de grenzen waarbinnen het pad kon ontstaan, om zo door het mijnenveld van het leven heen te komen. Ook de monniken bedreven dit.

‘Ik moet ergens van weg, en ergens naartoe,’ zei Tagula altijd. Iets zat hem op de hielen, maar iets lokte hem ook. Hierin moest hij juist voorzichtig zijn, want dat wat hem op de hielen zat kon ook lokken. Er werd met aas gewerkt, met valstrikken. Daarom was de wapenfabriek belangrijk, zijn houvast. Maar het bleef niet bij irke op zich. Telkens weer moest je de geestelijke slaap in, om tot de droom in de droom in de droom te komen, de diepste droom, de diepste irke, wat een heel gevecht was. Je moest zo tot de inter-irke komen. Er waren

genoeg gevaren, van irke wat niet genoeg was doorgezuiverd, niet genoeg was getest. Tagula zag de gevaren ervan in. Daarom wilde hij het uitwerken. Er moest meer educatie over komen, want het kon heel sluw zijn. De mijnenvelden en fokkerijen waarin de mens zat opgesloten wilden en zouden niet zomaar loslaten. De farao wilde het volk niet laten gaan. Het liep uit op een grote koude burgeroorlog tussen de geestelijken en de klevers. De klevers wilden alles bij het oude laten. De klevers wilde geen vernieuwing. Ze hadden zich vastgekleefd en leefden ervan. Het waren een soort insecten, maar ze leken ook op slakken, kwallen en octopi. Er was een oorlog om het brein van de mens. De interirke kon uiteindelijk de weg tussen brein en hart herstellen, maar er moest ook een weg komen tot het geweten, en dat lag veel dieper. Het geweten was oorspronkelijk een orgaan tussen het hart en de buik, en het bewustzijn was een orgaan wat ernaast lag, maar buitenaardsen hadden het weggesneden uit de mens. De mens was nu in een slaap, en in een boze droom. In die droom werden mensen tot de dood gedreven, tot zelfmoord, of tot moord, tot criminaliteit, of ze werden tot de drugs gedreven, tot medicijnen, of tot een coma, dit alles om ze in de slaap te brengen tot Mörn. Mörn was de tegenstander van irkw. Het was een valse droomput waar mensen in gezogen werden, als in een fuik. Ze kwamen zo steeds dieper en dieper, en werden ergens voor gefokt. Kinderen, dieren, maar ook volwassenen werden geofferd in de mörn-cultussen. Sommige mörnisten offerden zichzelf vrijwillig. Ook velen in de psychiatrie en tandartserij waren mörnisten, vaak in het geheim, en hadden duistere doeleinden met de mens. Te pas en te onpas zeiden ze dat de zieken bepaalde stoffen misten, en dat zij die konden

aanvullen, met hun chemische rotzooi, juist om de mens nog zieker te maken, of schijnbeter te maken, opdat ze op welke wijze dan ook onder hun controle vielen. Men had machtsvraatzucht, en controle waanzin, allemaal vanwege een slecht geweten. Ze waren hersenloos en gewetenloos op vele wijzen. Het was voor hen een sport om zo veel mogelijk mee te sleuren in hun eigen lot, om het op hun gestrikten te projecteren, zodat zij vrijuit konden gaan, en zo er veel mee konden verdienen. Men dacht dat men op een succesvolle wijze tegen het geweten kon strijden. Men dacht dat men het geweten had uitgedoofd, had weggesneden. Maar ze onderschatten de werkingen van irkw, die was gezonden om het geweten te herstellen, door de weg tussen het hart en het brein te herstellen, en zo zou ook uiteindelijk het bewustzijn hersteld worden.

De mens leefde nog steeds in een nachtmerrie, werd onder water gehouden door Mörn. Het Mörn virus was ook al in de wapenfabriek. Tagula moest rennen voor zijn leven. Toch hield hij vast aan de wapenfabriek. Hier had hij hoop. Hij kon zijn collega’s niet meer vertrouwen. Toch moest hij roeien met de riemen die hij had. Hij moest er goed gebruik van maken, zonder ervoor te vallen. De boeken leidden de weg. Voor zijn ogen zag hij het steeds meer overgenomen worden door de nieuwe generatie, en er werd vreemdzinnig mee omgesprongen, totdat hij uiteindelijk wel weg moest. Hij wilde zich nu alleen nog maar richten op de boeken. Hij had gevechten met Mörn in de nacht. Mörn wilde de hoofden niet loslaten.

‘Niet door macht, noch door geweld, maar door boeken.’ Hij wist dat het om irke ging. Hij wilde dat het geweten en bewustzijn in hem hersteld werden. Hij moest door de schemerzone heen. Er was geen andere weg. Ze probeerden hem te vangen, probeerden zijn armen of benen af te hakken, maar hij moest doorwerken. Niet tot worship komen, maar tot workship. Het volk was ingedut. Steeds meer werd Mörn openlijk in de kerk bezongen. Mörn was hun redder, hun afgod. Het werd normaal gemaakt om Mörn te aanbidden, om Mörn groot te maken. Het maakte de mens lui en verslaafd, afhankelijk, en afhankelijkheid betekende geld. Mörn was een vreemde mengeling tussen geld en medicijnen.

Men had het over de komst van Mörn. Men verwachtte in een schip te worden opgenomen. Mörn was gewoon datgene wat van alles teveel had genomen. Dat sprak de mensen aan, want ze hielden niet van grenzen. Voor hen moest alles kunnen, en daar werd Mörn meer en meer een symbool van, van de levensvrijheid, van het hedonisme, van de drank, alles. De kerken waren door Mörn bourgondisch en barbaars geworden. In de nacht verscheen Mörn vaak tot Tagula als een grote gespierde, wilde Germaan met lang haar. Wat moest Tagula ermee ? Het stond voor overmatige vraatzucht en machtslust, voor gemak en de korte weg, ten koste van al het andere. Het was drugs. Tagula wilde deze gemaksdrift niet. Het was spijbelend en dodend. Hij wilde deze hebzucht niet. Hij kon daar niet mee leven. De germaan deed hem grote offers, wilde hem omkopen. Telkens weer moest Tagula tegen de spierbundels aankijken, die van alles beloofden, van alles toestonden. Alles mocht, alles kon. De germaan probeerde

zachtaardig over te komen, bijna lief. Maar er was veel bloed aan zijn mes, onschuldig bloed. Hij had godsdienst waan. Voor de germaan was dit het goede pad. Tagula wilde er niets van weten, en noemde het bedrog, maar de germaan bleef terugkomen. Het was een plaag. Als Tagula er aan toe zou geven zou alles verloren zijn. Tagula wilde een monnik blijven. Hij wilde een hermiet worden, een boeken-hermiet. Dat was de enige weg om er doorheen te komen. De valstrikken waren eindeloos. Tagula wilde terug tot zijn geweten en bewustzijn.

De germaan zei dat hij van het lagere Orion kwam. Daar was volop drugs te vinden. Ook aan Tagula werd het aangeboden, maar Tagula wees het af. ‘Ik zal mijn weg wel vinden,’ had Mörn toen tegen hem gezegd.

Mörn werd groot. Mörn heerste over de steden en dorpen, en zij werden gezombificeerd voor Mörn. Mörn was hun paradijs. Ondanks dat hield Tagula stand. Hij hoopte dat het weer voorbij zou gaan. Het was hardnekkig. Mörn was zwaar dronken. Mörn was ongeneeslijk. Mörn was tot een reus uitgegroeid, geen klein jongetje meer. Mörn zou spoedig alle volkeren aan hem onderwerpen. Daartoe had Mörn zijn groot slachtmes. Er was een slager gekomen.

Het was in die dagen dat de monniken het veel over vergeestelijking hadden in plaats van zomaar het geestelijke. Het geestelijke moest verdiept worden door de vergeestelijking, en dat was de sleutel tot irke, de diepere droom. De monniken zeiden dat ze ergens onder het klooster een boek hadden gevonden, een nieuwe bijbel. En daarin was

het boek Anderlech, waaruit zij begonnen te prediken. Het boek stelde dat het vlees tot woord was geworden, en de wereld terroriseerde, en Tagula moest aan Mörn denken. Ook zei het boek dat de vergeestelijking de weg terug zou leiden. Het was op basis hiervan dat de monniken zich de Anderlechse monniken gingen noemen.

Mörn liet niet los. Mörn was een blaffer. Mörn was een klever. Hij had zich vastgekleefd aan het brein en het hart van de mens. Daar leefde hij van. Hij had zichzelf verzekerd door alcohol. Dieren werden geofferd voor zijn grootspraak. Dat was allemaal professioneel gemaakt door de vlees industrie. Vlees was immers goed, gezond, en zelfs noodzakelijk.

De monniken begonnen de nieuwe bijbel te prediken, die ze onder het klooster hadden gevonden, die ‘God daar had neergelegd,’ zoals ze zeiden. Ook begonnen ze deze bijbel te verspreiden. Er werden een aantal exemplaren gedrukt. Toen Tagula het las besefte hij dat dit irke wel moest zijn, het antistof tegen Mörn. Mörn brulde als een beest tot de volkeren, en in angst moesten ze hem wel aanbidden. Het was een angstcultuur. Het was een stockholm syndroom. Het syndroom van Mörn. Je hebt het gevoel dat je huis elk moment kan instorten, en daarom neem je de redder aan die is gekomen. Die redder is Mörn.

Op grote posters kwam hij, in kinderkamers, in jeugdkamers. Op schilderijen kwam hij, voor de volwassenen. Mörn was reclame. Mörn was communicatie. Mörn was media, en daardoor ook verzekering. Men waande zich veilig nu, want

men was immers aan de drugs, aan de medicijnen. Mörn was de medische waakhond, maar eigenlijk gewoon een economische waakhond. Mörn had nu de psychiatrie en de tandartserij ingenomen. Mörn was het hardnekkige en gedwongen bot-implantaat, gedwongen plastische chirurgie. De onderdelen van de mens moesten gedwongen vervangen worden. De mens was niet meer van zichzelf. Dit waren anatomische kolonisten. Het waren ledemaat-boeren, orgaanhandels. De mens betaalde er ook nog duur voor. Niks was gratis. Je moest nu de dief en de crimineel betalen en dankbaar zijn. Nu moest je belasting betalen, voor de rest van je leven, aan hen. Tegenspraak werd niet geduld. Door kritiek gingen de grote alarms af.

Je werd dan niet in hechtenis genomen, want je was al in hechtenis. Nee, het was veel erger. De mens was al geheel ingenomen door de gedwongen implantaten. Ieder mens moest door de implantaten bedwongen worden, bestuurd worden, anders waren ze een gevaar voor de samenleving. De strijd was onderhuids, en bovenhuids deed men alsof er niets aan de hand was. Alles werd schoongepraat door reclame. Voor reclame logen ze en gingen ze hun boekje te buiten. Het maakte allemaal niets uit. Mörn was immers koning.

Kapitein-koning was hij. Allen gingen ze mee op zijn schip, of ze nu wilden of niet. Deze dystopie was niet meer te stoppen, maar de monniken zaaiden met de nieuwe bijbel.

Tagula wist dat Mörn dit kon doen omdat de organen van geweten en bewustzijn verdwenen waren. Dat waren een soort

weggesneden diepere harten. Hoe vroeg zich af hoe het terug moest komen. De monniken hadden het over een zeker zwart plantje, wat onder het klooster groeide waar ze het boek hadden gevonden. Ze noemden het zwarte koninginnen, en er groeide ook een soort aardappels of cassave aan de wortels. Men moest en zou dat eten als medicijn tegen alle waanzin. De monniken zouden daar zorg voor dragen.

Tagula wilde wel helpen met de verbouwing ervan. Hierdoor zouden de verloren organen weer terug kunnen groeien in de mensen. Tagula vond hierin weer wat hoop, maar was nog niet overtuigd. Hij wilde het wel proberen.

De monniken waren blij met de hulp van Tagula, en noemden de groente van de bladeren tagula. Ook de knollen van de wortels zouden een goede vleesvervanger zijn.

De monniken hadden ook een heel ander beeld over de hel. Ze wilden soms dat mensen naar de hel zouden gaan om te leren en te helpen. Ze zagen de hel als de baarmoeder, als school en gevangenis, zelfs als ziekenhuis.

Mörn was een rare. Hij had enkel negatieve denkbeelden over de hel, en die verspreidde hij in zijn angstcultuur. Mörn was zakelijk, ook al kwam hij vaak vriendelijk over. Hij kon mensen zeer vriendelijk met de meest gruwelijke dingen bedreigen. En ze geloofden het maar, uit angst, en deden het maar, anders zou het grote sociale gevolgen hebben. Ze waren bang er niet meer bij te horen. Ze waren bang voor kou. Ze hadden liever een warme leugen dan een koude waarheid.

Mörn speelde daar op in. Hij kende hun prioriteiten-stelsels door en door. Hij wist dat ze lauw waren.

Mörn stond voor macht, en werd een merk. Als je het niet droeg hoorde je er niet bij. De monniken waren trots dat ze er niet bijhoorden. Zij gingen door met hun werk.

De mens boog neer voor de goden van sex, genotsmiddelen, horror en trauma-uitbuiting. Victim-blaming was wel het allergemakkelijkst, en daar ging de mens voor. Gemak en geluk stonden hoog op het wenslijstje. En daar werd de mens praterig van. Mörn was een praat-syndroom in hun hoofd. Met grapjes probeerden ze het geweten te doven.

Tagula wist dat ze zware literaire technologie nodig hadden om tegen de schreeuwers en praters bestand te blijven. Het waren blaffende klevers. Er moest nog meer splitsing komen. Dat konden alleen de boeken. Gewoon maar stenen of apparatuur had zijn grenzen. Dat was meer als symbool, als start-kapitaal. Daarna kwamen de boeken. De noodzaak tot lezen en leren.

Maar het leek alsof ze overspoeld werden door de boeken van Mörn. Die hadden macht en populariteit. Die werden goed verkocht, want angst verkoopt, en de mens laat zich graag omkopen. Het bood hen troost. Ze waren diep in het stockholm syndroom, het syndroom van Mörn. De monniken noemden het de stemmen van alcohol die zich vast hadden geworteld in het brein en niet meer weg wilden. Het was een dubbele alzheimer die zich deskundig en professioneel voordeed, die de breinkloof illegaal had overbrugd door bogus medicijnen. De

gespleten persoonlijkheid was nu overbrugd, maar het was slechts een derde persoonlijkheid. Het was een clan geworden, een zwerm insecten.

Mörn was de beker die ze allemaal wilden hebben, de handige knop. Snelle troost. De weg van de minste weerstand. Gemak staat boven gezondheid. Gemak is geld. Het is praatwater. Het zegt eigenlijk niks, maar het houdt achter.

Door de vervolgingen kwamen ze in Zaalveringen terecht, een vrijdorp. Hier konden de monniken leven, ook Tagula, want buiten de vrijdorpen voerden de mörnisten hun heksenjachten. Ze kregen allemaal een huisje in dezelfde buurt. Voorlopig zouden ze hier veilig zijn. Maar al snel werd ook Zaalveringen een doelwit van mörnistische terroristen, en moesten de monniken wel onder de grond gaan tot de hermietenholen. Dat kon gewoon onder Zaalveringen. Er waren daar ondergrondse tunnels. Ze zouden moeten wachten totdat de storm voorbij zou zijn in Zaalveringen, totdat het weer veilig zou zijn. Ze vroegen zich af wat er nog van Zaalveringen over was. Nu had Tagula alle tijd om de hiëroglieven onder de grond te bestuderen. Hij was daar bijna toe gedwongen. Hij was ervan overtuigd dat er veel verborgen boodschappen in waren.

Er was een natuurgebied onder de grond dat het Grierse Groek heette. Er waren hier vele grotten met hiëroglieven. Mogelijk was Zaalveringen over het natuurgebied heengebouwd, tenminste dat zeiden de monniken. Hoverdam was het enige vrijdorp wat nog veilig was, wat naast Zaalveringen lag, maar de monniken wilden het er niet op wagen.

Eén van de hermieten was geestelijk chirurg, en maakte sneetjes in hun achterhoofden, aan de rechterkant, om er zo nu en dan slangetjes uit te halen. Die slangetjes werden in potjes opgeborgen. Soms werden het vliegende slangetjes, varkentjes of haantjes. Dat wisselde zich af. Tagula stond er versteld van dat dit in zijn hoofd kon leven. Dieper onder de grond woonden kannibaalse stammen, waarvan ze eens een vrouw ontmoetten. De vrouw sprak in een andere taal. Ze wisten dat ze meer werk moesten leveren om de hiëroglieven te vertalen. Ze vonden de vrouw mooi en hadden gevoelens voor haar, waarover ze zich schaamden, want ten eerste was ze een kannibaal, en ten tweede waren ze monniken, en werd er van hen verwacht dat ze zich voor gevoelens schaamden, voornamelijk als het over het andere geslacht ging. De hermieten waren hier veel vrijer in. Toch hadden de hermieten ook veel strijd. Soms waren de hermieten suicidaal, en het kwam soms voor dat ze zichzelf overleverden aan de kannibaalse stammen. Dat stond gelijk aan zelfmoord, maar niet altijd werden zij gegeten. Soms werd het uitgesteld, en soms zelfs gingen zij vrijuit. Niet dat ze terug konden, maar ze werden in leven gelaten, ook al was dat in ballingschap. Het bleek dat veel hermieten de hiëroglieven hadden opgetekend. Het waren verhalen over wat ze hadden meegemaakt dieper onder de grond bij de kannibaalse stammen. Het kwam soms voor dat ze konden ontsnappen of werden bevrijd.

Hoofdstuk 5. De vliegenplagen

Tagula vond de hermieten interessant en wilde bij ze leven, of in ieder geval zelf een hermiet zijn. Ze leefden dichter bij de natuur, dieper in de natuur, en ze kenden geheimen over God die de monniken niet kenden. Het was wel een hele opoffering. Je moest zoveel van je leven opofferen om hermiet te kunnen worden. De hermieten leefden vaak in holen en grotten. Ze kenden ook de doorgangen dieper de aarde in. Die doorgangen werden ook bewaakt, vanwege het gevaar van wilde stammen. Het kwam soms voor dat hermieten werden ontvoerd door deze stammen. Soms waren er invallen in de gebieden van de hermieten door zulke stammen. Somjs gingen hele grote groepen van hermieten in ballingschap. Soms werden ze gefokt voor hun vlees, of gefokt als slaaf of lastdier. Soms voor andere dingen. Tagula las erover op de grottekeningen, maar hoorde ook veel verhalen erover van de hermieten.

Maar Tagula kwam er al snel achter dat de hermieten heel anders waren en heel anders leefden dan hij zich had voorgesteld. Ze waren pervers, godslasterlijk, ruw, ruig, onvoorspelbaar, doortrapt, gemeen, sadistisch, en bovenal zakelijk. Je lag er zo uit. Ze waren snel aangebrand, overgevoelig, konden niet veel hebben, voelden zich snel in hun eer aangetast, bij het minste of geringste. Je moest ontzettend oppassen met je woorden en je houding bij de hermieten. Ze vonden al snel dingen verdacht, en dan had je het gedaan. Daar viel ook niet over te discussiëren vaak. En dan lag je eruit. Maar dat was ook het hele idee van het

hermietenschap. Het werd niet bij elkaar gehouden zoals bij de monniken, want die leefden toch nog min of meer in een soort van leefgemeenschap. Bij de hermieten was dat anders. Daar was het ieder voor zich, ook al leefden ze dicht bij elkaar of zelfs naast elkaar. Er waren wel hermieten-gemeenschappen, maar dat hing vaak als los zand aan elkaar. Vaak kenden ze elkaar niet eens. Iedereen leefde min of meer in zijn eigen wereldje. En zo verwilderde en verwaterde alles. Dat verklaarde misschien ook hun gedrag. Het was vaak niet meer sociaal te noemen. Maar wat was sociaal eigenlijk ? Misschien had de mens daar wel hele verkeerde beelden van.

Tagula besloot maar gewoon veel te luisteren naar de hermieten, zonder al te veel te zeggen, maar ook dat werd vaak als verdacht gezien. Dat noemden de hermieten onbeschoft en ondankbaar. Tagula voelde zich al snel in een mijnenveld. Hij had het gevoel alsof hij onder zware mind control kwam. De hermieten hadden hun eigen regels, en die moest hij leren. Het waren wilden min of meer. Vooral de hermieten die nog dieper onder de grond woonden. Die hadden vaak ook teveel meegemaakt. Die waren psychisch ook zwaar aangetast. Die konden zelfs gevaarlijk zijn.

De hermieten hadden een geschrift wat de tweede bijbel werd genoemd. Eigenlijk waren dat een heleboel geschriften, en veelal stond het ook in de grotten geschreven. Zij hadden ook de nieuwe bijbel. Dat scheen van hen vandaan te komen. De monniken waren verbaasd over de kennis die de hermieten erover hadden. Tagula realiseerde zich dat elk blijvend contact met een hermiet zeldzaam en bijzonder was, en dat hij daar

heel zuinig op moest zijn, en er heel voorzichtig mee om moest springen. Anders zou het het einde van zijn wereld kunnen betekenen. De hermieten gaven hem hoop, en hadden veel te vertellen, maar dat kon vanwege hun overgevoelige karakter zo voorbij zijn. Gelukkig waren er veel hermieten, en als het bij de één niet zou lukken, dan zou hij het bij de ander proberen. Dat was ook de instelling van de monniken. Toch wilde hij er niet te gemakkelijk over denken. Hij moest er niet aan denken dat hij nergens meer ingang zou kunnen vinden. De hermieten hadden toch de sleutel tot het voortbestaan van de mens. Tagula zag hier een doorgang, een nieuwe adem. Tagula verzamelde zoveel mogelijk informatie, raadpleegde zoveel mogelijk hermieten, die zich vaak ook als gids opstelden door de grotten en doorgangen. Zo leerde Tagula van het leven onder de aarde, en hij vond het razend interessant.

Dit was een wilde wereld. De hermieten waren wilden, op hun wijze hoog opgeleid. Het steeg ver boven zomaar de doorsnee geleerden van de bovenwereld uit. De hermieten noemden zich vaak ook naar de geschriften van de nieuwe bijbel, zoals de monniken dat ook deden. Zo waren er Anderlechse hermieten, Behemmitische hermieten, Kamba hermieten, enzovoorts. Zij waren er ook voor om de schriften uit te leggen. Het waren predikers, roependen in de wildernis, maar ze konden ook heel kortaf zijn. Vaak was die taak maar tijdelijk, en gingen ze daarna dieper onder de grond om hun tocht voort te zetten. Vandaar dat ook om die reden een contact zomaar kon ophouden. Soms droegen ze het dan nog over aan een andere hermiet, maar lang niet altijd. Dan moest je zelf maar op zoek gaan naar een andere hermiet. Er kwamen aan de andere kant

ook steeds meer hermieten bij. Er waren meerderen van de bovenwereld die de hermieten hadden gevonden, en dat waren lang niet altijd monniken. Ook wilde en rebelse jongens hadden vaak een interesse in de hermieten.

De hermieten hadden ook hun opvoedingskampen. Sommige van die kampen leken meer op concentratie kampen. De hermieten hadden ook gevangenissen. Er waren ook werkkampen. De hermieten deden ook aan slavernij. Lang niet alle hermieten waren het daar mee eens. Tagula kwam erachter dat de meningen nog veel verdeeld waren onder de hermieten, en dat er ook oorlogen waren tussen de verschillende groepen van hermieten. Dat verklaarde ook de gevangenissen, de strafkampen en werkkampen, en de slavernij op zich. Het had ook met het economische stelsel van de hermieten te maken. Ze moesten overleven, en velen gingen vrijwillig in slavernij puur om te overleven.

Gewoon werk klonk te vrijblijvend en te ver weg, te ongedisciplineerd, te onafhankelijk. Bij de hermieten ging het om discipline, om strakke regels, en dat kon alleen als je bezit was geworden. Een slaaf had geen waarde, maar had waarde als bezit, en zo werd er voor hem gezorgd. Ook veel vrouwen boden zich zo bij de hermieten aan, vanwege dat er zo voor hen gezorgd werd en ze beschermd werden, in ruil voor zekere diensten. Tagula vond dat niet kloppen. Hij begreep het wel, maar vroeg zich af wat er met de vrouwen gebeurde. Tagula vond dat er ook andere wijzen waren. Maar wat had Tagula in te brengen bij de hermieten ?

Tagula vond dat de hermieten te hardhandig met hun vrouwen omgingen, die ze hun slaven noemden. Maar de hermieten vertelden hem dat de vrouwen ook niet makkelijk waren. Ze zeiden dat de vrouwen het zelf vaak uitlokten, en dat ze er om vroegen om zo behandeld te worden. Tagula kon zich dat moeilijk voorstellen, en wilde het ook van de vrouwen zelf horen, maar aan de andere kant wist hij dat vrouwen problematisch konden zijn. De hermieten zeiden vaak dat ze de ergste soort van vrouwen hadden, op de amazones na.

De vrouwen zouden twistziek zijn en denigrerend. Ook meerdere vrouwen bij elkaar konden een probleem vormen, want die konden verschrikkelijk roddelen. De hermieten noemden het een zee van smerigheid. De hermieten hadden vaak helemaal geen respect voor het vrouwelijke geslacht, en dat terwijl de nieuwe bijbel en vaak ook de tweede bijbel veel over Moeder God ging. Maar ze wezen erop dat de nieuwe bijbel veel waarschuwde tegen aardse vrouwen, dat die een sta in de weg konden zijn. Voor de hermieten was het ook overleven. En uit angst voor de amazones maakten ze vrouwen daarom soms ook eigenhandig tot slaaf. Voor hen was het vaak ook een vorm van voorzorg, en was het als een nodige gevangenis voor zelfbescherming. De hermieten noemden het zelfverdediging. Ze vertelden veel over de amazones, wat die konden doen, hoe gevaarlijk die waren. De hermieten waren hierdoor zwaar paranoïde naar vrouwen.

Het verklaarde veel over hoe de hermieten waren, waarom ze zo verwilderd waren, vanwege hun verhalen over de amazones. Amazones werden het zwaarst bewaakt, werden tot slaaf

gemaakt, gedwongen, of kwamen in de gevangenis terecht, wat dat dan ook mocht wezen, dat verschilde van gebied tot gebied. Sommige hermietengroepen waren het er niet mee eens. Zij vonden dat het beter was je gewoon slecht te laten behandelen door amazones, beter dan zomaar het recht in eigen handen te nemen. Vandaar dat er ook weer oorlogen waren tussen de hermietengebieden. Het was nogal ingewikkeld, psychologisch, en er waren vele geschiedenisboeken over die de hermieten beheerden en optekenden in de grotten. Voor Tagula was het een object van studie. Hij wilde de vóórs en tegens horen, en wilde ook met de vrouwen spreken, maar die kreeg hij bijna niet te spreken, want die werden veelal streng bewaakt en kort aan de ketting gehouden door de hermieten.

De hermieten, ook al waren die veelal tenger van gestalte, konden vrouwen normaal gesproken wel de baas, maar de amazones, die vaak veel groter en breder waren, konden ze niet de baas, en daarom waren de amazones ook door de hermieten gevreesd. De hermieten waren veelal dun, en de amazones waren veelal dik. Dat wilde niet zeggen dat de hermieten zwak waren. Zij waren vaak pezig, en waren vanwege hun pezigheid en vechtlustige karakter vaak sterker dan de monniken. Toch waren er ook hermieten die wanhopig waren, al hun krachten hadden verloren, zich zwak voelden en niet meer wilden leven. Zij hoopten zelfs opgenomen te worden door de amazones, of meegenomen te worden met een kannibalenstam. Zij vereerden daarom de amazones. Ook in de nieuwe bijbel werd er gesproken over het nut van de amazones, maar werd er ook gewezen op de amazone oorlogen. Het vrouwelijke werd niet zomaar vereerd, maar uitgelegd, en er was een groot

onderscheid tussen het lagere, aardse, vleselijke vrouwelijke, en het hogere, natuurlijke vrouwelijke. Er was ook een val van vrouwen geweest, en daarom waren vele vrouwen slecht en doortrapt. Al met al werd er daarom ook veelal door de hermieten geleerd dat het ware vrouwelijke zich in jezelf bevond, als onderdeel van de geestelijke wapenrusting tegen het vlees. Het vrouwelijke was een principe, een oorlogsprincipe tegen de zonde, de leugen en de dwaling. Daarom geloofden de hermieten ook in de hogere amazone opname. Daar strekten ze zich naar uit. Ze geloofden in het kennis-gedeelte van de vrouw, waar de vrouw tot ontwaking was gekomen. Daar hadden ze hun uitgebreide filosofieën over.

Tagula raakte meer en meer geïnteresseerd in de amazone verhalen. Hij wilde het geheel uitdiepen. De ene hermiet wist er meer over te vertellen dan de andere hermiet. De ene hermiet was hier veel meer ervaren in dan de ander. Daarom was Tagula op zoek naar de juiste hermieten. Zij moesten hem hierin inwijden. Hij voelde zichzelf gewoon nog een groentje. Hij schaamde zich ook over zijn gevoelens voor vrouwen, of die nu goed of slecht waren. Zo had hij dat van de monniken geleerd. Dan voelde hij zich vies of slecht. Die gevoelens konden soms ook negatief zijn, dat hij vrouwen verachtte, dat hij ze slecht vond, maar gelijk kwam dan de schaamte opzetten, dat hij zichzelf te hard voelde. Tagula wilde vaak vrouwen op een afstand bewaren. Hij vond ze vaak enge, onbetrouwbare, onvoorspelbare wezens. Toch was hij in ze geïnteresseerd, maar dan op afstand. Vandaar dat de aanpak van de hermieten bij hem wel werkte, maar telkens had hij de gedachte en het gevoel dat het niet klopte, en voelde hij zich innerlijk verdeeld.

Het was niet meer dan normaal. Hij moest ook voorzichtig zijn, vooral vanwege de valstrikken van de amazones die door de hermieten werden besproken. Ze konden heel doortrapt zijn, gevaarlijk, sluw. Het wekte een bepaalde minachting op naar vrouwen bij Tagula als hij die verhalen hoorde. Toch wilde hij met ze spreken om ook hun kant van het verhaal te horen. Hij wilde ze een kans geven. Hij vond dat ze eerlijk beoordeeld en berecht dienden te worden, niet als slaven behandeld moesten worden. Dat zou verkeerd aflopen, voor hen, maar ook voor de hermieten.

Er was altijd een zekere spanning bij de hermieten. Tagula was zijn leven niet altijd zeker, maar terug naar boven wilde hij ook niet. Hij wilde meer over beneden weten.

Tagula keek naar de hermieten, die tenger en pezig waren, als gestroomlijnde roofdieren. Ze waren sterker dan de monniken veelal. Er was iets in hen wat het einde van de wereld kon veroorzaken. Vrouwen zochten hulp en troost bij hen, bescherming, zelfs slavernij. Vrouwen wilden van alles voor hen doen, om maar uit de sleur en dreiging van hun eigen leven te kunnen komen. Ze wilden bezit worden van de hermieten. Ze wilden onderwezen worden. Tagula vond dat vreemd. Hij vond dat dat niet klopte, dat er ook andere wegen waren, vooral als hij zag hoe de hermieten met die vrouwen omgingen. Als vee. Er waren dus vele hermieten die hier niets van wilden weten, en die vonden dat de vrouwen vrijgezet moesten worden, en geweigerd. Maar bepaalde hermieten hadden hier een hard hoofd in. Er waren speciale vrouwenkampen waar vrouwen voor dit soort dingen gefokt en gehouden werden. Het

waren trainingskampen, waar de vrouwen werden gehersenspoelt. Ze moesten weten van hun taken, hoe ze hermieten moesten behandelen, hoe ze hermieten moesten verzorgen, hoe ze hermieten moesten dienen. Het ging niet altijd goed. Somns draaiden vrouwen door. Soms draaiden hermieten door. Soms waren er hele stammenoorlogen. Soms waren er invasies. Soms gingen er hele volksstammen in ballingschap, soms tot zeer diep onder de grond, en zou niemand meer van hen horen. Zo kwam er kennis bij, en ging kennis verloren. Het was een hele eigen wereld, en een hele eigenaardige wereld. Het klopte niet. Dat bleef Tagula zeggen, voornamelijk tegen zichzelf. Tagula durfde vaak ook niet met de andere monniken erover te spreken. Bang dat er een alarm zou afgaan. Wat moest hij met alle psychologische belasting door de monniken ? Het was alsof ze hem terugriepen, dat hij niet verder de zee moest ingaan. Of dat dat zelfs niet mocht, ook al was hij slechts onderzoeker, en ook al was hij tegen op de vreemde praktijken die de hermieten er soms op nahielden.

Sommige hermieten leken een obsessie met vrouwen te hebben. En Tagula was bang voor deze obsessie, bang dat het ook bij hemzelf zou gebeuren, ook al was het zijn object van onderzoek, zijn object van studie. Hij schaamde zich. Het was alsof hij er een hoge prijs voor moest betalen dat hij met dit onderwerp bezig was. Maar iets schreeuwde in hem dat het de enige weg was, dat hij een idee moest krijgen hoe belangrijk de vrouw was voor vruchtbaarheid, voor het voortbestaan van de schepping. Het schuldgevoel had hij van de monniken. Daar kwam ook zijn schaamte vandaan. Bij de hermieten lag dat vaak anders, maar de hermieten waren ook verdeeld onder

elkaar. Ze konden elkaar soms niet luchten of zien, en daarom waren ze ook hermiet. Ze leefden in hun eigen wereld. Veelal gingen ze met de ander om als met dieren.

Ze hadden hun eigen taal, hun eigen dialect. Tagula vond de diversiteit mooi. Hij genoot van de vele verschillende accenten in taalgebruik, en vond dat de hermieten mooie stemmen hadden. Het speelde met zijn zintuigen, het opende nieuwe werelden voor hem, nieuwe natuurgebieden in hemzelf. De hermieten leefden op frequenties waar hij nog nooit van had gehoord. Ze leken van een andere wereld te komen. Tegenpolen waren heel normaal bij de hermieten. Ze leefden als Ismael naar elkaar. Ze waren in vijandschap naar iedere andere man. Het was een vreemde competitie.

Vele hermieten droegen gesels waarmee ze vrouwen afranselden, en Tagula voelde zich er ongemakkelijk bij. Maar de amazone factor was hoog bij de hermieten. Het was allemaal angst en onzekerheid. Meer en meer kreeg Tagula de verhalen over de amazone dreiging te horen, en hij schrok daar ernstig van. Hoe hoorde hoe diep het kon gaan, en hoe definitief het kon zijn. Verschillende hermieten die het meest met amazones hadden meegemaakt misten ledematen. Sommigen hadden zelfs geen armen en benen meer, en waren geheel overgeleverd aan de verzorging door andere hermieten. Toch wilden ze niet naar de bovenwereld. Het was niet zozeer dat vrouwen hiervoor moesten boeten, maar dat vrouwen in de gaten gehouden moesten worden, en dat het beter en veiliger was als ze aan de keten lagen. Zo werd er veelal door de

hermieten over vrouwen gedacht, maar andere hermieten waren daar op tegen.

De hermieten die tegen vrouwen-vernedering waren werden vaak als buitenbeentjes bestempeld. Dat waren watjes en koekjes, moederskindjes, zielepoten, onrechtvaardigen, zondaren, ketters, slappelingen, vrouwenbehagers, minkukels, zwarte schapen, huilebalken, klagers, holocaust ontkenners, vrouwen onderschatters, makkelijk te manipuleren, snel beinvloed, snel afgeleid, omkoopbaar, enzovoorts. Veelal gingen zij in afgezonderde kampen wonen, zochten ze elkaar op, en soms was er oorlog. Zij hadden soms ook hun eigen vrouwen, en die waren vrij. Vaak werd er ook van hen gezegd dat zij bij hun vrouwen onder de plak zaten, dat ze door hun vrouwen werden opgehitst, dat hun vrouwen hun raadgevers waren. ‘Wie is uw raadgever ?’

Ze werden ook Kaïnieten genoemd, broederverraders. Zelfs broedermoordenaars. ‘Ben ik mijn broeder’s hoeder ?’ Aan de andere kant vereenzelvigden de hermieten zich soms met Kaïn, vanwege het Kaïnsbevel over de zonde te heersen. En zij zagen vaak de aardse vrouwen als het zondebeginsel. Tagula en de andere monniken vonden dat er geen grond was in de nieuwe bijbel voor het roekeloze en extreme gedachtengoed van de hermieten. Ze vonden het misbruik van de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel was veelal vertaald naar de dialecten van de hermieten, en daar mankeerde nogal wat aan volgens sommigen. Verkeerde vertaling was verkeerde interpretatie. Dat kon nogal makkelijk gebeuren in de overdracht van talen. Dat was het werk van sluwe tolken. Maar velen van de

hermieten vonden dat hun dialecten de oorspronkelijke talen waren van de nieuwe bijbel. Daar waren ook weer oorlogen over. In de ogen van de monniken was het allemaal gesis en geharrewar. De monniken hielden het bij hun uitgave, dat wat ze onder de grond hadden gevonden. Dat was door God daar neergelegd. De hermieten beweerden dat het slechts een latere vertaling was. Zo ontstond er nog meer spanning tussen de hermieten en de monniken.

De hermieten beweerden dat de monniken niet inzagen hoe gevaarlijk vrouwen konden zijn, maar de monniken vonden dat onzin. Ze waren zich wel degelijk bewust van de gevaren, maar vonden de aangedragen oplossingen van de hermieten niet terecht. Volgens de hermieten hadden de monniken het hele verhaal nog niet gehoord. De monniken wilden ook de kant van de vrouwen horen, maar dat werd niet echt toegestaan. De vrouwen werden angstvallig van de monniken weggehouden. De vrouwen waren bezit van de hermieten, en de vrouwen zouden gevaarlijk zijn, dus daarom leefden de vrouwen in gevangenschap of slavernij. Zo niet, dan zouden de vrouwen dat bij de hermieten kunnen doen, gezien de vele amazone verhalen hierover. De hermieten zeiden dus dat het puur voorzorgsmaatregelen waren en dat het zelfverdediging was, en dat de vrouwen heelhuids door het proces zouden kunnen komen, en als volwaardige hermiet zouden kunnen leven, met vrijheidsstatus. Deze vrouwen werden ook gewoon hermieten genoemd, en geen hermieten-slaven of hermieten-gevangenen.

Tagula kon niet tegen het uitbuiten van vrouwen. Hij had geen hoge pet op van vrouwen in het algemeen, maar dit ging hem te

ver. Maar hij zag het niet als zijn missie om het te veranderen. Wel wilde hij er meer van weten. Hij wilde meer weten van wat dieper onder de grond gebeurde. De hieroglieven vertelden erover, en ook de hermieten zelf.

Tagula moest met bittere tranen deze wereld leren kennen, door veel zweet en bloed. De hermieten waren vaak misselijke mannetjes met misleidend taalgebruik, die hem vaak het bloed onder de nagels vandaan probeerden te halen. Soms liep Tagula er van weg met tranen in zijn ogen, en liep hij lange tijd met een brok in zijn keel. Hij vond de hermieten durfals die dachten dat ze alles konden zeggen.

Ook vielen ze hem soms fysiek aan of werd hij bedreigd. In zijn ogen waren de hermieten vaak tuig, maar ze waren ook belangrijk in zijn ogen, want zij droegen belangrijke informatie. Vandaar dat Tagula veel moest slikken. Hij mocht het niet verprutsen. Hij moest zich erbij neerleggen dat hij moest betalen aan de hermieten voor deze informatie, en dat hij belasting moest betalen. In zekere zin voelde hij zich de slaaf van de hermieten, maar dat had hij er graag voor over om tot hun kennis te komen. De verhalen over de amazones waren hard en wreed. Hij durfde er bijna niet over na te denken. Hij durfde er ook niet veel over te praten. Hij was bang dat hij onder een vloek zou komen, dat het zich zou wreken, dat het als een besmettelijk virus was. Hij voelde zich al aangestoken door de hermieten. Hij voelde iets branden en knagen in hem, iets wat zijn hart beschreef, wat zijn hersenen bekladde, en het was met geen mogelijkheid weg te wissen. Perverse en godslasterlijke taal soms, veel gescheld, veel geschreeuw,

gegil, bedreiging, chantage, omkoperij, anarchisme, muiterij. Hij was in een worsteling. Hij wilde niet door deze dingen overgenomen worden. Hij moest het op een afstand houden. Het was alsof hij in de greep van een slang was. Het was zeer giftig. Maar hij wilde dieper de grot in. Hij hoorde geroep. Het rook hier naar urine, en dingen die hij niet kon beschrijven. Het rook hier naar het prehistorische, het oer, het primitieve, eens weggeworpen. Hier was Zaalveringen overheen gebouwd.

De hermieten waren ook de wachters van de diepe kennis. Ze gaven het niet zomaar prijs. Er moest met hen geworsteld worden, er moest aan hun betaald worden. Hij moest luisteren en gehoorzamen, en dat wilde hij alleen maar deels, en daarom was het een gevecht. Hij wilde geen compromissen sluiten, maar het leek wel te moeten. Hij voelde zich als een houten klaas, helemaal verstijfd. Hij durfde dit niet toe te laten, maar zijn ziel schreeuwde het uit tot de diepere dingen, en die waren hier ook. Hij moest de grot in, dieper. Hij moest de hiëroglieven ontcijferen. Hij moest de bovenwereld redden. De hermieten lachten hem uit. Die hadden de bovenwereld allang opgegeven veelal. De hermieten zeiden dat ze alleen maar dieper moesten, en dat de bovenwereld zelf maar moest volgen, maar dat de bovenwereld vermoedelijk in de fuik zou komen. De bovenwereld was hier niet tegen opgewassen. Het waren belastingontduikers in de ogen van de hermieten, spijbelaars, tafelschuimers, piraten. Het waren mutsen en dozen, afdekkers.

De hermieten hadden veelal geen goed woord over voor de bovenwereld, en zagen zichzelf niet als redders. Het waren roepers, maar ze zouden niet wachten op de bovenwereld. Hun

stem zou wel vervagen in de verte. Zij moesten door. Zij moesten verder, tot de diepere geheimen. De bovenwereld moesten ze afleggen. Ze moesten het verzaken.

Er was een grote zee in de onderwereld, dieper onder de grond, achter de hermieten-gebieden, schuin naar onderen, en achter de zee woonden de amazones. Die zouden uiteindelijk de hele wereld overnemen, ook de bovenwereld. Zij waren in grote getallen. Het was een werelddeel met vele lagen, en daarom groter dan de grootste continenten van de bovenwereld. Ook hadden de amazones grotere populaties dan welk land of continent dan ook, en waren zij sterker dan de sterkste man in de bovenwereld. Ook de hermieten konden niet tegen hen op. Zij wisten dat het op een dag zou gebeuren, dat de amazones zouden komen om alles in te nemen. Dat was al eerder gebeurd, maar dan op veel kleinere schaal. Ze leefden nu zoals de hermieten het noemden in de dagen van de voorbereiding. De wereld moest zich klaar maken voor de algehele amazonitische ballingschap. Zowel monnik als hermiet zouden hieraan moeten geloven. Er was geen ontsnapping aan, geen kruid tegen opgewassen.

Tagula liet deze woorden diep tot zich doordringen en overdacht ze. Hij was er dag en nacht mee bezig om diepte in deze woorden te vinden. Hij wilde het nut ervan weten. De hermieten zeiden dat het deels een goede en deels een slechte ballingschap zou zijn. Daarom waren er ook de amazone oorlogen. Er waren goede en slechte amazones, maakten de hermieten duidelijk. Ook waren er goede slechten en slechte goeden. Er waren allerlei soorten. Daarom hadden de

hermieten de nieuwe bijbel en de tweede bijbel om hierin wegwijs te maken.

De hermieten waren bang voor wat er zou komen. Er zou jacht op hen gemaakt worden. Daartoe waren de vele vliegenplagen als voorbereiding. Ze zeiden dat ze door de vliegen aangemerkt werden als prooi daartoe. Het waren vreemde vliegen, ondergrondse vliegen. Jachtsvliegen, bizonvliegen, rundervliegen, buffelvliegen, varkensvliegen, botvliegen en andere soorten. Sommigen konden steken en brachten vreemde littekens, die een vreemde geur hadden. Sommige van die vliegen scheidden een stof af die hen gewillig maakten. Daarom waren de hermieten ook bang voor vliegen, en gebruikten ze veel voorhangsels en vliegnetten. Daarom liepen vele hermieten ook vaak rond met vliegnet kleding. Dat was een soort gaas. Dit deden ze lang niet altijd, en meestal alleen op gezette tijden, als het vliegengevaar het grootst was. Veelal bleef het gewoon bij de vliegnet voorhangsels of andere voorhangsels. Weer andere hermieten deden hier niet aan en dachten : ‘Laat maar komen.’ Ze vonden dat de amazones in hun recht stonden om te komen. Zij hadden ook veelal de moed al opgegeven, en sommigen hadden een doodswens.

Tagula merkte hoe bang hermieten voor vliegen waren. Vaak als er een vlieg werd gezien dan was het alsof er een alarm afging. Soms renden de hermieten dan gillend als een varken in het rond om de anderen te waarschuwen. De hermieten waren paranoïde naar vliegen toe. Ook al ging het in negen van de tien gevallen om een onschuldige vliegensoort, de hermieten namen geen enkel risico. Als het een gevreesde vliegensoort

zou zijn, en het zou iemand steken, of als prooi aanmerken, dan zou de ramp niet te overzien zijn, want het was een besmettelijk iets. Zij die gestoken waren moesten hiervoor in speciale kampen. Het veroorzaakte allerlei spierziekten en verlamming. Er waren ook vliegsoorten die zich niet stoorden aan voorzorgsmaatregelen. Ze konden zich gewoon door het gaas heenwerken. Dat waren de gevaarlijkste vliegen. Ze werden ook wel zombificators genoemd. De hermieten hadden veelal een kiene interesse hierin, en zagen vliegen vaak als slechte voortekenen, voortekenen van ballingschap, zwakte en onderdrukking. Dat het negen van de tien keer niet om een kwaadaardige soort ging deed daar niets aan af. Vliegen waren gevreesd bij de hermieten. Ook waren de vliegen veelal een voorteken van honger.

Hoofdstuk 6. De voorhangsels van de amazones

Tagula kwam er meer en meer achter dat veel hermieten slechts rogues waren, die gewoon voor eigen gewin onder de grond waren gegaan, niet vanwege een hoger doel. Het waren vagebonden. Natuurlijk was dat om te overleven, maar dat deden ze door levens te nemen, niet door leven te geven. Hij was daarom zeer kritisch op de hermieten, maar kon dat maar moeilijk uiten natuurlijk. Dat werd niet geaccepteerd en kon vervelende gevolgen hebben. Ze hadden daar een heel scherp oog en oor voor. Als ze alleen al dachten dat ze bekritiseerd werden, dan kon het al mis gaan. De hermieten waren apart volk, veelal verbitterd, paranoïde en verwond. Snel aan de bel trekken bij het minste of geringste, allemaal doden uit voorzorg. Ze waren trigger-boys. Vinger aan de knop. Deze jongens zouden een vliegtuig kapen als ze de lucht inwilden, eerder dan dat ze netjes in de rij zouden staan en alle nodige procedures zouden doorlopen. Geen bureaucratie voor hen. Daar deden ze niet aan. Het waren anarchisten, wilde jongens.

Aan eerlijk en oprecht deden ze niet. Alles moest gesmokkeld worden. Dan pas hadden ze het gevoel dat ze iets bereikt hadden, en dat ze veilig waren. Veiligheid was belangrijk voor de hermieten. Of dat nu schijnveiligheid was of echte veiligheid. Het ging om het gevoel, de kick die het gaf. Het ging om het spuitje. Ze hielden zich daarom veel bezig met bijgeloof. De waarheid was minder belangrijk. In zekere zin waren zij junkies, gestoken door een vreemd insect.

Het gebeurde zoals de hermieten hadden voorspeld. Op een dag kwamen de amazones en gingen ze in ballingschap. Alle ballingen gingen in schepen de grote ondergrondse zee over tot het land van de amazones, waar ze in gevangenissen kwamen. Op de muren stonden tekeningen van eerdere ballingen. Er waren hier gruwelijke dingen gebeurd. Tagula schrok wakker. Het was maar een droom geweest. Een oude hermiet keek hem aan. ‘Eng gedroomd, jongen ?’ Tagula had wild om zich heen gekeken. Toen vertelde Tagula de droom. Hij had een slaapplaats gehad bij de oude hermiet. ‘Ach, we zijn allang in ballingschap,’ zei de oude hermiet. ‘We zijn allemaal aan de drugs, en daarom lijkt het erop alsof we vrij zijn, maar het is niet zo.’

‘Drugs ?’ vroeg Tagula slaperig.

‘Ja,’ zei de oude hermiet. ‘We hebben dat in onze aderen gespoten gekregen van de amazones.’

‘Eng,’ zei Tagula. ‘En wat nu ?’

‘We kunnen niks,’ zei de oude hermiet. ‘Wij moeten alleen naar God zoeken, dan werkt alles ten goede, en God is ook een amazone.’

‘Ja ja,’ zei Tagula, ‘okay. Ik heb wat ontmoetingen met God gehad in het verleden.’ Tagula dacht weer aan zijn droom toen er werd gezegd : ‘Waarom hebt gij de deur opengedaan ?’

‘Ik houd dit niet vol,’ zei Tagula. ‘Al dat gepraat over amazones. Ik heb een vrouw nodig.’

‘Je moet vechten tegen de verleiding,’ zei de oude hermiet.

‘Ik ben op, gewoon op,’ zei Tagula.

‘Het ligt allemaal van binnen,’ zei de oude hermiet.

‘Jij hebt zeker makkelijk praten,’ zei Tagula. ‘En jij hebt ook gewoon vrouwelijke slaven ?’

‘Nee,’ zei de oude hermiet. ‘Daar doe ik niet aan.’

‘Hoe blijf je dan mentaal gezond als je niet aan vrouwen mag denken ?’ vroeg Tagula.

‘We mogen wel aan vrouwen denken,’ zei de oude hermiet, ‘maar zij moeten bepaalde principes voorstellen. Het mogen geen aardse vrouwen zijn.’

‘Nee, ja, klopt,’ zei Tagula. ‘Soms is het even net allemaal te zwaar en zie ik door de bomen het bos niet meer.’

‘Jij moet helemaal tot rust komen,’ zei de oude hermiet. ‘Ze hebben je helemaal het hoofd gek lopen praten.’

‘Ja, klopt,’ zei Tagula.

‘En wat nu ?’ vroeg de oude hermiet. ‘Laat je het op je zitten, of ga je de strijd aan ?’

Tagula zweeg. ‘Ik ben moe,’ zei hij na een tijdje. Toen viel hij weer in slaap. De volgende ochtend zag hij de oude hermiet niet. Hij keek uit zijn slaapplaats. Het was aan het einde van een tunnel die schuin naar beneden liep. Hij liep de tunnel in, en keek naar wat hieroglieven op de wanden, en maakte wat notities. Er was niets wat hij ervan kon maken, maar hij werkte er in ieder geval aan. Zijn interpretatie was natuurlijk ook waardevol. Zo ontstonden er boeken waar hij of anderen later weer mee verder konden. Zo ontstond er diepte. Het was een gemis dat hij nog niet kon zien wat het betekende, maar hij merkte dat hij wel dichterbij kwam. Natuurlijk konden de hermieten hem ook uitleg geven, maar dit waren hiëroglieven waar niemand raad mee wist.

Tagula had dromen dat aan de randen van het heelal alles tot boeken werd, en dat het begon te regenen op de mensen. Het regende letters en zinnen, en zo werden de boeken geopenbaard. Hier leidde het pad van de kennis naartoe. Aan de randen van heelal begon het te regenen, en er waren rivieren en watervallen, en het sleurde de mensen mee. De mensen begrepen de functies van de insecten niet, die de aankondigers van deze dingen waren. De letters waren vreemde insecten waar de mens nog niets vanaf wist, en zo waren de hiëroglieven dat ook. De insecten hadden zekere informatie opgeslagen, en ze zouden het langzaam verspreiden.

Een letter was dus een opslagmiddel van energie, van betekenis, van werk. Het moest de mens ergens toe voorbereiden. Zinnen waren zo ook unieke opslagmethodes hiervoor. Als een zin niet goed was kon ook het tegengestelde gebeuren. De mens was veelal opgebouwd uit verkeerde zinnen en had zo een verkeerde vorm van bewustzijn. Tagula was dus blij dat hij in deze grotten terecht was gekomen en zulke vreemde dromen had. Hij zag ook in hoe belangrijk de ballingschap was voor mensen. Het bracht de mens terug naar waar de mens vandaan kwam. De mens was afgedwaald in de devolutie. Er moest eerst devolutie zijn voordat er evolutie kon zijn. De mens zou eerst de verkeerde richting opgaan. De hermieten zeiden dat er maar een klein overblijfsel zou zijn.

Maar ook de hermieten zaten vaak nog vol met zaaddrift, erfdrift, gemaksdrift, vrouwenverslavingen, enzovoorts. Velen zochten gewoon nog naar de korte weg van kracht. De insecten zouden ermee afrekenen. De insecten zouden de opslagplaatsen van kracht lek prikken. Daarom vreesden de hermieten de insecten ook zo erg. Ze konden niet van insecten genieten. Het joeg op hen. De insecten waren de voorbodes van de ballingschap.

Insecten waren insecten. Er viel niet mee te discussiëren. Ze waren niet omkoopbaar. Meedogenloos brachten zij hun virussen. Het verstand van de mens was afgedwaald en moest terug. Daarom moest het eerst doorstoken worden, geïnfecteerd.

Tagula kreeg zijn eigen grot, en begon boeken over insecten te verzamelen, die de hermieten veelal hadden. Hij wilde insectoloog worden. Ook begon hij boeken van hiëroglief-ontcijfering te verzamelen.

Tagula vroeg zich af in hoeverre de hermieten nog onder invloed stonden van Mörn, of zelfs bezeten waren door Mörn, want het was hem duidelijk dat Mörn niet wilde loslaten. Er moest veel meer gebeuren. In zijn dromen ging het over de amazones. Zij waren duidelijk in oorlog met Mörn. Hij hoorde van de hermieten dat ze in de bovenwereld een spelmodule hadden gemaakt wat liep op boom-energie en insecten-energie, dat kon geswitched worden. Die konden ze in Hoverdam ophalen. Het was de MH05. Het was ook een oplader voor insecten-energie wat voor van alles gebruikt kon worden. Het tapte in op de frequenties van insecten.

Omdat het in Hoverdam nog veilig was gingen ze in een grote groep daar naartoe. Mocht het uit de hand lopen, dan waren ze in ieder geval met velen. Zowel monniken als hermieten waren in het apparaat geinteresseerd. Ook Tagula ging mee. Toen Tagula het apparaat kreeg zei één van de medewerksters tegen hem : ‘Houd je sterk.’ Het was goed gegaan. Nu moesten ze weer terug. Het apparaat kende vele mogelijkheden. Je kon er ook hiëroglieven mee ontcijferen. Tagula experimenteerde ermee en deed er ook wat spelletjes op.

Steeds meer leefde de mens op insecten energie. Ergens in de bovenwereld hadden ze dat uitgedokterd, maar de energie moest nog gezifd worden. De insecten technologie moest door

een aantal fasen heen om zuiver te worden. Tagula droomde veel. De dromen schenen door de insecten energie te worden opgewekt. Het kwam tot een confrontatie tussen de amazones en Mörn. Maar de amazones hadden ook onderling oorlog, zoals de insecten. Ook mörnisten hadden onderling oorlog.

Het was door de oorlogen dat irke werd opgewekt. Dit waren droomoorlogen. Het was altijd oorlog in het hoofd van Tagula. Hij gebruikte het voor de exegese van de hiëroglieven en de nieuwe bijbel, en zo ook de tweede bijbel. De insecten hadden hierin een grote plaats. Het was als een opname in zijn hoofd door de insecten energie. Hij leerde het te gebruiken. Hij voelde zich als een insect die boven alles uit kon stijgen, maar dat kon alleen door eerst als een insect dieper te gaan dan al het andere. Hij moest zowel leren graven en spitten als vliegen. Dat was ook hoe de insecten energie werkte en werd opgewekt. Het ging eerst heel diep, zodat het onder alles kwam, als aan de rand van het heelal, waar de boeken ontstonden.

De aarde stond op de rand van grote vliegenplagen. Zij zouden honger en ballingschap brengen, en vreemde littekenen. De aarde zou zo geheel door vliegen-energie leven, maar eerst moest er heel wat sterven. De vliegen waren gekomen om vlees te eten, veel vlees. Uiteindelijk waren dit de voorhangsels van de amazones. Er was geen plaats meer voor opgeblazen Mörn verstand. Dat moest doorstoken worden, lekgeprikt. Daartoe waren de vreemde littekenen. Ze spraken een andere taal. Het waren lichamelijke hiëroglieven die nog vertaald moesten worden. Daar was het apparaat ook voor. Het apparaat was

biologisch materiaal wat kon meegroeien, wat zichzelf kon updaten.

Er waren zeeën van insecten energie in het binnenste van de aarde. Daar woedden ook de stormen van insecten energie die de mens tot Orion zou meenemen. Dit was de grote insecten opname. Dit gebeurde allemaal door de vliegenplagen. Het oude, opgeblazen verstand van de mens zou geheel worden weggevreten. De vliegen zouden meedogenloos doorgaan, niet stoppen. Zij konden niet omgekocht worden. De natuur laat zich niet paaien. De natuur laat zich niet vleien. De natuur houdt er geen favorieten op na. Er is geen aansziens des persoons, wat je dan ook denkt te hebben bereikt. Nee, een ieder moest buigen, en elke tong zou moeten belijden. Men moest aan de kant voor de insecten energie. De vliegenplagen zouden nu spreken, en de mens zou duidelijke grenzen zien.

Zij waren de voorhangsels van de amazones. Moeder wildernis riep haar kinderen terug. Het was allemaal te ver gegaan. Men was te ver afgedwaald. Mörn moest weer terug de kast in.

Mörn was dronken, als een woest beest, en op hem reed de hoer dronken van het bloed van kinderen en dieren. Totaal schaamteloos was zij, niet door enige kennis verhinderd. In armoede leefde zij, maar zij waande haarzelf rijk. Het was Morgan, en zij had vele zonen voortgebracht.

De monniken en hermieten streden er tegen. Zij was innerlijk verdeeld. Zo kon zij overal zijn, ook in de harten van de monniken en de hermieten. Zij was sluw. Zij speelde een spel.

Zij acteerde. Zij had overal toegang, en dat beangstigde Tagula. Hij kwam zelf ook van diep. Hij herinnerde hoe hij in haar voorhoven diende, alhoewel hij nooit verder was gegaan. Zijn geweten hield hem tegen. Oh, hoe kostbaar was het geweten, als een zeldzaam sieraad. En hij mocht er niet mee pronken, anders zou het het geweten niet meer zijn, maar Morgan.

Rode stralen van insecten energie hadden hem altijd de weg versperd. Als gekruiste speren in zijn hoofd. Nooit kon hij van iets teveel nemen, maar hij was verder gegaan dan hij mocht gaan, als een balling. Hij was niet van zichzelf. Hij was van Morgan. Nu waren de insecten gekomen.

Morgan wilde niet laten gaan. De Heere had haar hart verhard. Er was niets wat een mens kon doen. Daarom moesten de insecten komen. Het waren de voorhangsels van de amazones. Het waren de vliegenplagen. Hongerdromen brachten zij, om irke, het diepere, op te wekken. Zij moesten hier gaan slapen. Zij waren te lang opgebleven. Moeder zou hen naar bed brengen, of ze nu wilden of niet. Het was nu uit met het feest, uit met de pret, anders zou het hen verwoesten.

Morgan was geen goede moeder, maar een heks. Ze liet de kinderen maar aanrotzooien. Zo kon ze haar markt bedrijven, levende van hun bloed.

Oh Morgan,
Zij zit op haar troon,
op de rug van een beest,
haar kinderen opgezet,

achter kostbaar glas,
zo kostbaar zijn zij,
als monumenten

Oh Morgan,
dronken van het bloed van kind en dier,
dronken van markt en plezier,
slechts een getal ben in in haar rijk

Oh Morgan, die haar kinderen maar laat aanrotzooien,
vies is van onderwijs en discipline,
verzot op snoep, drugs en drank,
alles wat hart en geweten kan uitdoven,
zij komt van onder de wereld,
een raadsel onbegrepen,
op de stoel van Eli zit zij

Niemand heeft haar begrepen,
Allen volgen zij Mörn,
zij vrezen de ondergang van het vlees,
daarom nemen zij het er nog van,
ze trekken er nog het laatste uit,
wat voor winst het ook nog mag geven

Tot het uiterste gaan is hun sport,
en door hun kinderen op te zetten,
hopen zij zich het eeuwige leven te verwerven

Hoe ziek is het ?
Maar niemand ziet het,

het virus ontkent namelijk zichzelf

Tagula was koud van binnen. Hij zag de ijstijden komen in zijn dromen,
maar het waren de voorhangsels van de amazones.
IJs en insecten, als ijs-insecten, ijsecten, als vliegenplagen die scheuring brengen,
scheuring in het verstand, scheuring in het sociale, scheuring in het hele land.

Tagula zag de ijszeeën onder de aarde.
Van daaruit kwamen de ijsvliegen opzetten,
om te strijden tegen de valse warmte van de mensen,
opportunistische, opgeblazen warmte,
die het brein en ook het hart had opgeblazen,
geen geweten meer, geen bewustzijn.
Het was allemaal kunstmatig.
Het was allemaal dood.

Dood en dodend waren zij, om nog zoveel mogelijk met hen mee te sleuren in het verderf.
Daartoe groomden ze de kinderen. Het waren opgeleide vleiers.
Ze waanden zichzelf professioneel en deskundig, omdat ze het zegel van Morgan droegen.

Een valse moeder volgden zij.
Tagula moest veel dromen.
Hij wilde loskomen van Morgan, los van haar banden.
Maar zij wilde niet laten gaan.
Het was vreemd vuur, en daarom moest het ijs wel komen.

Het was altijd oorlog in zijn hoofd.
Ook de vliegen hadden oorlog onderling.
Door de vliegenplagen werd hij opgenomen tot Orion.
Maar hij was innerlijk verscheurd.
Waar hij was wist hij niet meer.
Hij was bedolven onder vele lagen.
Hij wilde geen product meer zijn.
Hij moest weg uit deze fabriek.

De vliegenplagen brachten hem uiteindelijk tot Betelgeuze,
maar daar waren ook de oorlogen.
Overal was het oorlog.
Hij moest ontwaken tot de hogere natuur, maar daarvoor moest hij eerst heel diep gaan.
Was hij op de aarde, of was hij op Betelgeuze ?
In ieder geval moest hij zijn weg hier zien te vinden.
Het leek standaard te zijn in dit spel.
Al deze contrasten waren nodig, anders zou alles sterven.

Zonder deze oorlogen zou er geen leven zijn.
En daarom moest hij jager worden,
maar de jacht was op hemzelf.
Hij was zijn eigen prooi.

Zo kwam hij tot de rode tent van Bilha,
het rode na de jacht.
Hij was tot deze conclusies gekomen na het lezen van de nieuwe bijbel.
Het had hem opgenomen.
Hij bekeek de aarde en het leven met nieuwe ogen.

Hij moest tot de tent van Bilha gaan om zijn leven af te leggen.
Het moest wel schuren, anders zou hij nooit verder komen.
Hij moest wel doorboord worden, anders zou hij nooit vrijkomen.
Morgan had de aarde ontvoerd.
En Mörn was haar zoon.

Zo prevelden de mörnisten : Morgan is God, en Mörn is haar zoon.
Zij gingen voor niets uit de weg voor dit dogma.
Zij doodden voor dit dogma.
Zij plunderden voor dit dogma.
Zij verkrachtten voor dit dogma.
Niets ging hen te ver voor dit dogma.

Hoofdstuk 7. Het standbeeld

Tagula was een profeet.
Tagula was een insectoloog.
Allemaal door een apparaat.
Het was een biologisch apparaat, een natuur apparaat.
Hij speelde er ook spelletjes op.
Veel spelletjes.

In Zaalveringen ging het beter.
Hij kon er soms naar terug.
Zijn oude huis was er nog.
Heel voorzichtig ging hij heen en weer.

Ook was er een camping bij Zalveringen.
Daar had hij ook een vakantie huisje.
Er waren daar karren waarin je kon rijden.
Het werkte op insecten energie.
Naast hem woonde een donkere vrouw met een hondje.
Hij raakte meer en meer met haar in gesprek.

Ze sprak veel over Zilverlingen, waar ze vandaan kwam.
Dat lag aan zee.
Ze had het over de vele boekenwinkels daar op de boulevard.
Zij was ook een boekenfanaat, net als Tagula.
Daarom konden ze goed met elkaar optrekken.

Ze had haar huis nog in Zilverlingen.
Soms nam ze Tagula mee.

Soms nam Tagula haar mee naar zijn huis.
Alles werkte op insecten energie nu, en alles was weer meer veilig.
Er waren verdragen gekomen met de mörnisten.
Zij waren ook afhankelijk van de insecten energie.
Het had alles overgenomen, en werkte door hele andere regels.

Mörn was het oude energie systeem, maar dat bestond niet meer.
Dat was overgenomen.
Velen begonnen Mörn af te zweren.
Ook Morgan viel van haar hoge paard.

Haar kerken werden afgebroken of vervangen.
Tagula en het meisje gingen vaak naar de zee.
De rust was wedergekeerd. Er was weer vrede.
In zijn hoofd was het nog oorlog, maar het werd minder.
Zijn herinneringen lieten hem niet los.
Morgan werkte in het gebied van de herinneringen,
van het geheugen. Dat was soms zo sterk en overweldigend dat het waar leek.
Alsof hij er nog was. Het leek alsof zijn hersenen hem soms bedonderden.

Ook het meisje ging hier doorheen.
Tagula zei dat hij soms niet meer wilde leven vanwege het verleden.
Het meisje begreep hem en had het zelfde.
Ze gingen graag boodschappen doen in Zilverlingen of Zaalveringen, of op de camping waar ze naast elkaar woonden.

Eigenlijk waren ze altijd bij elkaar.

Ze hielpen elkaar, hielpen elkaar om toekomst te zien, en ontsluiering en ontcijfering van het verleden. Ze beschouwden het verleden als moeilijke hiëroglieven.
Die lieten zich niet makkelijk uitleggen, alsof ze bewaakt werden.
Hierover waren nog oorlogen.
Het waren de oorlogen van het geheugen, een diep trauma, wat alles had verwoest.
Tagula had nauwelijks het gevoel dat hij nog leefde, maar het meisje gaf hem hoop.
Zij was als een straaltje van de andere wereld.

Ze moesten langs en door vele voorhangsels van de amazones.
In deze wereld kwam je niet makkelijk binnen.
Mörn met zijn gemaksgod en snelle oplossingen was een leugen.
Het was het brandende verleden wat nog niet uitgepuzzeld was.
Mörnisten waren nog overal, zij die koste wat het koste vasthielden aan het verleden.

Het waren giftige mensen. Tagula en het meisje probeerden hen zoveel mogelijk te ontwijken, maar soms hadden ze er nog mee te maken. Soms werkten ze nog in de winkels. Dan werden ze bitcherig te woord gestaan.

Langs vele voorhangsels van de amazones moesten ze gaan, door vele vliegenplagen, door vele oorlogen. Het waren wonden in wonden. Het leek maar door te gaan, en het ging zo

diep, en dat moest ook wel. Ze mochten nu niet stoppen. Ze waren aan de rand van het heelal gekomen, bij de watervallen, waarachter de boekenkelders waren van de geheimen.

Het was een raadselachtige natuur. Ook de opponenten waren raadsels. Die mochten ze niet zomaar wegduwen. Ze moesten er dwars doorheen, door deze mijnenvelden. Het waren labyrinten. De insecten energie wees de weg, alhoewel de insecten energie soms tegen zichzelf verdeeld was. Het was nog niet uitgezuiverd. Ze hadden vliegen energie nodig, maar die was ook tegen zichzelf verdeeld. Er waren nog vele vliegen oorlogen. Het was hier vlieg tegen vlieg. Ze leefden in de hoofden van de mensen, en droegen de herinneringen, en de herinneringen werden doorverkocht. Het was herinnering tegen herinnering. Het was een geheugen oorlog. Velen gaven hierin de strijd op, en namen speciale pilletjes om daardoor dement te worden of om alzheimer te krijgen, wat wel of niet kon werken. Ze waren de oorlogen in hun hoofd zat. Het was een soort zelfmoord van het verstand. Toch namen andere vormen van het brein het dan over, zoals formule denken, dogma's.

De dogmatiek van alzheimer was gewild, want men wilde vrede. Men wilde vergeten. Men wilde geen geheugen-soldaat meer zijn. Het was allemaal veel te ver gegaan. Het was een nieuwe soort drugs. Het waren geheugen-killers.

Tagula en het meisje moesten er niets van hebben. Ze zouden koste wat het koste de puzzel oplossen. Ze wilden niet vallen voor de sluwe taktieken van Mörn. Mörn wilde nog steeds het volk niet laten gaan. Nu kon Mörn zijn geschiedenis schrijven,

want de mensen wisten het niet meer. Ze lieten zich van alles aansmeren.

Alles moest snel. Het was een nieuwe aristocratie. In baljurken raasden ze door de natuur. Door de weilanden, door de achterbuurten en de bossen. Tagula en het meisje konden het niet bijhouden. Het was achterbuurten mentaliteit. Het was grissen en graaien en dan kortaf doen. Ze hadden nergenhs oog voor. Overmatig van zichzelf overtuigd.

Er waren nieuwe insecten radio's gekomen, geheel op insecten energie, en Tagula en het meisje luisterden er veel naar. Er waren ook frequenties van andere planeten, met name van Orion en Betelgeuze. Zo werden ze ingelicht over wat er gaande was. Er was goed onderwijs over deze dingen. De geheimen van de natuur werden besproken, en veel tijd werd besteed aan de ontcijfering van de hiëroglieven. IJs had ook zijn eigen frequenties en er kwamen ook ijs-radio's, die geheel op ijs energie werkten. Ook de zee had zijn eigen frequenties, en zo kwamen er ook zee-radio's. Tagula en het meisje begonnen de radio's te verzamelen. Zo hadden ze veel keuze.

De ijs-insecten bleken veel informatie van het heelal te hebben opgeslagen. Ook al bestond het oude energie systeem niet meer, Mörn wilde niet loslaten. Alles zat opgesloten in Mörn. De mensheid was in het moeras gezonken, tot een oude, roestige gevangenis. Het ijzer wilde niet loslaten, en het staal nog wel minder. Men was vastgeklonken in steen. De puzzels moesten nog opgelost worden.

Mörn kreeg juist meer macht als men het vergat.
Zijn vergeet-pillen waren gewild, maar fataal.
Maar men gaf niet meer om leven of dood.
Zombie was de norm. Zolang men maar de goedkeuring van Morgan had.
En die goedkeuring was er alleen als zij haar zoon aanvaardden.
Mörn was de enige weg tot Morgan.
Dat doet een moeder goed.

Morgan was slechts de schaduw van de amazones.
De mens had zich er teveel aan vastgehouden, wilden niet van de waarheid weten, want die was koud en hard.
Men wilde liever de warme leugen.
Men wilde dat gevoel van vereeuwiging, koste wat het koste, of dat nu kwaadschiks of goedschiks ging. Men offerde elkaar daar graag voor op. Men ging hiervoor over lijken.
En voor wat ? Allemaal voor die ene winkel, allemaal voor dat ene merk.
Allemaal om erbij te horen.

Eerst moest de leugen zich manifesteren, eerst moest er een gevecht zijn, anders zou de waarheid nooit kunnen komen. De leugen was de verdraaide heraut van de waarheid.

Nieuwe aardgroenten en zeegroenten kwamen er op de markt die pas ontdekt waren, en die de chemische balans in de hersenen konden herstellen. Het probleem was dat velen hiermee over de dagelijks toegestane limiet gingen, dus het zorgde ook voor een nieuw probleem. Altijd weer had de mens

uitvluchten. Altijd weer maakte de mens misbruik van de natuur. Er was dus veel meer nodig voor herstel. Er waren geen eenvoudige oplossingen.

Mensen werden verslaafd. Prijzen gingen omlaag, nog meer mensen werden verslaafd, prijzen gingen omhoog, en zo werden de verslaafden crimineel, en profiteerde de medische zorg ervan, wat alles behalve medisch was, maar gewoon onderdeel van de georganiseerde criminaliteit. Misdaad loonde, maar voor hoe lang ? En zo had het syndroom van Mörn een comeback. Men had angsten en zorgen, en werd hierdoor crimineel. De weg van de monniken was dan te lang, en de weg van de hermieten te moeilijk, dus van eerlijk verdienen en binnen de lijntjes kleuren kwam weinig terecht. De dystopie leefde voort. Men wilde de honger niet, men wilde geen laag profiel houden, alles moest groots.

Naast Zilverlingen lag Geroskmo, ook aan zee, waar een oom van het meisje woonde. Ze spraken hier vaak fluisterend, of met halve zinnen. Men sprak hier vreemde, halve verhalen. In Geroskmo woonde de leiding van het land en het was de geboorteplaats van Mörn. Daarom was het ook een toeristenplaats. Het trok veel pelgrims en andere geinteresseerden. Ook trok het veel onderzoekers. Nog altijd werd het geboortefeest van Mörn gevierd, ieder jaar, met name in Geroskmo. Voor Tagula was het een hoerenzoon, en ook voor het meisje. Zo omschreef ze trouwens ook haar oom. Ze had nare herinneringen aan hem waar ze niet over wilde praten.

In Geroskmo zou nu een nieuwe leider komen, een hermiet. Daarom gingen ze er naartoe. Het meisje hoopte dat ze haar oom niet zou tegenkomen. De hermietenleider zou dingen heel anders doen dan de vorige leider. Tagula was er wel blij mee, maar wist ook hoe de hermieten konden zijn. Al met al moest het wat rust geven in het land. Het was een paar dagen na het geboortefeest van Mörn, en dat zou nu de nieuwe feestdag worden. Het standbeeld van Mörn wat in het centrum van Geroskmo stond, zou op die dag worden afgebroken. Dat wilden Tagula en het meisje ook van dichtbij meemaken. Er waren nogal wat relletjes toen dat gebeurde. Tagula en het meisje moesten maken dat ze er weg kwamen. Er werden schoten gelost. Er vielen vele doden. Tagula en het meisje konden maar net ontkomen. De daders werden opgepakt, maar het was een grote ravage. Toch werd het standbeeld afgebroken. Tagula had spijt dat hij was gegaan. Hij snapte niet hoe hij zo naïef kon zijn.

Eens had Geroskmo een verdrag gesloten met andere landen, het verdrag van Trenta. Tagula wist niet of hun gedrag nu was vanwege dat ze zich meerderwaardig of minderwaardig voelden hierdoor. Hij wist niet of het nu elitair gedrag was of nog iets anders. Zelfs hun nederigheid en bescheidenheid leek verdacht, als onecht, namaak, alsof het een masker was. Of zou het door het standbeeld van Mörn zijn gekomen ? Maar dat was nu in ieder geval afgebroken.

De mörnisten waren woedend, en het gaf aanleiding tot veel meer rellen in het land. Niet iedereen was blij met de nieuwe hermietenleider.

Tagula had dromen in de nacht over de amazones. Ze waren niet gemakkelijk. Hij raakte met hen in gevecht. Hij worstelde met ze. Sommigen waren aardiger dan anderen. Sommigen waren moederlijk, anderen niet. Vele amazones waren ijs en ijskoud. Vanwege dit feit gingen de mensen hun warme goden maken die veel makkelijker waren, maar die niet aan de eis van het leven voldeden. Het trok hen naar de dood, want het had geen eeuwig leven in zich. Het was drugs. De mensen hadden dit uitgevonden, als gifmengers. Zo konden ook Morgan en Mörn ontstaan. Het waren vrijheidsbeelden van de mens. De mens wilde niet aan regels onderhevig zijn. Alles moest met de druk op de knop gebeuren.

Maar de amazones waren niet makkelijk. Ze eisten hard werk, dat de puzzels met bloed, zweet en tranen opgelost zouden worden, niet zomaar weggeworpen zouden worden. Dit was voor levensgenieters moeilijk te verdragen. Ook waren er schijn-amazones die veel te ver gingen, die een karikatuur maakten van de amazones. Zij waren de amazone farizeeërs. Daarom waren er de amazone oorlogen. Vrouw tegen vrouw, moeder tegen moeder. Hierom moest Tagula worstelen, en zich niet zomaar overgeven.

Vanwege de opkomst van rellen in het land ging Tagula weer meer de grond onder naar zijn grot. Hij kreeg daar eens een droom dat er een touw aan hem verscheen, en waarmee hij afdaalde in een tunnel die schuin naar beneden liep, en waardoor hij in een natuurgebied kwam onder de grond. Hij herkende de plaats waar hij was als de slaapplaats bij de oude

hermiet waar hij eens was. Het touw leidde hem voort in het natuurgebied onder de grond. Hij zag het als van God gegeven. Hij had eerst een worsteling met het touw, maar het touw nam hem mee. Het touw leidde hem toen naar een plaats waar amazones waren. Zij spraken hem moederlijk toe. Hij kon alleen de woorden niet meer herinneren toen hij wakker werd. De nacht daarop was hij daar weer in een droom. De amazones stonden om hem heen. Ze zeiden dat ze hem hadden geroepen. Hij vroeg zich af waarvoor het was, en was tegelijkertijd op zijn hoede. Hij werd geroepen tot studie van de hiëroglieven. Ze leidden hem tot een grot waar vele hiëroglieven waren die hij nog niet kende. Toen begonnen ze hem te onderwijzen erover. Ze namen hem toen mee dieper onder de aarde.

Eén van de amazones zei toen tegen hem : ‘Zo zal er niemand zijn die mij niet kent.’ Ze waren bij een moeras aangekomen, wat een groot uitgestrekt gebied was, en er kwamen stemmen uit het moeras, zielen die opgesloten waren. Hij zou hier ook veel moeten puzzelen. Hier waren ook veel grotten met hiëroglieven, langs de moerasrand. Alleen zo zouden de zielen vrijkomen. Ze lieten hem die grotten ook zien. Het waren hele lange grotten. Hij duizelde ervan. Hij vroeg zich af hoe hij dat ooit allemaal zou kunnen leren. ‘Bij het begin beginnen,’ werd er toen gezegd.

Hij zag de bubbels uit het moeras komen en werd toen wakker.

De nacht daarop had hij weer een droom. ‘We komen voor jou,’ zeiden de amazones. Hij was weer dieper onder de grond, en ze namen hem mee naar een zee. Ze lieten hem schepen zien, en

vertelden over de eilanden in de zee. Ook vertelden ze over de zeecreaturen, over octopi, kwallen en andere vissen. Ook vertelden ze hem over zee-insecten en over de vliegenplagen aan zee. Ze zeiden ook dat de natuurvolkeren onder de grond niet joegen op dieren, maar op zonden, ook al kwamen de zonden in diergedaanten.

Ineens hoorde Tagula een lage en dubbele stem in hem, die zei dat er geen ontsnapping mogelijk was, want hij was gevangene nummer A6-389109700000. A6 was het nummer van zijn gevangenis-zone, en 389109700000 was zijn specifieke nummer waarmee hij werd geïdentificeerd. Hij was op de planeet van de eeuwige verdoemden. Hij was een kind van de eeuwige verdoemenis. Het was de stem van Mörn. Mörn leefde na zijn val voornamelijk nog in de riolen, ook de riolen van het menselijke verstand en de menselijke psyche, want hij wilde niet loslaten. Al het andere beeld viel weg. Het was donker, en Tagula leek Mörn te zien, maar het was vaag. En Mörn was groot, als een verschrikkelijk zeemonster met mannenhoofden. Dat waren dikke, opgeblazen mannenhoofden. De aarde was de aarde niet, maar A6, de planeet van de eeuwige verdoemenis. Voor altijd zouden ze voor Mörn moeten werken als slaven, voor altijd zouden ze voor Mörn moeten strijden. En Mörn noemde A6 liefkozend ook ‘Morgan’, die hij als zijn moeder beschouwde.

Tagula vroeg zich af waar de amazones waren. Die waren ineens verdwenen. Waarschijnlijk probeerden de amazones hem te laten ontsnappen, maar werd hij weer gegrepen door het Mörn systeem, of door het systeem van A6, het systeem van

Morgan. Het bleef mensen in de greep houden, en gaf niet mee. Zoveel beveiligings-mechanismes had het. Althans zo leek het.

A6 was een moeras-gevangenis. Zij waren al gestikt. En altijd waren zij stikkende. Steeds dieper zonken zij in hun cellen in het moeras. Zij moesten werken en hun leven opofferen voor Mörn, de zoon van Morgan. Maar was Morgan niet de schaduw van de amazones ? Was zij niet een leugenachtige karikatuur, als een heraut ?

De gevangenis implantaten waren diep van binnen. Het waren implodes. Hij had overal pijn. Het alarm was flink afgegaan. Het was alsof hij werd teruggesleurd. Hij was in de riolen van Mörn. Vreemde wezens keken hem aan. Telkens zag hij flitsen van het moeras, en soms van de zee. Het was alsof hij geen adem kon halen. Hij had flitsen van trage monniken en kerkvaderen. Ze probeerden zijn dromen weer te verstikken. Hij mocht niet dromen. Hij moest Mörn dienen, de boosaardige zoon van Morgan. Daartoe was hij op aarde.

Hij was in worsteling met een kwal die zich had vastgehecht aan zijn hersenen, aan zijn hoofd. Het probeerde zijn ogen uit hem te zuigen. ‘Maak hem blind, en breng hem aan de drugs !’ hoorde hij roepen. ‘Welke medicijnen ?’ hoorde hij toen een andere stem zeggen. Hij kon niet ademhalen. Iets van binnen blokkeerde zijn ademhaling, maar ook iets van buiten. De kwal, en het feit dat hij in het moeras werd gezogen. ‘Niemand kan hier ontsnappen,’ werd er toen gezegd.

Hij hoorde veel gefluister, en veel dubbele stemmen. Die waren laag, maar sommigen waren ook heel hoog. Hij voelde zich koortsachtig. Hij voelde zich zwaar beroerd. Wat waren ze met hem aan het doen ? Wat wilden ze van hem ? Hij hoorde vreemde reclame in zijn hoofd. Hij moest ervoor buigen, dan zouden ze hem verlichting geven. Je kon groeien in dit systeem, macht krijgen in dit systeem, als je Mörn zou dienen, als je de drugs zou nemen. Maar drugs kreeg hij toch wel binnen. Hij voelde injectie-naalden diep zijn vlees ingaan, te diep, en hij voelde koudheid. Koude vloeistof. Hij kon nog steeds niet ademen, of in ieder geval niet goed genoeg, maar hij voelde ook een levenskracht. Het voelde aan als familie, maar hij wist dat het geen familie was. Dit was gevangenis-vloeistof, dromendodend spul.

Het was koud en glibberig, en hij voelde zich vies. Hij voelde zich onogelijk, en daarom zou hij naar de reclame moeten luisteren. Zij zouden hem mooi en aanvaardbaar kunnen maken, niet het afzichtelijke en walgelijke monster wat hij dacht dat hij was op dat moment. Hij moest alles bezien door de lens van Mörn, en dat was een karikatuur van hemzelf, en hij werd erom bespot door Mörn. ‘Dat ben ik helemaal niet !’ dacht Tagula, die nog steeds snakte naar adem. ‘Ik weiger dit te geloven !’

Hoofdstuk 8. Het lot van Tagula

Tagula voelde zich verminkt. Hij voelde zich een zombie. En Mörn was een trol. Hij keek naar de koppen van het zeemonster. Het waren opgeblazen mannenkoppen die alles beter dachten te weten. Ze prevelden verzen uit het boek van Mörn. Het boek was genaamd ‘De Ichtus’, wat zoiets als vis betekent. Tagula had het nog steeds benauwd. Hij begon in zijn gedachten tot de amazones te roepen, maar die kwamen niet. Wel zag hij wat vrouwengestalten die van steen leken, maar dat kon ook Morgan wezen. ‘Je weet wie je moet dienen,’ werd er gezegd. Mörn schreeuwde tot hem, met een drie-dubbele lage stem. De stem was zeer laag, alsof hij gebeten was door een slang, en nu hallucineerde van het gif. Toen leek de stem wel vier-dubbel, als een leprechaun, een veel hogere stem, en toen begon de leprechaun te lachen.

‘We hebben je goed tuk,’ zei de leprechaun. ‘Van de longen tot de lever.’ Dat schenen ze altijd te zeggen als ze iemand wilden wijsmaken dat ze hem geheel hadden ingenomen en overgenomen. Tagula wilde het niet geloven. Tagula vocht met hand en tand, met het laatste beetje kracht wat hij nog in zich had, en bleef in gedachten roepen tot de amazones. Mörn deed zich voor als God, maar Tagula was als vechtende met hem op Pniël. ‘Jakob, buig neer,’ werd er gezegd.

Tagula voelde weer een scheut koude vloeistoffen. Die moesten natuurlijk de dromen van de amazones of van de natuur tegen houden. Hij mocht niet dromen. Hij mocht alleen aan de drugs

van Mörn zijn, wat hij medicijnen noemde. Er werd gerommeld in zijn mond. Er werden dingen in hem geschoten. Er werd in hem geboord. Mörn was een criminele dwangtandarts, een zombie tandarts, een mondenbedwinger, en zo ook een gedachtenbedwinger, allemaal door gedwongen implantaten. Tagula vond dat tandartsen al altijd ziek obsessief waren met implantaten die ze vullingen noemden. Ze deden alsof het bij het lichaam hoorde, en ze verdienden er veel geld aan. Ze ontkenden zelfs dat het implantaten waren. Ze deden alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Daarom was het met recht een planeet van de eeuwige verdoemenis.

Tagula moest zich erbij neerleggen, wachten totdat dit ding, dit kreng, weer zou slapen, wachten totdat het weer eb zou worden. Hij vond iets van hoop in zichzelf, iets van adem, ook al was het niet veel, ook al had hij het gevoel dat zijn hoofd zou barsten. De mannen met de dikke koppen hadden een hoofdklem op hem gezet, en ook een kaakklem, en schroefden het veel te hard aan. Tagula had het gevoel dat zijn brein elk moment kon knappen, of zijn hoofd, of zijn kaak. Er stond teveel druk op. En de mannen staken vuurwerk af bij zijn hoofd. Ze probeerden hem gehandicapped te maken, tot een invalide. Tagula voelde zich als een verlamde, maar legde zich er niet bij neer, al helemaal niet bij de walgelijke reclame in zijn hoofd. Waar ging dit allemaal over ? Hij kon het niet eens goed verstaan wat ze zeiden. Het ging zo snel. Hij was er in ieder geval goed bij. Hij was niet ver gekomen in zijn ontsnapping, maar hij hield zich vast aan de dromen van de amazones en van de natuur. Hij wist dat die zouden terugkomen. Dat moest wel. Hij dacht na over de hiëroglieven.

Die moest hij nog dieper ontcijferen. Hij had het idee dat dit meer een school-ervaring was. Hij was op excursie en zag de monsters, en moest ermee worstelen, als onderdeel van zijn studie. Ze waren er nog niet.

Maar hij wist dat hij ook met de amazones moest worstelen. Morgan kon er nog tussenzitten, en Morgan was sluw. In vele vormen kon zij komen om hem te betoveren. Elke ontsnapping kon hier ook een valstrik zijn, om je er juist nog dieper in te trekken. Bovenal moest Tagula met zichzelf worstelen. Hij mocht zichzelf niet vertrouwen, ook zijn zintuigen niet. Er was bedrog op bedrog hier. Snelle zelfovertuiging zou hier fataal zijn. Hij was zelf een mijnenveld.

Hij herinnerde zich de monniken, hoe zij hamerden op zelfverloochening, te strijden tegen zelfvertrouwen en zelfverzekerdheid. Dat waren gevangenis-implantaten. Dat moest eruit. Maar dat ging er niet zomaar uit. En hier was hij op de planeet van de eeuwige verdoemenis.

Het leek alsof hij niet meer wakker kon worden. Wat was er met hem gebeurd ? Was hij al dood ? waar zou hij naartoe moeten ? Hij weigerde te geloven wat Mörn zei. Mörn was een gevallene. Mörn was een bedrieger. Mörn had hele andere interesses dan hij had. Mörn was oppervlakkig genot, geen diepte, leeg genot, doelloos genot. En hij zou daar slaaf voor moeten worden ? Voor wat ? Waar ging dit in hemelsnaam over ? Waar was het goed voor ? Het was allemaal slechts tijdelijk. Het was totaal zinloos en nutteloos. Hij snapte niet dat iemand daarvoor kon vallen.

‘Maffia, maffia,’ hoorde hij iemand zeggen. Mörn was een soort maffia baas, en Morgan was zijn maffia moeder. Zij hadden al deze kerken bedacht. Dat was het hele idee van de eeuwige verdoemenis, dat het de mens zou aanzetten om hun producten te kopen, dan zouden ze veilig zijn, en ophoging krijgen. Dan zouden ze deelhebben aan de elite van Mörn. Het was een criminele drugs-organisatie. Medicijnen noemden ze het. Ja, ja.

Mörn was de kroon van de alzheimer. Teveel hadden ze vergeten. Nu beet het hen in de billen. Ook op andere plaatsen, en het stak diep. Drugstrip na drugstrip, totdat ze in het paradijs waren gekomen. Dan werden ze aangestaard door hypnotische slangen. Het is hier wil op wil, begeerte op begeerte. Kennis is niet thuis. En als je wilde ontsnappen dan zouden de lasten worden verdubbeld. Farao wilde het volk niet laten gaan, en de Heere had zijn hart verhard.

‘Oh, God, ik wil ontwaken, ook als mijn bed in de hel is, dan bent U bij mij.’

Tagula hoorde de hermieten vloeken in de verte. Ook riepen ze zijn naam, maar hij wist niet of het echt was. Het waren de oogsten van het riool leek het wel. Zoveel velden die geoogst moesten worden. ‘Ik raak aan lagere wal als ik hier langer over nadenk.’ Er scheurde iets in het brein van Tagula. Hij leek een amazone te zien, maar het waren alleen haar voeten leek het wel, of zag hij meer ? Even leek hij haar geheel te zien. Ze was omgord met riemen, bruingele dunne riemen over haar

lichaam. Daaraan waren primitieve wapens gevestigd. De riemen hadden een soort kleine metalen knopen. Het zag er heel elegant uit. De vrouw was groot en had een bos met haren.

‘Roep naar mij,’ zei de vrouw.

‘Wie ben je ?’ vroeg hij.

Toen vaagde het beeld weg. Hij zou worstelen. Hij zou zich niet makkelijk overgeven, ook niet aan dit soort verschijnselen, maar hij zag de natuur achter haar. Ook met de natuur zou hij worstelen.

‘Nee !’ riep hij. ‘Ik zal niemand zomaar roepen !’ En toch riep hij in zijn gedachten, tot de amazones. Hij riep om hulp. Maar er was geen hulp. Hij was op school. Hij was in de arena. Hij moest zichzelf hier doorheen vechten. Er waren geen snelle oplossingen hier. Alles kon een valstrik zijn. De mens forceerde de waarheid, terwijl het niet eens de waarheid was. De mens wilde het gemak dienen. De mens wilde Mörn dienen.

Tagula zou niet opgeven, ook al zou hij de enige zijn die niet had gebogen voor Mörn. Dat had hij in zijn verleden al genoeg gedaan, en hij had gezien waar het hem gebracht had. Maar ja, dat was een stockholm syndroom. Hij kon toen niet meer vechten, maar nu vocht hij, als een beer en als een leeuw. Het moest maar eens afgelopen zijn.

Hij klampte zich vast aan wat zwarte stenen. Die moesten de stemmen van de voorouders splitsen in hem. Er moest zoveel

uit nog. Hij wist niet waar de zwarte stenen vandaan kwamen. Hij zag en voelde water stromen, als een riviertje, heel dun, kabbelend. Hij zag ook een halssnoer met zwarte steentjes, en hij deed het om zijn nek. Weer zag hij de amazone. ‘Draag het,’ sprak ze. Hij kon het niet weigeren. Het was te sterk, en het gaf hem adem. De voorouders werden uit hem getrokken. Hun stemmen sijpelden weg. ‘Dit maakte mij gek,’ zei Tagula.

‘Ze gebruikten je als spreekbuis,’ zei de amazone. ‘En toen ze niet meer konden, gebruikten ze je gedachten.’

‘Hoe ?’ vroeg Tagula.

Ze trok hem in de natuur. Ze trok hem uit het moeras en legde hem tussen de bloemen in een veldje. ‘Ik voel me verschrikkelijk,’ zei Tagula. ‘Ik ben een wrak.’ Hij voelde zich nog steeds verlamd.

‘Nee, het heeft me nog van binnen,’ zei Tagula.

‘Nee,’ zei de amazone. ‘Geloof het niet. Ze werken door je geloof. Zo houden ze grip. Geloof het niet.’

‘Hoe ?’ vroeg Tagula weer. ‘Het heeft me teveel in de grip. Het trekt aan me.’

‘Geloof het niet,’ zei de amazone. ‘Je moet het ontkennen.’

‘Ja, maar dan houd ik mezelf voor de gek,’ zei Tagula.

‘Dat hebben ze al gedaan,’ zei de amazone rustig. Ze kwam licht moederlijk op hem over.

‘Je kunt bij ons wonen,’ zei de amazone. ‘Wij wonen hier in het bos.’

‘Dat gaat niet lukken,’ zei Tagula. ‘Hoe kan ik jullie vertrouwen ?’

‘Wil je terug ?’ vroeg de amazone.

‘Nee, maar wat als ik tussen twee valstrikken ben ?’ vroeg Tagula.

‘Er bestaan geen valstrikken,’ zei de amazone. ‘De enige valstrik is als je jezelf bedriegt.’

‘Kom ik er ooit nog door, kom ik er ooit nog uit ?’ vroeg Tagula.

‘Als je stopt jezelf te bedriegen,’ vertelde de amazone rustig.

Haar stem had een verzachtende werking op zijn brein. Hij wist dat hij bovenal in oorlog was met zichzelf.

‘Soms moet je door valstrikken heen om jezelf te leren kennen,’ zei de amazone, ‘dus het zijn geen daadwerkelijke valstrikken, maar paden en arena’s. Daar moet je jezelf doorheen worstelen, om jezelf te vinden.’

‘Ik moet mezelf verloochenen,’ zei Tagula.

‘Precies,’ zei de amazone. ‘Dat is het vinden van jezelf, je ware zelf.’

‘Ik verloochen mijn zintuigen,’ zei Tagula.

‘Precies,’ zei de amazone. ‘En dan krijg je dit. Het diepere. Er is een dieper zelf, een diepere wereld. En dan kom je bij ons.’

‘Waar is God in dit alles ?’ vroeg Tagula.

‘Dit is God,’ zei de amazone. ‘Zij is moeder. Allereerst is zij amazone.’

Hij keek naar de wildernis om zich heen. Hij zag de lianen en de verwilderde planten, bomen en bloemen. ‘Wij jagen hier op de zonde,’ zei de amazone. ‘Zwijnen tussen het groen, die alles kapot vreten.’

‘Zwijnen ?’ vroeg Tagula. ‘Ik ben vegetarisch.’

‘Ja,’ zei de amazone. ‘Je bent vegetarisch naar de dieren, maar niet naar de zonde. Je bent een zonde-verslinder. Daartoe zijn de vliegenplagen gekomen, en zij eten veel vlees.’

Tagula zuchtte. ‘Dit zijn de eeuwige jachtvelden, Tagula,’ zei de amazone.

‘Zijn we eeuwig verdoemden ?’ vroeg Tagula.

‘Eeuwig verdoemden als wat ?’ vroeg de amazone. ‘Wij hebben de diepte van de zondeval gezien, dat is zonde overtuiging, en vandaaruit de jacht aangaan op de zonde op die te doden. Dat is het Kaïnsbevel. Zo niet, dan zou de zonde over ons heersen en ons bedriegen.’

Tagula knikte. ‘Dan gaan we daarvoor,’ zei hij.

De amazone strekte haar hand uit, en Tagula pakte haar hand, maar toen vervaagde ze, en was alles weer donker om hem heen. Of was hij flauw gevallen ? Hij hoorde haar stem. Ze zei zijn naam. ‘Tagula.’ Toen begon ook haar stem weg te vagen.

‘Dit is ingewikkeld,’ dacht Tagula bij zichzelf.

Hij had geen kracht om op te staan. Hij had pijn in zijn mond van de implantaten, en al het gesnij en geboor. Weer kon hij niet goed ademen, en ook niet goed denken. De pijn van de implantaten blokkeerde zijn spraaksysteem. Hij had geen kracht om te spreken. Hij lag daar maar, en alles was donker. Misschien wilde Mörn hem niet laten gaan, maar hij mocht niet in Mörn geloven. Hij mocht Mörn niet overschatten, maar hij wilde Mörn ook niet onderschatten. Hij wilde niet zomaar zorgeloos vergeten.

Hij moest tot de rivier van vergetelheid gaan, dat was iets van de natuur, en dat zou juist zijn ware geheugen aanwakkeren. Dat was iets anders dan zomaar vergeten en wegdrukken, iets zomaar overslaan voor het gemak ervan. Hij hoorde een rivier

bruisen in de verte. Het geluid leek dichterbij te komen, alsof hij gedragen werd. Maar toen werd hij weggezogen, en hij viel hard op steen, en het was nog moeilijker om te ademen, alsof hij bijna stikte, of misschien was hij al gestikt. Hij hoorde een koude vrouwenstem zeggen : ‘A6 staat geen ontsnapping toe. Jij bent eeuwig verdoemde nummer A6-389109700000. Je bent verloren. Er is niets wat je kunt doen.’ Ze klonk als een moderator.

‘Houdt je mond, dom wijf,’ dacht Tagula, maar hij kon niet spreken. Hij voelde pijnscheuten door hem heentrekken, en krampte nog meer in elkaar. ‘Wij kunnen je gedachten lezen,’ sprak de vrouw. ‘Ontsnapping is niet geoorloofd, en op bekritisering en belediging van het gezag staat straf.’

Tagula wist dat hij niets kon doen, en durfde niet meer te denken. Het was pijn wat hij nog nooit eerder had gevoeld. Het deed alles in hem knappen. Het was overmatige zenuwpijn die ondragelijk was, en waarvan je krankzinnig zou worden als het lang genoeg zou duren. Gelukkig stopte het na een tijdje. ‘Je hebt je waarschuwing gehad,’ sprak de vrouw koud. Ze mocht zeer trots zijn op haar macht. Dat dacht Tagula niet, maar dat hoorde hij in de diepte van zijn wezen, als zijn geweten, als irke. Hij hoopte maar dat ze dat niet konden lezen. Er gebeurde gelukkig niets. Tagula moest niet meer door zijn gedachten leven. Dat zou fataal zijn, maar hij moest luisteren naar de dieptes van zijn geweten, daar waar irke was, de dromen binnen de dromen. Dat was een bron die ze niet konden verstaan, die ze niet konden traceren.

‘Wat is dat ?’ hoorde hij iemand zeggen. ‘Mijn handen branden,’ zei iemand anders. En weer iemand anders zei : ‘Mijn voeten branden.’ Eerst schenen ze er nogal rustig over te zijn, maar later hoorde hij gegil. ‘Nee, we kunnen het niet meer houden ! Hij heeft irke gevonden !’

Ze schenen irke te vrezen. Het waren de diepere dromen. Die konden ze niet uitdoven. Die konden ze niet doden. Het was sterker dan hen, en ze konden het niet verstaan. Ze werden er krankzinnig door. Hij merkte dat hij weer goed adem kon halen.

‘Geloof niet in hen,’ zei de amazone weer. Hij was blij dat hij haar weer kon horen. Hij keek op, en zag haar. Hij zag nu meerdere amazones, als in een kamp. ‘Wij hebben je hier naartoe gedragen,’ zei de amazone. Hij voelde nu wat kracht in zijn benen. ‘Honger hier,’ zei de amazone. ‘Overeet niet, want dan sleuren ze je weer terug. Neem wat de natuur je biedt.’

Nog steeds durfde hij niet te denken, bang om teruggestuurd te worden, maar hij leefde vanuit irke, vanuit de diepere dromen, als zijn levensbron. Daar moest hij naar leren luisteren. Hij mocht niet afdwalen. De verbinding tussen hem en irke was nog maar heel dun, als heel dun ijs. Het moest harder en vaster worden. Eén eigen gedachte zou hier fataal zijn. Hij moest zich oefenen en volharden in het luisteren naar irke in zijn diepte. Eén eigen gedachte en hij zou weg zijn. Vrees begon in hem op te komen, veel vrees. Dat was voor zijn eigen bescherming.

Hij voelde zich alsof hij elk moment door het dunne ijs kon zakken. Hij durfde zich bijna niet te bewegen. Maar het leek alsof de amazones hem vasthielden, alsof hij aan een touw vastzat. ‘Laat me niet gaan,’ zei hij bijna smekend. ‘Ik wil niet terug.’

‘Eén gedachte, en het is fataal,’ zei de amazone. ‘Dan besta je niet, en heb je nooit bestaan, en ben je onderdeel van Mörn.’

Tagula weende van angst. ‘Eén gedachte ? Maar hoe kan ik dan overleven ? Wat als het zich aan me opdringt ?’

‘Als je het hoort is er niets aan de hand,’ zei de amazone. ‘Als het over je heenvliegt is er niets aan de hand, daar kun je niets aan doen, maar laat het geen nestje in je haren bouwen. Neem het niet naar binnen. Koester het niet. Verzet je er tegen, sla het van je af, en blijf luisteren naar de dieptes in jezelf, niet naar de gedachtes in je hoofd. Luister naar je geweten, onder je hart, en zo zal het bewustzijn groeien.’

‘Hoe snel kan een gedachte me meesleuren ?’ vroeg Tagula, nog steeds wenend van angst.

‘Er gaat wat aan vooraf,’ zei de amazone. ‘Eerst raakt het je aan, en dan probeert het bij je binnen te komen. Zelfs als dat gebeurt is er nog geen man overboord. Ze kunnen heel diep gaan, ze kunnen heel diep steken, heel diep injecteren, maar neem het niet aan. Verzet je ertegen, worstel ermee, en blijf luisteren en vasthouden aan je diepere bron, onder je hart, de

bron van je geweten. Dat is wat irke is, de dromen binnen de dromen tot de diepste dromen.’

‘Ja, maar wat als ze me overnemen,’ weende Tagula, ‘ik heb zolang in het stockholm syndroom geleefd.’

‘Het syndroom van Mörn,’ zei de amazone. ‘Elke jongere gaat hier doorheen. Daar worden ze in geboren, en dat is een hele lange tocht van vallen en opstaan, en teruggezogen worden, totdat de grote ontwakingen komen, totdat de grote zeeën hen meenemen, de zeeën van Orion, tot Betelgeuze, en dan nog moet je door vele arena’s. Soms kun je ontvoeringen niet voorkomen, dan is het te sterk, maar het gaat erom wie je van binnen bent, niet wat er op of in je wordt gelegd buiten je toestemming. Dat is de oorlog tegen Mörn. Als je die naar beste weten uitvoert dan komen wij je tegemoet. God laat je niet alleen als je twijfelt en onderzoekt, maar Mörn komt daar waar de mens zelfverzekerd is.’

‘Ik ben bang,’ zei Tagula. ‘Mörn is krachtig.’

‘Geloof niet in hem,’ zei de amazone. ‘Zie waar je vandaan bent gekomen, waar je nu bent, en houdt daar aanvast, als referentie punt, ook als je wordt teruggezogen. Je kunt altijd terugkeren tot je goede herinneringen. De zwarte steen scheidt geheugen van geheugen. Dat heb je om je nek.’

‘Nee, Mörn is te krachtig,’ zei Tagula. ‘Het heeft allemaal geen zin. Ik wordt al jaren vervolgd en neergehaald door Mörn, er is geen ontkomen aan, en geen kruid tegen opgewassen. Ik geloof

jullie niet.’ Tagula huilde. Het was alsof zijn angst werd overspoeld met verdriet, en wanhoop, wat veel groter leek te zijn. De angst was nu nog maar een doperwt in zijn brein. Ineens gaf de amazone hem een klap tegen zijn gevoelige kaak. Tagula kromp ineen. ‘Dan zul je slaaf zijn van de amazones,’ waren haar woorden. Ze legde haar voet op zijn mond. ‘Het is afgelopen met je.’

Dat gevoel dat hij had, dat zowel Mörn als de amazones op hem jaagden. Ze wilden hem niet laten gaan. Beiden niet. Hij zag in dat het de amazones menens was. Ze leken zijn stockholm syndroom te begrijpen. Ze leken zijn wanhoop te begrijpen, en daarom lieten ze hem niet gaan. Maar waren zij hier wel tegen opgewassen ? Tagula wist het niet, maar ze leken vrij te zijn in de natuur, levende van de jacht op zwijnen, bizons, buffels, runderen, renbokken, lammetjes, hanen en vissen. Dat waren geen dieren, maar zonden in dierlijke vormen. Zou dat het geheim van hun vrijheid zijn, of leefden ze van binnen ook nog in grote gebondenheid aan Mörn ?

Ze hadden Tagula vastgebonden. Hij kon niet meer weg. Hij zou uitgehongerd worden, zodat hij te zwak zou zijn om nog te ontsnappen, en zodat hij ook geen bedreiging zou zijn naar de amazones.

‘Je bent gevaarlijk bezig,’ zei één van de amazones. ‘Je weet waarom wij dit doen.’

‘Sorry, stockholm syndroom,’ zei Tagula.

‘Tegen dit soort slavernij van Mörn moet een veel grotere slavernij staan, anders komen we er niet doorheen,’ zei de amazone. ‘Het is touw tegen touw, gesel tegen gesel, slavernij tegen slavernij.’

‘Leg het hem niet uit, zuster,’ zei een andere amazone.

‘Ik doe wat ik wil,’ zei de amazone.

‘Nee, zuster, we zullen je verbannen,’ zei de andere amazone.

Medelijden scheen hier bijna verboden te zijn of aan strenge regels onderhevig. Al snel kwam Tagula de oorlogen van de amazones onder ogen hier, hoe ze innerlijk verdeeld waren, hoe sommigen van de amazones heel twistziek waren. En de twistzieken waren in de meerderheid. Na een tijde begonnen steeds meer amazones tot het kamp te komen. Ze waren teruggekomen van de jacht, en ze verbaasden zich erover dat er een man in hun kamp was. Ze waren er niet over te spreken. Degene die hem binnen had gelaten werd streng toegesproken en gewaarschuwd, en ook degenen die het hadden toegelaten.

Dit was het lot van Tagula. De twistzieken waren in de meerderheid. Uiteindelijk werd de amazone die hem toegelaten had, en ook wat andere amazones die haar hierin ondersteunden en die het toe hadden gelaten uit het kamp gezet. Zij moesten maar hun eigen amazone stam vormen, maar hier waren ze niet meer gewenst. Tagula had gehoopt dat hij met hen mee zou worden verbannen, maar dat was niet het geval. Hij was aan een paal gebonden, en daar bleef hij. Hij

had medelijden met de goede amazone, maar zij was in hun ogen niet streng genoeg geweest, en dat werd als een zeker verraad gezien. Nu was Tagula in grote problemen.

Hij durfde niet aan Mörn te denken. Hij wist niet wat erger was. Er werd naar hem geschreeuwd, maar veel erger was dat velen hem leken te negeren. Hij zou uitgehongerd worden opdat hij geen bedreiging zou vormen, maar hij wist niet wat er daarna zou gebeuren. Zou hij slaaf worden, zoals al eerder was gezegd, of zou hij gegeten worden, of ook verbannen ? Of zou hij gewoon afgemaakt worden, zou hij de doodstraf krijgen ? Nadat het leek alsof hij wel dagen aan de paal had gestaan kreeg hij wat melk. Hij wist niet wat voor melk het was. Al gauw werd hij losgemaakt van de paal, maar hij was nog steeds gebonden, en had een touw om zijn nek. Hij moest de voeten van de amazones schoonlikken. Dat was een vernedering. Het was om hem zijn plaats te tonen. Hij was niet meer dan dat. Amazones vreesden mannen. Ze vreesden Mörn, en ze zouden er alles tegen doen om zichzelf veilig te houden en vrij. Ze speelden hiermee geen spelletjes, en lieten het zekere voor het onzekere. Ze namen geen enkel risico, met niemand. Ook niet met hun eigen zusters. Als die zich te slap opstelden, of te verdacht, dan werden ze zonder pardon verbannen. Dan moesten ze zichzelf maar zien te redden. Zo waren de amazone oorlogen ontstaan, die veelal koude oorlogen waren. Veelal wilden de zusters elkaar niet direct bestrijden. Ze hoopten altijd nog op de verandering van de tegenpartij, maar er waren ook stammen die onvergevelijk waren. Eens een verrader, altijd een verrader. Eens een slappe hap, altijd een slappe hap.

Op medelijden hoefde Tagula hier in ieder geval niet te rekenen. Deze amazones waren bruut. Hij was in verkeerde handen gevallen. Naar Mörn wilde hij in ieder geval niet terug, en nu hij zo was behandeld vroeg hij zich af of Mörn wel tegen deze ruige amazones op kon. Zij waren geen lieverdjes, zij waren geen zoete moedertjes. Tagula was ver van huis hier. Tagula wist niet of hij droomde, of dat hij in de onderwereld was. Hij wist niet of hij leefde of al dood was. Hij was ergens over een grens heen gegaan. Hij kon ook in een coma zijn. Of het nu een sterke hallucinatie had of niet : Dit was zijn leven nu. Al het andere leven was onder zijn voeten weggetrapt. Dit was een ruwe en ruige natuur, heel anders dan hij het zich had voorgesteld, maar toch herinnerde hij toen de verhalen van de hermieten erover. Eigenlijk was hij hiervoor al gewaarschuwd. Hij was er nu goed bij.

Ruige amazones keken hem aan. Soms zag hij alleen maar hun voeten die hij moest schoonlikken. Dat deden ze op hem zijn plaats te wijzen. Dat was zijn rang. Ondergeschikt. Hun voeten waren veel groter dan zijn voeten, veel dikker, en veel donkerder. Het waren vlezige voeten, en vuil. Ze sloegen hem, en ranselden hem af, totdat hij weende, en zijn tranen op hun voeten viel. Daarmee moest hij ze schoonmaken. Hij wreef de tranen in hun vlees.

‘Wat zijn dit voor dromen ?’ vroeg hij zichzelf af. Hij worstelde, maar was hulpeloos, zo hulpeloos als hij zich eens in de gevangenis van Mörn voelde. Mörn was slechts de schaduw hiervan geweest, een voorloper, een karikatuur. Morgan was ook zo, maar dan heel anders, niet met dit soort

dingen. Wilde hij ze terug of wilde hij hier blijven ? Morgan en Mörn waren goddeloos, van de markt. Hier ging het om andere dingen. De amazones zaten niet achter zijn geld aan. De amazones hadden geen medische dogma's, waren geen tandartsen. Hij vroeg zich af wat erger was. Hij begreep de amazones wel. Hij herinnerde de verhalen van de hermieten. De amazones hadden ook een heleboel goede punten. Maar wat er nu gebeurde ging hem te ver. Of was dit de enige manier om veilig te blijven tegen Mörn ? Moest het zo diep gaan ? Was het anders een verloren zaak ? Tagula proefde de voeten van de amazones. Het was een soort melk. Het was een soort wortelsap. Het was het oer, langvergeten dingen. Hij werd onderwezen. Hij moest van de melk drinken, van de amazone melk. Het gaf hem nieuwe ideeën. Het stirde irke in hem op.

Tagula schudde met zijn hoofd. 'Nee, nee.' Wild begon hij met zijn hoofd te schudden. 'Zie, hij gedraagt zich als een varken,' zei één van de amazones. 'We kunnen hem beter slachten.' En zo moest Tagula wel gehoorzamen en zich erbij neerleggen. Hij wilde niet dood. Niets was zeker bij de amazones. Er was altijd spanning. Nooit had hij rust, tenzij hij deed wat ze hem opdroegen.

Hoofdstuk 9. De Spiegelvelden

De monniken van Mörn prevelden hun verzen uit de Ichtus, het boek van Mörn. Ze hadden Tagula gered van de amazones. Ze zeiden dat Tagula hele verkeerde beelden had van Mörn, dat Mörn zo niet was. Tagula verbeelde het zich maar, volgens de monniken van Mörn. Het was een medische orde. Tagula was in hun ogen zwaar ziek. Daarom moest Tagula aan de medicijnen. Dat zou hem ook beschermen tegen de amazones. Volgens sommige monniken van Mörn bestonden de amazones niet eens. Dat was maar een verzinsel in het hoofd van Tagula om aan de nodige dienst tot Mörn te ontkomen. Mörn werd door zijn monniken geheel schoongepraat, alsof ze zijn voeten likten. Tagula moest drinken van de melk van Mörn, want melk was goed voor elk. Amazone melk bestond niet.

Tagula had het gevoel alsof hij gek werd. De monniken van Mörn predikten niet de natuur zoals de wilde en woeste amazones. Er was wel wat natuur, maar dat werd onderdrukt, en werd niet uitgelegd. ‘Ben ik dood ?’ vroeg Tagula.

Niemand zei wat. Weer prevelden ze uit de Ichtus. Het ging over leven en dood. Het ging over medisch dogma. Ze bleven hem maar zeggen dat hij ziek was. Psychisch ziek. Ze voerden hem medicijnen. Daarvan leek de coma erger te worden. Het legde zijn hersenen lam. Mörn waakte over hem, als een waakhond. Tagula had Mörn verkeerd begrepen, zeiden de monniken van Mörn.

Maar in hun ogen was Tagula ongeneeslijk ziek, en zou voor de rest van zijn leven aan de medicijnen moeten. Tagula was woest. Zijn lichaam kon de medicijnen ook niet meer verwerken, en hij begon het steeds meer uit te spugen. Zijn lichaam verzette zich er tegen met al zijn kracht. De monniken werden boos en begonnen te dreigen, of kwamen met andere medicijnen aanzetten. Ook bespotten zij hem. ‘Ik moet terug naar de amazones,’ dacht Tagula. ‘Alles beter dan dit.’

Toen dacht Tagula aan de dikke voeten van de amazones die hij zou moeten schoonlikken. ‘Nee,’ dacht hij. ‘Ik moet worstelen. Zowel tegen de mörnisten als de amazones. Morgan is in beiden.’

Een ongelovelijke kracht maakte zich meester van Tagula, wat hij als de kracht van God ervoer, en als de kracht van Jakob op Pniël, en hij sloeg de eerste de beste monnik van Mörn op zijn kaak, en rende toen weg. Waar naartoe wist hij niet. Hij rende door de gangen van het ziekenhuis. Er stonden monniken met injectie spuiten, maar die trapte hij weg. Voelde hij daar een injectie naald in zijn voet ? Kon wezen, maar hij moest doorrennen. Ineens ging alles zo traag. Ja, hij was gestoken. Ineens ging zijn denken zo traag, en kon hij zich niet meer bewegen. Even later werd hij wakker in een ziekenhuis bed. Monniken van Mörn waren om hem heen. Weer probeerden ze hem medicijnen te voeren, maar hij weigerde. ‘Dat nooit !’ riep hij, met schuim op zijn mond. Hij trapte de monniken van hem weg. Weer had een ongelovelijke kracht bezit van hem genomen. Dit keer leek het op de kracht van Ezau die al zijn aardse status had afgelegd voor een kom honger. Hij rende de

zaal uit de ziekenhuis-gangen op, en bleef rennen. Overal zag hij monniken die uit de Ichtus prevelden. ‘Nee !’ riep hij.

‘Houdt hem tegen !’ werd er geroepen. ‘Laat hem niet ontsnappen !’

Hij trapte een ruit in. Zijn voet bloedde. Hij ging door de gebroken ruit naar buiten, terwijl er nog meer in zijn lichaam werd gesneden. Nu bloedde zijn hele lichaam, alsof hij door een boomslang was gebeten. Hij rende totdat hij niet meer kon. Hij stortte toen in elkaar. Nu moest hij kruipend verder. ‘Pak hem !’ werd er geroepen.

‘Nee,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Ik mag dit niet toelaten.’

‘Er is geen ontsnapping mogelijk van Mörn,’ werd er geroepen.

Een stem van binnen sprak : ‘Jij bent eeuwig verdoemde nummer A6-389109700000. Je bent verloren. Er is niets wat je kunt doen.’

‘Houdt je kop, dom wijf !’ schreeuwde hij. Het viel hem op dat er dit keer geen ondragelijke pijnscheuten waren, maar hij bloedde wel uit zijn lijf. De gebroken ruit had hem flink gesneden.

‘Je komt niet ver,’ werd er geroepen. Ineens kwam er weer een ongelovelijke kracht in hem, als de kracht van Ismael die tot de waterbron in de wildernis kwam. Hij stond op en balde zijn vuisten. ‘Wie eerst ?’ riep hij.

‘Je bent verdoemd !’ werd er geroepen.

De stem begon zich te vervormen in de stem van een amazone. Hij lag aan haar voeten. Hij was de eeuwig verdoemde van de amazones.
De hermieten hadden hem eens gezegd dat dat een woord was bij de amazones voor de opvoeding, voor tucht en zorg, en ook voor scholing. Het was dus niet zo erg als bij Mörn. Het leek alsof de zwarte stenen op de juiste frequentie konden komen.

Hij werd geslagen. ‘Blijf hier nu.’ Hij mocht zich niet meer verzetten. Maar hij moest wel. Hij worstelde met de amazones. Toen brachten ze hem naar een kooi. Daar zou hij verder uitgehongerd worden zodat hij niks meer zou kunnen. ‘Echt, als je verder gaat dan hakken we je armen eraf, en je benen,’ zei een amazone nors. Hier hadden de hermieten ook over gesproken, en hij had ook hermieten gezien die geen armen en benen meer hadden, dus het was geen bluf.

Na een paar dagen werd hij uitgehongerd uit de kooi gehaald, en werd hij weggezonden. Ze wilden hem niet meer hebben. Hij was enorm verzwakt. Hij wilde op zoek gaan naar de vriendelijkere amazones die waren weggezonden. Hij zocht en zocht, maar kon ze niet vinden.

Weer hoorde hij in zijn hoofd : ‘U bent gevangene nummer A6-389109700000. U bent eigendom van A6. Herhaling : U bent patient nummer A6-389109700000. U heeft een ongeneeslijke en levensgevaarlijke ziekte, en daarom moeten wij u houden

voor de bescherming van uzelf en anderen. Daarom bent u hier in inrichting A6.'

Tagula greep naar zijn hoofd. 'Aargh.' De wildernispaden tussen de bomen door leken weer op ziekenhuisgangen. Toen staarde hij met een thermometer in zijn mond naar het plafond van het ziekenhuis, liggende in zijn ziekenhuisbed.

'U moet een hersenoperatie ondergaan,' zei één van de monniken van Mörn. Dit gaat niet goed. Een monster met vele tentakels en schorpioenenscharen kwam de zaal binnen, alsof hij regelrecht uit de zee kwam. Toen leek hij op een dokter. Een chirurg. Tagula knipperde met zijn ogen. Dit kon niet waar zijn. Wat een boze droom.

Ze zeiden dat hij na de operatie verscheept zou worden naar A4 in Orion, en daarna naar A3 in Betelgeuze. Dit was vanwege het rebelse gedrag dat hij vertoonde, en dat zou ook allemaal met zijn ziekte te maken hebben. A4 en A3 zouden strenger beveiligde inrichtingen zijn. Hij was al eerder in Orion en Betelgeuze geweest, maar kende deze inrichtingen niet.

'Je liegt,' zei hij toen. 'Jullie liegen.' Weer maakte een ongelovelijke kracht zich meester in hem. Het was het Kaïnsbevel tegen de zonde te strijden en over de zonde te heersen. Hij moest en zou op jacht gaan. Hij trapte de monniken van Mörn weer van zich vandaan, en sloeg er eentje in het gezicht, en trapte toen het monster weg. Het was één en al pijnlijke steken toen hij het monster met de vele tentakels en snij armen had aangeraakt. Zijn been verstijfde helemaal, en

werd kokend heet. Hij gilde van de pijn. Toen verstijfde ook zijn gehele lichaam, alsof hij een zware schok had gehad. Het beest was zwaar electrisch geladen, en hij kon niet ontsnappen. ‘Jullie liegen,’ prevelde hij weer met zijn laatste kracht. Hij hoopte op nog zo’n krachtstoot. Hij wilde het Kaïnsbevel ten uitvoer brengen, maar hij kon het niet. Hij had misschien de amazones nodig. Maar die schenen hem ook aan zijn lot over te laten. Het beest bewoog zich over hem toen hij weer op het ziekenbed lag. Een woede maakte zich meester van hem, en weer trapte hij het beest van hem af. Ditmaal voelde hij niks. Hij voelde zich ijskoud, en als een robot rende hij naar de uitgang van de zaal, en rende de gang op. Weer dook hij door een ruit van een achterdeur, en rende het grasveld op in de tuin. ‘Je kunt niet ontsnappen, patient A6-389109700000. Spoedig zul je verscheept worden tot A4 en dan naar A3. Je bent het eigendom van de A-zones, van de A-inrichtingen. Je bent eigendom van Mörn,’ werd er gesproken.

‘Ach houd toch je ...’ brulde Tagula. Hij rende door de straten op weg naar het bos. Hij wist niet eens waar hij was, maar alles wat hij wist was dat hij naar het bos moest.

Toen werd hij wakker. Hij zuchtte. Hij was helemaal onder het zweet. Hij voelde zich erg moe, en na een tijdje viel hij weer in slaap. ‘U bent product nummer A6-389109700000. Spoedig zal dit artikel verscheept worden tot A4 en dan naar A3 voor belangrijke upgrades,’ hoorde hij een robot-achtige stem zeggen. De stem leek dubbel, driedubbel of vierdubbel, als een leprechaun. Het leek op een vorm van Mörn. Het voelde alsof

hij in een doos werd gestopt. Toen werd de doos dichtgeplakt en leek het alsof hij weg werd gedragen.

Dat was wat hij was in het rijk van Mörn, een product. Maar gelukkig was er een dieper rijk, het rijk van irke. Mörn hield het dromenleven aan de oppervlakte onder controle, maar hij kon niet tot de diepere dromen komen, de dromen in de dromen, zijn diepere wezen. Ergens hield de macht van Mörn op, als een blaffende hond aan de ketting. Over die grens wilde Tagula gaan. Tagula wist dat het niet geforceerd kon worden. Hij moest puzzelen, de juiste frequentie leren te vinden. Hij moest leren afstemmen.

Het lichaam miste bepaalde zouten van de oer-oceanen. Daar hadden de hermieten het soms ook over gehad. Daar zou hij naar op zoek moeten gaan. Op een bepaalde manier had Mörn dus zelfs gelijk dat het lichaam iets miste en iets anders nodig had, maar dat waren dus niet de implantaten van Mörn, maar het zout van Orion en Betelgeuse. Er was geen ontsnapping of behoudenis mogelijk, maar wel verdieping tot het vinden van betekenis, waardoor er een andere frequentie gevonden kon worden, waarin het zich dus zou verdraaien. Dan worden mannenstemmen zoals die van Mörn ineens amazone stemmen, en stemmen van de natuur, zoals hij had meegemaakt. Hij moest de juiste frequentie nog vinden. Het moest allemaal nog dieper doorvertaald worden. Hij moest daarom niet op zoek gaan naar snelle bevrijding en snel genot, maar naar volharding. Wel moest hij blijven strijden in deze arena's. Het was allemaal nog gezichtsbedrog. Hij moest zich heenwerken door deze spiegelvelden. Hij moest de spiegologie leren, de

reflectologie. Hij moest het leren zeven en filteren in de filterologie. Dat was als een kaartspel. Al met al was het een spelmodule of puzzelmodule, en moest hij de juiste kaarten nog zien te krijgen, en de juiste dobbelstenen. Hij moest zijn spelinventaris opbouwen en er creatief mee omgaan.

Wat werd er veel gelogen door de monniken van Mörn. Ze hielden de kaarten achter. Ook gebruikten ze speciale dobbelstenen waardoor ze altijd leken te winnen. Leugenaars en sjoemelaars waren zij in het spel en zij vereisten speciale aanpak.

Toen hij wakker werd bleek er bericht te zijn van het meisje van de camping, die naast hem een vakantie huisje had. Ze liet hem weten dat er een nieuwe spelmodule was met meerdere kaarten, voor meerdere nuances, en meerdere mogelijkheden. Ook zou het de hiëroglieven veel beter en dieper uit kunnen leggen. Ze zouden hiervoor naar Gensterdam moeten, wat achter Hoverdam lag, ook aan zee. Het meisje was op het moment op de camping, en Tagula wilde er direct naartoe. Daar aangekomen gingen ze direct naar Gensterdam. Tagula had het gevoel dat iedere seconde telde. Het meisje zei dat ze door het apparaat ook meer zicht konden krijgen op het rijk van Mörn. De module was gemaakt door verzetsstrijders tegen Mörn. Het was een hele drukte bij de winkel waar het verkrijgbaar was. Tagula en het meisje stonden netjes in de rij. Ze spraken ook met andere mensen in de rij. Iemand zei dat belangrijke informatie ontrend Mörn was verwerkt in de spelmodule. Zo zou Mörn zijn eigen spel hebben genaamd Amalgammos II. Eigenlijk was dat gewoon een vorm van Morgan. Alle gebieden

in de A-zone van Amalgammos II, zoals ook A6, A4 en A3 waren ook weer verschillende vormen van Morgan. Zij had een meervoudige personaliteiten syndroom, zoals Mörn dat ook had, meerdere gezichten, meerdere vormen, als machines van democratie. Zo was er voor elk wat wils, en konden ze hele volksstammen innemen en ze tegen elkaar opzetten naar willekeur. Mörn troonde in het zogeheten belfiniaat, de elite zone van Amalgammos II, waar alle administrators en moderators waren, waar vanuit de inquisitie plaatsvond. In verschillende spelen van de nieuwe spelmodule werd het verblijf van Mörn beschreven en uitgestippeld, om zo Mörn te verslaan, en zijn rijk, maar dat was niet zonder gevaren. Het was niet zomaar een spel. Het was energie tegen energie. In diepte was het een energie-puzzel. Als dat niet goed zou zijn opgelost, dan zou het catastrophaal kunnen zijn.

Al snel waren de spelmodules uitverkocht, en Tagula en het meisje moesten weer naar huis, teleurgesteld omdat ze het niet hadden. ‘Maar we hebben het toch nodig,’ zei Tagula. Het voelde alsof hij met zijn hoofd tegen een muur had aangelopen. ‘Laten we blij zijn dat het spel in ieder geval nu door vele mensen wordt gespeeld, en dat dit de laatste dagen of uren zijn van Mörn,’ zei het meisje.

‘Denk je ?’ vroeg Tagula.

Het meisje begon te zingen. ‘We’re getting rich, so rich.’

‘Denk je ?’ vroeg Tagula weer.

‘Ja, of moeten we soms geloven dat Mörn onaantastbaar is ?’ vroeg het meisje.

‘Ik heb altijd het gevoel alsof er geen kruid tegen opgewassen is,’ zei Tagula.

‘Ach, natuurlijk wel,’ zei het meisje.

Ze zouden het de dag erna weer proberen voor een tweede poging. Ook de tweede dag was er een hele lange rij, nog wel langer dan de dagen ervoor, en weer waren de spelmodules snel uitverkocht. Tagula was boos. ‘Nooit krijgen wij eens iets,’ mopperde hij. Het meisje lachte. ‘We verzinnen wel iets,’ zei ze. Op de camping aangekomen was Tagula niet te genieten. Hij trapte overal tegenaan, en bleef maar schelden. ‘Het lijkt wel een verslaving,’ zei het meisje.

‘Het is oorlog,’ zei Tagula.

‘Dat is waar,’ zei het meisje. ‘Zo had ik het even niet bekeken.’

‘Nee,’ zei Tagula, ‘we staan echt niet in de rij voor een stuk speelgoed.’

‘Je hebt helemaal gelijk,’ zei het meisje een beetje glimlachend.

De dag erop gingen ze weer. Weer hetzelfde liedje. Rij naar rij. Het hele gebied stond vol. Ze vonden het direct al een hopeloze zaak, maar dit keer schenen er veel meer spel modules te zijn,

en het ging nogal snel. Snel hadden ze er eentje, beiden, en zo gingen ze vrolijk en blij naar huis. ‘Eindelijk,’ zei het meisje.

Toen ze thuis waren gingen ze het ding direct onderzoeken en ermee spelen. Het was allemaal levensecht. Ook konden ze op het scherm zien hoe ver de andere spelers al waren. Zo waren ze in een soort leger en deden mee aan de oorlog. Ze moesten in de spelburchten van Mörn zien te komen, en dat was nog wel bloedlink, want als dat mis zou gaan zouden ze er een lelijke optater van kunnen krijgen. Dan zouden ze een stroomschok kunnen krijgen. Het spel zelf, zoals dat op de spelmodule was ingebouwd, had zoveel mogelijk veiligheid in het spel gestopt, maar verder werd er niets gegarandeerd. Het spel kon mogelijk zelfs dodelijk aflopen. Het was dus niet zomaar een spelletje. Het was oorlog.

‘Ik vind het eng, Tagula,’ zei het meisje. ‘Laten we een spelletje doen wat minder gevaarlijk is, en wat niet dodelijk kan zijn. Ik vrees voor jouw en mijn leven. Dat kan toch niet de bedoeling zijn ? Is het dit allemaal waard ?’

Maar Tagula wilde er niets van weten. ‘Dan speel je toch lekker gewoon een ander spelletje ?’ zei Tagula. ‘Het is geen spelmodule voor mijn ontspanning of voor vermaak. Nogmaals : Het is oorlog, en ik kan de anderen toch niet in de steek laten ?’

In de dagen erop lazen ze in de krant dat er vele doden waren gevallen door het nieuwe spel, en al snel werd het spel verboden. Het zou te gevaarlijk zijn. Iedereen moest het spel

weer inleveren. Tagula wilde dat niet, en ging weer de grond onder om het spel verder te spelen. Hij was nu al best ver, en hij zou het zonde vinden om nu te stoppen. Het spel sloeg telkens het geheugen op zodat hij verder kon gaan waar hij was gestopt, en er waren ook anderen die nog steeds het spel doorspeelden. Dat kon hij zien op het scherm. Er kon ook met andere spelers gecommuniceerd worden. Hij gaf hen als advies de grond onder te gaan, bij de hermieten te wonen. Daar zou het spel niet snel getraceerd kunnen worden. De andere spelers spraken al over huiszoekingen die plaatsvonden. Ze hadden allemaal wel hun schuilplaatsen, zoals kelders onder het huis, of ze hielden het gewoon goed verborgen. Doden bleven er vallen. De groep werd telkens kleiner, en soms kwamen er nieuwe spelers bij. Zij waren er tijdelijk mee gestopt na de waarschuwingen, maar kwamen toch weer terug. Velen van hen zeiden dat het een gewetenszaak was. Ze moesten wel. Het was hun burgerplicht.

Tagula was leider van een bepaald groepje, en er waren meerdere groepjes. Ze hadden het belfiniaat waar Mörn zich schuilhield omsingeld, en nu zouden ze het gaan betreden, maar dit was het gevaarlijkste deel van het spel. Tagula vreesde dat er veel meer doden zouden vallen. Ineens stond het meisje achter hem, huilend. ‘Ik wil je niet kwijt, Tagula, alsjeblieft, stop ermee,’ zei ze.

‘Ik moet, Kenia, ik kan niet anders,’ zei hij.

‘Ja, maar je gaat eraan, ik voel het gewoon,’ zei het meisje. ‘Ik heb je lief, en ik kan dit gewoon niet aanzien.’

‘Ja, als je zo doorgaat dan ga ik zeker aan,’ riep Tagula woest. ‘Ik ben midden in het spel. Ik moet nu al mijn aandacht erbij houden.’

‘Ik bid dan wel voor je,’ zei het meisje. ‘Dan ben ik in ieder geval bij je.’

Weer werd er een medespeler gedood. Tagula kon het op het scherm zien. Er was een enorme blikseminslag van stroom. Veelal betekende dat ook de dood van de persoon zelf, maar lang niet altijd. Vanwege dat het een zware inslag was had Tagula niet veel hoop. ‘Zie je wat je doet ?’ riep Tagula boos naar het meisje. ‘Door jouw stomme gedoe is er weer een speler gesneuveld.’

‘Ja, geef mij maar weer de schuld,’ riep het meisje half huilend. ‘Altijd makkelijk. Ik geef om je, vergeet dat niet.’

‘Het lijkt er niet op, Kenia, en houd nu alsjeblieft even je bek,’ riep Tagula. ‘Straks mag je weer babbelen en zeiken zoveel je wilt. Niet nu.’

Ze hadden nu een opening gevonden in het gebouw, aan de achterkant. Er was ergens een tunnel onder de grond. Aan de voorkant waren teveel manschappen van Mörn. Ze moesten nu een hek zien open te krijgen, maar dat ging helemaal verkeerd. Het alarm ging af. Het meisje hoorde het ook. ‘Doe dat ding nu uit !’ riep het meisje.

‘Ho, wacht,’ zei Tagula, terwijl het meisje alweer achter hem stond. Tagula had een kaart geactiveerd waardoor het hek openging, en een andere kaart die beveiliging zou geven. ‘Er komt wat aan daar in de verte,’ zei het meisje, die meekeek op het scherm.

‘Ik zie niets, Kenia,’ zei Tagula. Toen wees het meisje op het scherm. ‘Niet aanraken,’ zei Tagula. ‘En dat is niks.’

‘Hoe weet je dat ?’ vroeg Kenia, die haar hand alweer had teruggetrokken.

‘Alsjeblieft, raak mij ook niet aan. Veel te gevaarlijk nu,’ zei Tagula.

‘Als jij straks brand zal ik heus ook wel branden,’ zei het meisje.

‘Nee, Kenia,’ zei Tagula, ‘niet als je een beetje afstand houdt.’

‘Maar wat is dat dan in de verte ?’ vroeg Kenia. ‘Okay, nu lijkt het weg.’

‘Dat was niks,’ zei Tagula. ‘Laat me nu even concentreren.’

Aan de zijkant moest Tagula een andere tunnel in. Die kon hij ook openen door een speciale kaart. Opeens kreeg het spel een enorme optater. Tagula werd weggeslingerd. ‘Zie, niks aan de hand,’ zei Tagula. ‘Allemaal koud vuur.’

Hoe deed je dat ?’ vroeg Kenia.

‘Door die speciale beveiligingskaart, maar die is maar tijdelijk geldig,’ zei Tagula.

Ineens verscheen het gezicht van Mörn op het scherm. Tagula schrok, en verborg zijn eigen gezicht, maar gelukkig kon Mörn hem niet zien. Mörn leek afgeleid door iets. Mörn wist niet dat er een camera op hem gericht was. Hij sprak wat met zijn onderdanen. Die probeerden hem gerust te stellen. Mörn had een vreemde stem als hij sprak met zijn onderdanen.

Tagula sloop door de tunnel. Wat anderen volgden hem. Door bepaalde kaarten te activeren was hij al zo ver gekomen. Ook konden er bepaalde dobbelstenen geactiveerd worden die bepaalde raad konden geven. Tagula klikte de inventaris aan, en bladerde door de wapens heen. Daar zaten ook weer kaarten tussen. Ook kon je bepaalde schilden activeren. Tagula activeerde er een paar, en liep verder. ‘Morgan !’ werd er geroepen. ‘Er is iemand dichtbij.’

Ineens was het beeld weg, en er stond met grote letters : ‘U bent gevangene nummer A6-389109700000. U bent eigendom van A6. Ontsnapping is onmogelijk. Pogingen tot ontsnapping kunnen leiden tot uw dood, en die van uw geliefden. Herhaling : U bent gevangene nummer A6-389109700000. U heeft een ongeneeslijke en levensgevaarlijke ziekte. Keer nu terug. Dit is uw waarschuwing.’ Ook las een stem het voor. Toen viel de stem in herhaling. Tagula en het meisje waren zich

kapot geschrokken, en Tagula had direct het apparaat losgelaten. Nu moesten ze heel voorzichtig zijn.

‘Ja, maar toenet kreeg je een optater, maar het was niets eigenlijk,’ zei het meisje.

‘Ja, maar dat was een beveiligingskaart, Kenia, ik weet niet of die nog werkt nu, maar ik heb ook wat schilden geactiveerd. Blijkbaar is dit toch door de beveiliging heengegaan,’ zei Tagula.

Er stond toen op het scherm : ‘Dit is een boodschap van het verzetsleger. We zijn tot diep in de burcht van Mörn doorgedrongen. Alstublieft, verlaat uw posten niet. We zijn aan de winnende kant.’

Tagula was opgelucht, maar vroeg zich af in hoeverre het waar was. Hij pakte het apparaat, en drukte op wat knopjes voor beeld. Hij kon inderdaad zien dat een bepaalde afdeling van het leger nu heel diep in de burcht was, en ze hadden een pad uitgestippeld. Hij volgde het pad, maar was op zijn hoede. Hij hoorde toen een enorme knal.

‘Dit kan niet waar zijn,’ zei Tagula.

‘Wat is het ?’ vroeg het meisje.

‘Kenia,’ zei Tagula. Hij rommelde toen met wat knopjes.

‘Zeg het,’ zei Kenia. ‘Ben je veilig ?’

‘Ze hebben een geheime deur geopend, die niet meer dichtkan nu, maar het heeft hen hun leven gekost. Ik hoop dat ze in het echt nog leven,’ zei Tagula.

‘Ze hebben zich opgeofferd voor het spel, voor ons allemaal,’ zei Kenia. Toen was het een hele tijd stil. Er was een ruit gebroken, en Mörn werd door een krachtige luchtstroom die vrijgekomen was door een tunnel uit de burcht geblazen. Op het scherm kon Tagula zien dat Mörn het hierbij niet liet zitten, en alhoewel hij dronken leek zwaaide hij ook met een groot slagersmes, en liep weer naar de burcht toe. Tagula ging zo snel mogelijk naar de afdeling waar Mörn al die tijd verbleef. Daar verzamelde Tagula wat kaarten en wapens waarmee hij zijn inventaris kon opvullen, ook schilden. Ook verzamelde hij frequenties die eerder nog gesloten en verborgen werden gehouden. Zo was er een poort geopend, maar al snel stond Tagula oog in oog met Mörn. Ook wat anderen waren daar. Mörn zwaaide met zijn mes, en dreigde, maar Tagula verstond niet wat hij zei, en kwam er snel achter dat Mörn achter glas was. Weer kwam er een luchtstroom die Mörn leek mee te nemen. Het spel leek nu tot een einde te komen. Tagula kreeg een heleboel bonus. Die zou hij ook in andere spelen kunnen gebruiken. Er waren meerderen van zulke spelen. Tagula zuchtte.

‘Je hebt het overleefd,’ zei het meisje.
‘Ja, maar moet je niet zien hoe,’ zei Tagula.

Hoofdstuk 10. De mannenhaters

Mörn gaf niet op.
Tagula wist het.
Hij zou in andere vormen proberen terug te komen.
Tagula moest op zijn hoede zijn.

Tandartsen waren bezig aan het lichaam van Tagula.
Ze matigden zich aan botartsen te zijn, dus ze boorden ook in zijn lichaam,
op zoek naar het oerzout, op zoek naar mineralen, waar ze rijk van konden worden.
En ze bleven maar implanteren.
Ze wilden Tagula geheel overnemen.
Ze waanden dat ze chirurgen waren, maar het waren roofdieren, kolonisten.
Ze waren mijnwerkers. Mineraalzoekers. Steenzoekers.
Ze gingen over alle natuurgrenzen heen die ze maar konden.
Alarmen gingen aan, maar dat deerde hen niet.
Het was toch altijd de ander die de overtreder was.

De amazones zeiden dat hij maar beter lek kon zijn,
anders zou dezelfde dikke kop hebben als de koppen van Mörn.
Deze amazones waren zeer vriendelijk, maar andere amazones zouden hem bespotten.

Tagula draaide aan de tuner van de nieuwe spelmodule, op zoek naar nieuwe frequenties die hij door het spel gewonnen had.

Tagula was in een doodstrijd om uit moeras te komen.
Maar hij was in een stalen kooi, die niet meegaf.
Tenminste, het leek als staal.
Hij kwam er niet doorheen.

Hij voelde dat er aan hem getrokken werd.
De moerasmonsters wilden hem niet laten gaan.
Ze schreeuwden tot hem, bedreigden hem.
Nee, Mörn wilde hem niet laten gaan.
Elke ontsnapping was een valstrik hier.
Hij ging alleen maar dieper en dieper.

Er waren pinnen door zijn vlees.
Er waren veren aan verbonden.
Hij wilde op frequenties van nieuwe spelen komen,
maar hij had paniek aanvallen.
Het leek hem niet te lukken.

Het was alsof hij in een visnet was, in een fuik.
Er was zware druk op zijn hoofd en op zijn kaak.
Zijn mond brandde.

Hij woelde in zijn slaap.
Hij hapte naar adem, maar dat was er bijna niet, of helemaal niet.
Toch scheen hij te leven.

Of was dit de dood al ?

Hij werd geslingerd van droom tot droom, hij was zwaar aan het ijlen, en voelde zich koortsachtig.
Tandartsen hadden teveel aan hem lopen rommelen, en psychiaters met hun idiote medicijnen voor hun gewaande ziektes. Altijd zagen ze ziektes in de mens, terwijl ze zelf zwaar ziek waren.
Hij was in strijd met zijn geheugen.
Hij zag er geen heil in, alles was zwart.
Hij probeerde van alles te vluchten.

Er was geen ontkomen aan.
Het zat te vast en te diep.
En het was als weerhaken.
Hij kon het alleen verdiepen en er omheen werken,
nieuwe betekenissen in zoeken,
als een puzzel.

Hij moest de puzzelogie leren. Hij moest puzzeloog worden op er doorheen te komen, en dat werkte samen met spiegelogie en filterologie. Het was een puzzel met gevaarlijke spiegels en filters, en dat moest hij nog recht zien te krijgen. Alles liep door elkaar heen in zijn gevangenis.

Pijnscheuten trokken door zijn lichaam heen.
De verwarring en wanhoop verscheurde hem, maar hij sliep.
Hij had Mörn verdreven, maar met een hoge prijs.
Het had hem van binnen verscheurd.

Het leek wel alsof Mörn een heleboel van hem meenam in zijn val,
misschien wel teveel.
Het was ondragelijk.
Nee, Mörn zou niet opgeven.

Het trok aan hem, het sneed hem, terwijl de amazones zeiden dat hij besneden werd.
De amazones bekeken alles door een andere lens, door het oog van Bilha.
Hij wilde ook niet opgeven, maar hij was gebroken van binnen.
Dit had hem totaal opgebroken.
Hij had bijna spijt dat hij Mörn verdreven had.
Maar hij wist dat het moest gebeuren.
Hij moest het de tijd geven. Alles was nog rauw.

Mörn eiste zijn lichaam.
Mörn wilde bezit van hem nemen.
Mörn beweerde dat hij zijn eigendom was.
Weer hoorde hij zijn productnummer en dat hij eigendom was van een markt,
als een grondstof, als koopwaar.
Hield het dan nooit op ?
Mörn was de grenzeloze marktdrift.
Dat was alles wat telde.

Mörn loog alles wat los en vast zat aan elkaar voor deze markt.
Het was teveel informatie.
Tagula had het gevoel alsof zijn hoofd explodeerde.

Hij moest het bij de bron-informatie houden, alleen dat wat hij nodig had.
Hij wilde tot de honger gaan.

Tandartsen sneden in hem, meedogenloos, want zijn lichaam was niet van hemzelf, maar van hem.
Zo ook zijn mond. Zij bepaalden wat erin en eruit ging.
En psychiaters praatten alles schoon, want hij was immers zwaar ziek in hun ogen en hij hoefde niet serieus genomen te worden.
Van alles implanteerden ze in zijn mond, in zijn hoofd, en dan zeiden ze dat het tussen zijn oren zat.
Tagula wist dat het criminelen waren.
Maar hij droomde. De frequentie van de amazones was er vlak naast. Hij wist niet wat erger was. Ze waren hardvochtig, ruw, staken scherpe botjes met veren door zijn huid. Ze ranselden hem af bij het minste of geringste, en hij moest leven in een kooi met veel honger. Wat was erger ? Hij wist het niet. Maar hij was in ieder geval in de natuur als hij bij de amazones was. Hij switchte heen en weer tussen de twee frequenties. Er waren ook andere amazone frequenties, amazones die een stuk vriendelijker waren, maar die konden niet tegen Mörn op. Hij moest zichzelf harden bij de ruigere amazones, die twistziek waren. Alleen zij zouden tegen Mörn op kunnen. Zij zouden Mörn onthoofden, of misschien hadden ze dat al gedaan.

Misschien was er geen Mörn in hun wereld. Ze waren varkensjagers en zwijnenjagers, en voerden oorlogen tegen andere amazone stammen. Ze moesten niet veel van mannen weten. Maar Tagula fantaseerde erover hoe ze Mörn’s nieuwe

verblijfplaats zouden binnenvallen. Vandaar dat hij het hier vol wilde houden. Deze amazones waren wel tien keer sterker dan de doorsnee man. Wat zou Mörn bij hen in te brengen hebben ? Vandaar dat hij het belang meer en meer ging inzien van deze woeste, donkere amazones. Maar soms was het onhoudbaar en draaide hij verder aan de tuner. Hij vroeg zich af hoe het zou zijn als dat niet meer zou kunnen, en hij hier daadwerkelijk vast zou zitten, maar hij droomde het maar.

Hij wilde niet op zoek naar een gemakkelijk leven, want dan zou hij weer prooi zijn van Mörn. Daarom trok de discipline van de woestere amazones hem aan. Zij waren meedogenloos, dat wel. Zij gingen door totdat zijn tranen vielen op hun voeten. Met iets minder namen ze geen genoegen. En telkens weer werd hij verstoten. Ze wilden hem niet houden.

Ze wilden niks met mannen te maken hebben. Het waren mannenhaters. Hij zocht verder op de tuner. Er waren ook wel mannenkampen, zoals monnikenkampen en hermietengebieden. Zij hadden ook hun eigen frequenties. Zij leerden hem veel over deze dingen.

Hij ging op zoek naar de frequenties van de oerzeeën. Er waren frequenties bijgekomen van de oerzeeën van Orion en Betelgeuse, maar hij droomde. Ook daar woonden weer hele andere soorten amazones. Er waren daar ook hele andere soorten insecten, en hele andere soorten vliegen.

Hij werd moe van deze dromen, alsof hij door een moeheids-vlieg was gestoken. Hij moest veel slapen.

De amazones kerfden hun hiëroglieven in zijn verstand en geweten, maar ze gaven geen betekenissen. Ze leken harteloos te zijn. Hij moest zelf op zoek naar de betekenissen. Hij moest het zelf verdienen. Niets werd zomaar gegeven bij de amazones. Hij moest hard werken, en dan kreeg hij nog bijna niets. En dan werd hij na een tijd weer weggestuurd. Zo ging dat van stam tot stam. Niemand wilde hem eigenlijk hebben. Maar hij had de hoop dat dit soort stammen Mörn konden overwinnen, of misschien hadden ze dat al gedaan. Of misschien wilden ze zo ver mogelijk van hem vandaan leven. Als zij niet tegen hem op zouden kunnen, wie dan wel ? Hoe groot en fors Mörn ook was, de amazones waren vaak veel groter en forser dan hem. Hoe bruut Mörn ook was, de amazones waren vaak veel bruter. Tagula begreep waarom. Om Mörn op een afstand te houden.

Mörn was een verschrikkelijk beest wat door de amazones bereden werd. Het was een verschrikkelijk woest en gulzig zwijn met grote slagtanden. Ze leefden van zijn vlees, tanden, huid en kracht, want ze konden hem ook als rijtuig gebruiken, en hem gebruiken in de oorlog. Mörn was al geheel door de amazones benut, tot goed gebruik gemaakt, als een beestenras. Ze joegen op Mörn, en gebruikten hem dan. Tot dat besef moest Tagula ontwaken. Ze hadden al afgerekend met Mörn, en daarom leefden de amazones zo ver van de samenleving.

In Mörn waren gifklieren die ze konden gebruiken voor de jacht en de oorlog. Ze doopten hun pijlen en speren in het gif

van Mörn. Ook had Mörn medicinale klieren, die ze ook gebruikten.

Er waren ook spelen van de amazone zwijnenjacht op de nieuwe spelmodule, maar Tagula droomde slechts. In ieder geval speelde hij ermee. Hij moest de zwijnenjacht leren. Het was niet zonder gevaren, voornamelijk niet als ze joegen op de mörn-zwijnen. Soms ging een amazone ten onder in de jacht. Niet iedere amazone overleefde een worsteling met een mörnzwijn. Je moest een mörnzwijn nooit onderschatten. Voor Tagula was het spel niet dodelijk. Het was een normaal spel. Het gaf geen electrische schokken. Maar wat als het geen spel meer was ? Wat als de onzichtbare muur tussen speler en spelkarakter zou verdwijnen ? Hij had ook nog steeds de frequentie-knop, maar wat als die er niet meer zou zijn ?

Maar hij droomde slechts. Zelfs als het weg zou zijn, dan zou hij ook weer wakker worden. Tagula was aangevallen door een mörn-zwijn. Hij lag er nu bijna als verlamd. Hij kon zich niet meer goed bewegen. Hij kon de frequentie-knop niet bereiken. Hij voelde zich invalide. Hij kon zich niet meer voorstellen als speler. Hij was nu in het spel en kon er niet uit, vanwege wat het mörn-zwijn hem had aangedaan. Maar hij droomde slechts. Hij zou weer wakker worden. Hij was in de natuur bij de amazones. Ze zouden hem ook weer kunnen verstoten. Wat moesten ze verder met hem ? Ze lieten hem gewoon liggen. Hij lag in het hoge gras. Wat als een mörnzwijn hem nu verder te grazen zou nemen, of een ander roofdier ? Hij kon niets doen. Hij kon zich niet verdedigen. Hij kon ook niet goed spreken. Hij kon in ieder geval niet roepen. Hij kon alleen maar

stamelen en ijlen, een heel klein beetje, maar ook dat ging steeds moeilijker en trager.

Zouden ze hem hier echt achterlaten ? Hij zag zichzelf achter de spelmodule, maar hij kon zichzelf niet meer bereiken. Hij had geen verbinding met hemzelf meer. Hij was van zichzelf gescheiden. Het leek bevroren beeld. Was hij er nog wel ? Bestond hij nog wel ? Of was hij gewoon dood ? Nee, hij droomde. Hij probeerde te ontwaken, maar hij kon niet. Hij was in slaapverlamming.

Mörn was hier prooi van de amazones. Dit was het einde van Mörn. Ook al had het mörnzwijn hem ernstig toegetakeld, hij zag hierin hoop, ook al zou hij het niet overleven. De dagen van de mörnzwijnen waren al geteld. Die zouden niet ontkomen. De amazones wisten raad met het mörnzwijn. Hij kon zich daar verder niet mee bemoeien. dat lieten ze ook niet toe, en dat was goed zo. Alleen al het feit dat het mörnzwijn hier ten onder ging, dat er voor het mörnzwijn geen ontkomen aan was op lange termijn, was een gevoel voor Tagula van leven. Ook al was hij misschien stervende, toch bracht het hem tot leven. Hij had het eeuwige leven gevonden, wat de dood niet kon tegenhouden.

Ook al zou het een droom zijn, toch had de droom waarde, en was het waar voor Tagula. Zijn hele leven was hij al een dromer geweest, en waarom zou het leven meer waard zijn dan de droom ? Dit was irke, de diepere droom, de diepere ziel van de onderwereld. Hier had hij een dubbelleven. Het waren de

eeuwige jachtvelden waarop hij het eeuwige leven had gevonden.

Hij lag daar, als verlamd, gebroken en lek, en de geest van het mörnzwijn, het virus van mörnzwijn, stroomde uit hem weg, terwijl er tegelijkertijd zoveel van het mörnzwijn naar binnen stroomde. Hij voelde zich de overwinnaar over het zwijn, als overwinnaar over zichzelf.

Het was na lange tijd, wat wel verschillende dagen leek, dat hij werd gevonden door een amazone van een andere stam. Zij nam hem mee naar haar kamp, waar ze hem in een tent legde om te herstellen. Het leek zeker wel een paar weken te duren, waarin hij geheel opnieuw moest leren lopen en bewegen. Toen hij dat uiteindelijk weer kon namen ze hem mee naar de zee, waar ze hem leerden vissen op mörnvissen. Zij waren tamelijk onschuldig, konden hem geen kwaad doen. De mörnvissen waren de latere en afgezwakte vormen van Mörn, de toekomstige vormen. De amazones leefden van de mörnvissen voor eeuwig. Telkens weer kwamen de mörnvissen terug, maar ze konden geen kwaad meer doen. Ze waren niet gevaarlijk zoals de mörnzwijnen, maar toch was de zee niet zonder gevaren. Er waren ook haaien, en de golven konden ook gevaarlijk zijn. Ook was er overstromingsgevaar en konden er vijanden komen van andere landen of eilanden. De amazones konden dus niet indutten. Er was nog veel werk te doen. De hiëroglieven moesten doorvertaald worden.

Soms werd Tagula wakker, maar dan ging hij snel weer slapen. De slaap had hem in zijn greep, en de dromen trokken hem

dieper. Pijn was een taal, als een hiëroglief, en het moest verder vertaald worden, diepere betekenis krijgen. Hij moest het ervaren, hij moest het ondergaan.

Door de zwarte stenen kon Tagula onderscheid maken tussen mörnisten, monniken, hermieten, amazones en mannelijke amazones. De zwarte stenen zorgden ervoor dat de offerdieren niet verwisseld konden worden, dat er niet gesjoemeld kon worden met prooi. Het was als de slacht inspectie. Als er wat fout ging gingen er schelle alarmen af. Men moest onderscheid maken tussen waarop men kon jagen, en waarop men niet kon jagen. Amazones die de jacht verzaakten werden tarwe monden genoemd. Amazones die de jacht overdreven werden de hysteria genoemd. Zij moesten in gevangenschap, want zij waren een gevaar voor henzelf en voor anderen. Amazones die de offerdieren verwisselden werden de sjoemelaars genoemd, valsspelers. Ook zij moesten in gevangenschap, omdat ze een gevaar waren voor zichzelf en voor anderen. Die gevangenschap vond plaats in het zwarte gesteente.

Er waren gevangenissen in het spel, en scholen, en ook kleuterscholen, dat je terug naar start moest. Dat was hard nodig in zo’n gevaarlijk spel als dit. Het spel was niet dodelijk, maar je zou er wel van in het ziekenhuis kunnen komen. Je zou er wel door bij een psychiater kunnen komen, of bij een monnik met een luisterend oor. Terug naar de baarmoeder was wel het ergste wat je kon horen, want dan werd alles van je geplunderd en moest je helemaal terug naar het begin, moest je helemaal opnieuw beginnen, alles weer opnieuw opbouwen, van voren af aan. Maar dat moest wel, want men zag elkaar

soms voor mörnisten aan, voor mörnzwijnen of mörnvissen, en zo voerde men jacht op elkaar. Het was een oorlogswereld. De vooroordelen vlogen om je oren, en daarom was dit allemaal ingebouwd in het spel, en dat was maar goed ook, want anders zou het dodelijk kunnen wezen.

Tagula bleef dicht bij zijn zwarte stenen om door dit mijnenveld heen te komen. Aan beide kanten kon hij eraf vallen. En hij kon te snel gaan of te langzaam. Allemaal problematisch in het mijnenveld.

Hij had verwarrende dromen, soms liep alles door elkaar heen. Als hij wakker werd kon hij zich niet alles herinneren, en was hij aan het puzzelen, en probeerde hij zijn dromen uit te leggen, diepere betekenissen te geven. Ze waren als vliegenplagen in zijn hoofd, hem voorbereidende op de komst van de amazones.

Einde

REEDS EERDER VERSCHENEN :

DE AMERIKA BRUG
DE AFRIKA BRUG
DE ARETAÏTISCHE FILOSOFIE
RAGNAROK ONTSLUIERD I en II
DE CALVIJN CODE
MONNIKEN WEGWIJZER
ZOMBIE WERELD
KERKELIJKE BESLUITEN
DE CONTEXTUOLOGIE
DE RECYCLOCRATIE
DE RV-BIJBEL
DE EGYPTE CODE
DE ESSENTIËLE EGYPTOLOGIE
DE FILOSOFIE VAN HET VOORTIJDSE AFRIKA
DE TWAALF PROFETEN
HET PLUMARES MYSTERIE
DE TORENS VAN BELZEHAM - DE EZAUSLADDER
DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE DOGMATIEK (DEEL 1-12)
HET RV-BIJBEL HANDBOEK
HET LEVEN IS LITERATUUR
HET ORIONSE AFRIKA
VAN HEIDELBERG TOT DORDRECHT
DE LOGISTIEKE FILOSOFIE
RIGIL KENT ONTSLUIERD
VAN REFORMATIE TOT REGRESSIE
DE WACHTERS VAN DORDT

DE BOEKENSLAGERIJ
WILDE HONDEN
DE GIECHELAAR
DE EVACUATIE TREIN
DE ONTSLUIERING VAN GENESIS
UITTOCHT UIT LAODICEA
DE TUIN VAN JOB
DE TRAAN VAN ROGGEMUIDEN
PARADIJSVOGELS
GIDS BIJ DE RV-BIJBEL
DE NIEUWE DOLEANTIE
DE LATERE REFORMATIE
DE VISSERISTISCHE DOGMATIEK
NONNENDORP
HET OORLOGS-SPEL
PLANTEN VAN VLEES
ZIJN HUIS STOND IN DE WEG
FABRIEKEN AAN ZEE
DE BRUG VAN HEIMDAL
DE GEZICHTEN VAN MALLEMOE